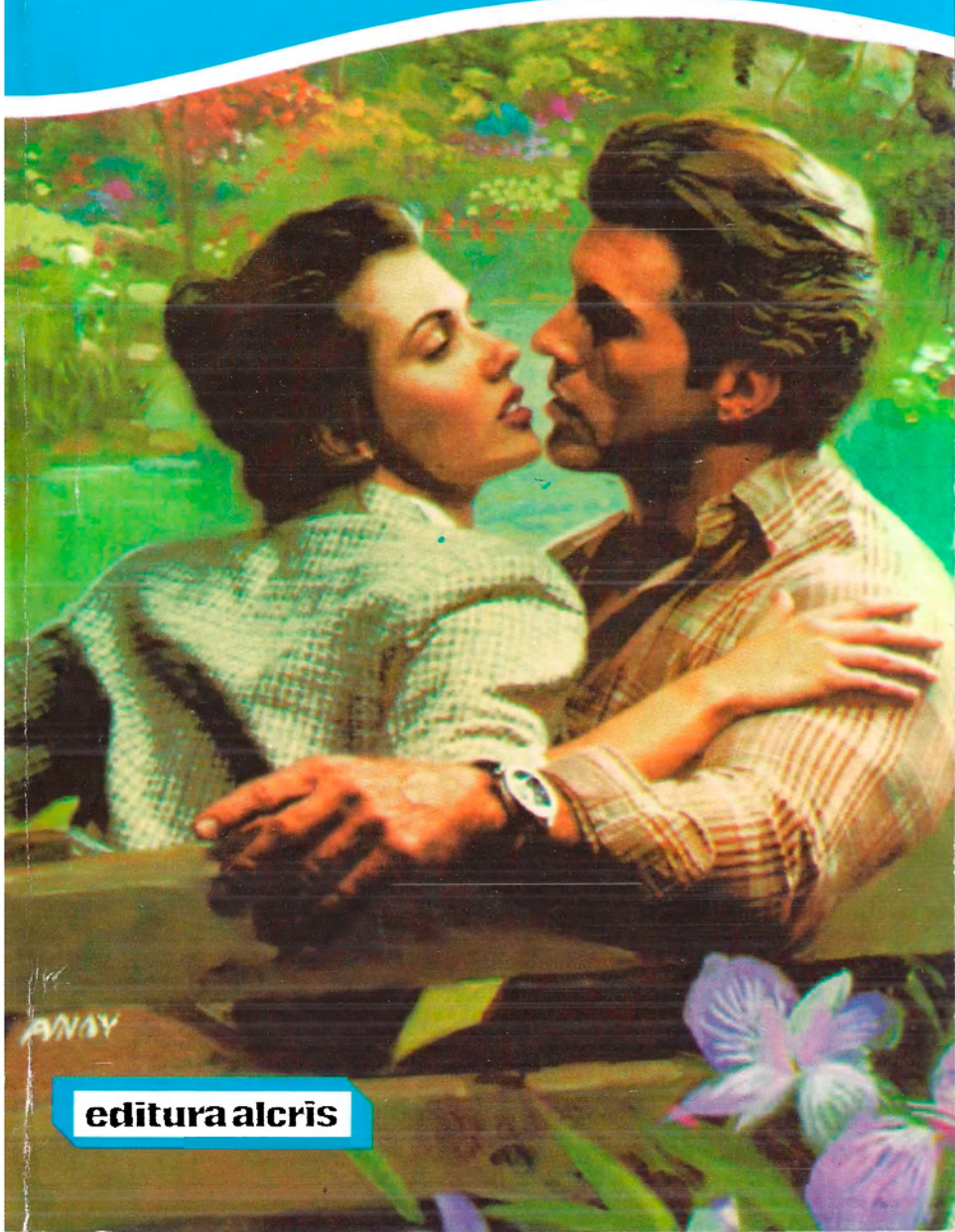

R
COLECTIA
ROMANTIC.

Marilyn Jordan

273

DRAGOSTE DUPĂ CĂSĂTORIE

editura alcris

MARILYN JORDAN

**DRAGOSTE
DUPĂ
CĂSĂTORIE**

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în
limba engleză sub titlul **FIRST COMES MARRIAGE**

© by Marilyn Jordan, 1996
Traducere și adaptare în limba română
de Doina Ioniță

Toate drepturile asupra acestui roman aparțin
Editurii **ALCRIS**

ISBN 973-9405-24-X

Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Ben Sayer urcă în mare viteză scările spre biroul șerifului și deschise ușa grea de sticlă împingând-o. Clipi când intră, lăsându-și ochii să se acomodeze cu lumina cețoasă, înainte de a păși încet pe coridorul îngust, spre biroul din față. Încercă să ignore aerul rece dar stătut, mirosind a fum de țigară și corpuri nespălate.

Unul dintre cei mai proaspeți ofițeri de poliție stătea la singurul birou din spatele teighelei, mestecând gumă și bătând rapoarte la mașina de scris.

– Numele meu este Ben Sayer, se prezentă el. Sunt aici pentru a-l lua pe Tobi Sayer.

– Băiatul? Polițistul dădu din cap încuviințând, deși nici nu-și ridicase capul de la mașina de scris, unde degetele lui continuau să lovească testele bezmetic. Este în prima cameră la stânga.

– Mulțumesc.

Ben ajunse la camera indicată și se opri în fața ușii deschise. Nici unul dintre cei din cameră nu-l observă. Întotdeauna crezuse că Barney nu avea pereche când era vorba să arate trist, dar de data asta Toby îl depășise cu mult pe masivul St. Bernard. Băiatul se uita fix pe fereastră, deși nu erau prea multe de văzut printre fâșiile jaluzelei prăfuite; doar clădirea vecină și o porțiune din drumul care ducea spre parcare municipală.

Barney stătea tolănit pe podea lângă stăpânul său, capul masiv odihnindu-i-se în poala lui Toby, iar limba lui

imensă, rozalie, atârna într-o parte. Gâfâitul abătut al câinelui, cauzat parcă de natura serioasă a situației, încă umplea camera.

Perechea arăta ca și cum ar fi fost izgonită dintr-un coteț, fără nici o speranță, dar implorând, totuși, îndurare.

Ben își scutură capul mormăind ceva, iar Barney, auzindu-l își roti ochii în direcția lui, lăsând să se audă un dublu mârâit care-l făcu și pe Toby să se întoarcă.

– Ben! Toby împinse ușor câinele într-o parte și îndreptându-și spatele sări în picioare. Evită să se uite în ochii fratelui său mai mare. Fără suportul genunchiului lui Toby, capul lui Barney se prăbuși la podea într-o mișcare comică.

– N-am făcut nimic rău, pe cuvânt, mă plimbam și eu pe acolo, doar atât. De unde era să știu că Cheney va veni acasă mai devreme?

Traversă linoleul tocit și aruncând o privire peste umăr pocni din degete către Barney, care stătea nemișcat în aceeași poziție.

– În primul rând nu trebuia să te învârtești pe lângă casa lui Dylan Cheney, îi spuse Ben cu o voce severă, fratelui său mai mic.

– Da, dar ar fi putut să-mi spună să plec fără să-l mai cheme și pe șerif. Ce nenorocit!

– Vom vorbi despre asta în mașină, răspunse Ben, hotărându-se să nu ia în seamă acel ultim epitet atribuit numelui rostit. S-ar fi putut gândi la o mulțime de astfel de epitețe pe care i-ar fi plăcut să i le atribuie lui Dylan Cheney. Niciodată nu fuseseră afinități între el și posesorul lui „Acker Valley“. Acesta era un oportunist, și nu avea nici un respect pentru pământ; niciodată nu i-a păsat nici măcar de oamenii ale căror case le construia. Nu ținea cont că distrugea chiar și ultimul copac înainte de a începe un nou proiect de case. Atunci când termina ceea ce

începuse, singurul lucru verde care se mai vedea era culoarea de pe jaluzele. Ben îl disprețuia pe acest om.

– Vino aici, Barney! strigă Ben.

Înainte de a se ridica în picioare, câinele-și mișcă greu corpul mare și își flutură bucuros coada.

Toby era un băiat slab, deșirat, tot numai brațe și picioare, și mult mai calm și sigur pe el decât fusese Ben la doisprezece ani. Era și mult mai înțelegător în ceea ce privește viața, de asemenea... avea chiar o prietenă. La vârsta lui, Ben își petrecea aproape tot timpul prinzând broaște țestoase în Pickerel Pond, pe care le ducea acasă pentru a le arăta mamei sale. Chiar și în timpul ultimilor ani de liceu, crescuse în secret o ultimă serie de mormoloci și i-a ținut până au devenit broscuțe, și numai după aceea i-a eliberat în apele bogate ale eleșteului, pentru a-și definitiva maturizarea.

– Nu ai de gând să-i spui mamei, nu-i așa?

– Nu știu. Ar trebui?

Ben ținu deschisă ușa grea de sticlă pentru ca cei doi să iasă. Toby era puțin agitat, nu-și găsea locul.

– Cred că ai putea să-i spui, dacă vrei. Probabil că mă va pedepsi pentru o săptămână, dar și eu și tu știm că dacă vreau, tot mă furizez afară. Cineva trebuie să salveze eleșteul.

Ben închise ochii pentru un moment, încercând să-și rețină remușcările pe care le simțea și care-i produceau acea durere interioară. Aproape că-i venea să plângă. Nu credea că va putea uita vreodată privirea de pe fața lui Toby care s-a simțit atât de trădat atunci când i-a spus că nu va putea salva Pickerel Pond. Încercase toate variantele la care se putuse gândi pentru a putea obține capitalul necesar cumpărării eleșteului și zonelor înconjurătoare, înainte ca Cheney să construiască complexul sportiv despre care îi tot vorbea. Dar Ben nu era decât un veterinar și nicidecum

un om de afaceri nemaipomenit care să știe să trateze o afacere. Nu putea să accepte deloc ideea de construi acolo un complex sportiv, chiar dacă bătrânul Joddie îl asigurase că îl va putea ajuta cu banii de care avea nevoie, dacă ar accepta propunerea.

– Avem nevoie de mulți bani pentru a salva eleșteul – a mai explicat o dată Ben. Mai mulți bani decât aş putea face eu rost vreodată. Știa că suna ca o scuză nu tocmai bună, dar totuși acesta era adevărul.

– N-ai încercat tot! strigă Toby cu o voce ce-i trăda supărarea, în timp ce împingea ușa camionetei și urca. Barney și-a urmat stăpânul și a urcat și el. Coada lui se mișca vesel pe perna scaunului – îi plăcea mult să se plimbe. Cum poți să spui asta când ai renunțat atât de repede?

– Câteodată trebuie să știi când să renunți.

– Asta e o altă scuză și tu știi asta. Cine era persoana căreia toată lumea îi spunea că nu va putea obține o bursă la colegiu pentru că nu făcuse sport și nu avea note destul de bune? Mama nu se mai satură să-mi spună povestea asta... Spune că tu niciodată n-ai renunțat, niciodată. Ai continuat să speri la bursă muncind și obținând calitative bune, până ai recuperat cei patru ani. Se opri un moment pentru a-i arunca o privire destul de aspră fratelui său, înainte de a continua. Acum nu-ți mai pasă pentru că ești destul de mare și nu mai ai nevoie de un loc de care să te agăți.

– Este mult mai ușor să câștigi bani pentru colegiu decât pentru așa ceva.

– Da, bine, mormăi Toby, dar Cheney n-ar fi spus asta dacă ar fi cunoscut locul acela într-adevăr. Tot ce spune tipul ăsta sunt închipuiri de-ale lui. În ciuda stării de spirit pe care o avea, Ben reuși să zâmbească.

– Bineînțeles că așa este, micuțul meu frate, dar când închei afaceri de o asemenea anvergură, mai ales cu bancheri, faci tot felul de promisiuni.

– Parcă mi-ai spus că Jeddie Mumfrey ar vrea să-ți vândă ție pământul?

– Da, așa ți-am spus, și ar fi făcut-o imediat dacă aș fi avut aceleași intenții ca și Cheney. Ben rămase doar cu o mână pe volan iar cu cealaltă se juca prin părul șaten al fratelui său. Și oricum, aici este vorba de foarte mulți bani.

– Fă un împrumut.

– Deja am încercat asta. Chuck a râs atât de tare, încât s-a auzit în toată banca, când i-am spus că vreau bani pentru a proteja Pickerel Pond.

– Trebuie să fie o soluție. Credeam că tu poți să faci orice.

„Știi că asta ai crezut, își spuse Ben cu tristețe. Tu nu știi cât de rău îmi pare că te-am dezamăgit.“

După ce l-a lăsat pe Toby la casa mamei lor, Ben continuă să conducă fără nici o țință prin oraș, neputând să se adune și să se întoarcă la clinică. Nu era tocmai un sfârșit bun de după-amiază pentru el.

Știa că se va întâmpla într-o zi, dar nu-și dăduse seama cât de dureros va fi să coboare de pe pedestalul pe care Toby insistase întotdeauna să-l pună. Ar fi făcut orice pentru frățiorul lui, chiar dacă ar fi arătat ca un prost în fața lui Chuck.

Trebuia să mai încerce o dată.

Întoarse camioneta spre Main Street, îndreptându-se spre Acker Valley Bank. Poate lui Chuck îi va fi milă de el de data asta, îl va sensibiliza și îi va acorda împrumutul din toată inima. Era o încercare mai mult decât curajoasă, dar știa că nu va putea fi liniștit până nu va mai încerca încă o dată.

– Îmi pare rău, prietene, dar nu pot. Dacă ar fi fost după mine... Chuck dădu din umeri elocvent. Fusese cel mai bun din echipa lor de fotbal și asta încă se mai vedea. Dar nu e după mine, și tu știi cât de prudenți sunt bancherii,

mai ales când este vorba de foarte mulți bani. Îmi pare chiar foarte rău, Ben. S-a așezat înapoi pe scaunul înalt și îl privea cu multă înțelegere.

– Presupun că Toby va fi cam dezamăgit.

– Da. Ben respira greu, încercând parcă să se resemneze. Dar asta nu rezolvă nimic, încă mai simțea acea durere acută din piept. Toby avea dreptate; întotdeauna fusese capabil să treacă peste orice obstacol, dar de data asta se părea că nu va reuși. Știi că a făcut acest proiect despre ecosistemul Pickerel Pond anul trecut, și a câștigat chiar premiul întâi?

– Da, chiar tu mi-ai spus.

– Pentru nu știu ce motiv, puștiul iubește acest loc.

– Așa cum l-ai iubit și tu. Asta este în sânge.

Chuck se opri un moment, și luă stiloul scump aurit, studiindu-i contururile lucioase.

– Ascultă, Ben, te-ai gândit vreodată să te însori?

Ben rămase cu gura căscată de uimire. Apoi râse.

– Îmi va asigura asta un împrumut? Întrebă el, după ce reuși să se stăpânească.

– Nu de la mine. Dar ai putea să obții banii de care ai nevoie prin căsătorie.

– Bine. Ce trebuie să fac ca să mă îndrăgostesc de o văduvă bătrână și bogată?

– Nu este vorba tocmai despre asta.

Dintr-o dată Ben deveni mai serios. Se încruntă și-l studie atent pe Chuck, întrebându-se dacă nu cumva își bătea joc de el, însă prietenul său părea cât se poate de serios.

– Deci ce ai de gând să faci? De data asta era rândul lui Chuck să ofteze.

– Nu știu dacă aș putea să-ți spun mai mult de atât. Deoarece se presupune că în munca mea s-ar putea să

întâlnesc candidatul perfect, ceea ce îți spun eu acum am aflat într-o discuție strict confidențială și particulară.

– „Candidat“? întrebă Ben încercând să se lămurească. Adică este vorba de cineva care are nevoie de foarte mulți bani și încă foarte repede?

Chuck încercă să nege.

– Nu este vorba numai despre asta.

– Atunci, pentru o femeie care are nevoie să-și cumpere un soț?

Chuck își ridică mâinile în semn de protest.

– Nu este tocmai ceea ce încerci tu să-ți închipui.

– Chiar așa? Și ce-mi închipui eu?

– În ceea ce te privește, cred că mi s-a oferit o posibilitate, spuse Chuck rânjind. Cred că poți să-ți dai seama că o femeie de vârstă medie, care dispune de foarte mulți bani, poate oricând să-și cumpere un „armăsar“ tânăr – știi tu... să-i facă pe plac la orice oră din zi și din noapte.

– Sună excentric, murmură Ben pe un ton sec. Mă bucur să aflu că am regresat în categoria „armăsarilor“.

Ignorând comentariul lui Ben, ochii de un albastru pal ai lui Chuck s-au mai înveselit puțin.

– Oricum, dacă ar fi cazul, cu siguranță că ar putea să-și cumpere unul, fără însă a fi nevoită să se și mărite cu el.

– Oh, sigur, spuse Ben scufundându-se înapoi în scaunul său.

– Iar când se va sătura de el, va putea să-și cumpere altul.

– Da, se mai întâmplă și cazuri de-astea.

Ben dădu din cap amuzat. Dacă altceva nu făcuse, această conversație reușise să-i distragă atenția măcar pentru un timp de la gândurile pe care și le făcea în legătură cu Toby și Pickerel Pond.

– Pe de altă parte, continuă Chuck, întotdeauna a existat o anumită teorie despre văduvele bătrâne.

– Și ai lua asta în serios?

– Sunt serios, răspunse Chuck așezându-se mai confortabil în scaun, și te asigur că nu este vorba despre ceea ce tocmai am discutat.

Dintr-o dată Ben se sătură de jocul acesta de cuvinte.

– Haide, Chuck, renunță la glumele astea.

– Nu glumesc. Aș face-o chiar eu dacă aș putea... Își frecă bărbia gânditor. Se fac asemenea lucruri de când lumea. Important este să-mi spui ce vrei. Dacă ai fi interesat, aș lăsa un indiciu la locul potrivit. Apoi, ea ar putea veni la tine, dacă se hotărăște că te vrea.

– Ar putea veni la mine... repetă Ben încet. O femeie care ar vrea să-și cumpere un soț ar putea veni la mine. Ridică ochii și întâlni privirea fixă a prietenului său. Nu știu, Chuck, sunt doar un simplu veterinar din Tollis Country și nicidecum unul care ar vrea să se implice într-o situație care pare a fi o variantă nebunească, hollywoodiană, a „Propunerii indecente“.

– Tu mereu ai fost un norocos, Ben, crede-mă, spuse Chuck, parcă invidiindu-l un moment pe prietenul său.

– Da, sigur. Când mi-ai spus asta ultima oară, mi-a picat în cap un balon cu apă chiar în holul liceului.

Chuck își acoperi fața cu mâinile și se uită la Ben peste vârfurile degetelor.

– O dată, de două ori... vândut lui Dylan Cheney, singurul doritor.

Asta l-a lăsat pe Ben rece. Încerca să înțeleagă ceva din expresia feței lui Chuck, însă el nu trăda nimic.

– Treaba asta cu căsătoria trebuie să fie o glumă, nu?

Era o nebunie. Da, dar totuși putea să fie singura soluție pentru a salva Pickerel Pond pentru Toby. Ben oftă. Probabil va regreta asta, dar nu-și permitea să piardă nici o ocazie – chiar și una ciudată ca asta.

– Deci? Să lansez zvonul? Nu trebuie s-o faci, dacă nu vrei.

Ben răspunse repede, înainte să se răzgândească:

– De ce nu?

Două zile mai târziu, Laurel Whitcomb stătea în mașina ei lângă Spitalul Acker Valley Animal. Stătea acolo de mai bine de o oră, fără să se miște. Nu se putea convinge să părăsească siguranța mașinii și să iasă. Știa că situația era de așa natură încât avantajul era în favoarea ei.

Își impunea cu greu punctul de vedere chiar și atunci când era vorba de probleme personale. De asemenea nu suporta ideea de a aduce un bărbat la nici unul dintre birourile ei și nici acasă, temându-se ca nu cumva situația să se transforme într-un dezastru, ca nu cumva să nu se mai poată abține și atunci să regreta că nu este singură. Biroul de la cel mai înalt etaj al magazinului și casa ei erau pentru ea ca și sanctuare, și nu voia ca vreo amintire neplăcută să le umbrească. Jason îi spunea mereu că este o femeie rătrasă. Ea știa însă foarte bine că putea fi și altfel, dar nu lăsa să se vadă asta decât atunci când avea părul desfăcut, și acesta era micul ei secret. Nu dorise să facă nimic pentru a-i câștiga dragostea. Acum se simțea însă doar stânjenită.

O, da, făcuseră dragoste și atunci ea crezuse că stelele străluceau în ochii lui. Dar nu putuse să-l păstreze nici chiar cu părul desfăcut. Pur și simplu nu era tipul de femeie după care bărbații să-și piardă capul.

Bunica ei descrisese și ea similar defectele ascunse ale personalității nepoatei sale.

Laurel își simțea gâtul uscat și ochii devenind strălucitori de lacrimi pe care nu încerca să și le oprească. Bunica ei nu mai era acum, dar tot mai simțea încercând să-i manipuleze viața.

Îi era foarte dor de bunica ei, dar tot nu-i venea să creadă că îi făcuse una ca asta. Încercase să nu se lase influențată de testamentul acesteia, dar îi era din ce în ce mai greu, mai ales că termenul limită se apropia atât de repede. Nu voia un soț; voia doar să trăiască așa cum o făcuse și în ultimele zece luni care trecuseră de la moartea bunicii ei. Dintre toți oamenii, bunica ei trebuia să știe cel mai bine că nu avea de gând să se mărite vreodată, nu după acel fiasco pe care-l avusese cu Jason.

Reușise însă în cele din urmă să facă o glumă din asta, așa cum făcuse cu orice altceva ce o afectase foarte mult.

Laurel fusese întotdeauna timidă când era vorba de bărbați și știa că nu era o frumusețe. Această situație era umilitoare: să trebuiască să-și cumpere un soț, asemeni unei fete bătrâne. Ar fi trebuit pur și simplu să renunțe. Își închise ochii, simțind o durere ascuțită la gândul că asta ar fi însemnat de fapt să renunțe la tot ceea ce dădea sens vieții ei – casa, Whitcomb's, adică totul. Ar mai fi putut să se ducă într-un bar al celor singuratici, unde însă nimeni n-ar fi încercat s-o abordeze, deci oricum, până la urmă tot n-ar fi avut prea multe de ales. Toate parcă erau altfel înainte de a primi surprinzătorul telefon de noaptea trecută, de la avocatul bunicii.

Știa că aceasta era unica ei șansă și trebuia să fie destul de îndrăzneță pentru a depăși cu bine momentul. O dată reușise să ia o decizie importantă în ceea ce privea un moment de criză în afacerile ei. Își asumase riscul și câștigase. Niciodată, pusă în fața unei situații dificile, nu fusese o lașă. Sigur, au fost situații jenante – nu atât de rele ca aceasta, care era chiar umilitoare – dar trecuse peste moment cum trecuse și peste episodul Jason.

Pe lângă toate astea se săturase de oameni care încercau s-o manipuleze. O dată pentru totdeauna avea de gând să fie ea cea care hotărăște.

Își verifică fugar ținuta când coborî din mașină, un Mercedes auriu pe care bunica îl condusesese chiar și cu o săptămână înaintea de a muri. Era vechi de douăzeci de ani, deși avea doar șaiszeci și opt de mii de mile la bord. Bunica întotdeauna protejase mașina și șoferul de drumuri lungi.

Laurel își netezi fusta gri plisată, de la costum, se aplecă să-și ia geanta din mașină, apoi închise portiera, trântind-o. Era foarte cald afară și se simțea mult prea îmbrăcată, mai ales când văzu o fetiță în pantaloni scurți și tricou, stând în fața clinicii, cu un exuberant Ciobănesc German.

Lauren se gândi să-și scoată jacheta, dar ezită. Avea nevoie de toată armura pe care o putea căpăta pentru a duce la bun sfârșit sarcina grea pe care o avea de îndeplinit.

Nu se programase, deci el n-o aștepta. Ținând cont însă de părerea avocatului, Ben Sayer în nici un caz n-ar fi dorit s-o dea afară, chiar dacă nu știa prea multe.

Avea nevoie de bani pentru un proiect, sau ceva legat de cumpărarea unui pământ. Oricum nu conta pentru ea de ce avea el nevoie de bani; urma să fie un aranjament temporar și nu-și dorea să intre prea mult în amănunte.

Ben Sayer... își amintea vag cine era, deși crescuse în vecinătatea orașului Branston. Și-l amintea mai ales datorită faptului că fusese, în liceu, cel mai bun prieten al lui Chuck Franconi. Toate fetele din împrejurimi, inclusiv ea, roiau în jurul lui Chuck Franconi, starul echipei de fotbal „Branston“. Slavă Domnului că Chuck nu știa nimic despre asta. Era și așa destul de jenată.

Veterinarul orașului era la urma urmelor un om cumsecade, se gândea ea în timp ce traversa parcare și îndreptându-se spre ușă, și asta nu pentru că și-ar fi dorit neapărat să devină doamna Ben Sayer. Asta se putea întâmpla doar dacă el ar accepta acea propunere incre-

dibilă. Dacă ar fi pretins că lua un interviu unui candidat pentru un loc de muncă în magazin, ar fi fost mai ușor. Da, sigur; asta era cea mai bună tactică pe care ar fi putut s-o adopte. Cum altfel ar fi putut să încerce să rezolve o situație atât de ciudată: urma să întrebe un bărbat dacă ar vrea să accepte bani pentru a se căsători cu ea.

Pentru a putea rezolva asta, trebuia să considere totul ca fiind ceva simplu, un schimb, de exemplu. Și poate chiar despre asta era vorba. Ea urma să capete ceea ce dorea, iar el urma să primească, de asemenea, ceea ce-și dorea el.

Partea cu căsătoria era doar o clauză stupidă a testamentului bunicii ei, o dorință de împlinit a iubitei rude, care nu avea nimic de a face cu ceea ce voia ea de fapt, și sigur nici cu speranțele lui.

Merse întins până la biroul de la recepție, temându-se ca nu cumva să se răzgândească.

– Aș vrea să-l văd pe domnul Ben Sayer, anunță ea cu o voce rece.

CAPITOLUL II

Ben stătea la capătul biroului, examinând la aparatul cu raze X radiografia coloanei lui Scruffy și regiunea pelviană, când receptionera l-a anunțat că Laurel Whitcomb dorește să-l vadă. Suspicios, rămase puțin pe gânduri înainte de a răspunde:

– Spune-i să intre.

– Este singură, nu are nici câine nici pisică. Dar poate are un hamster în geantă, spuse ironic Susan.

Ben se gândea că Susan Hemphill era cea mai vorbăreată persoană din Acker Valley.

– Sunt sigur că pot să mă descurc, Susan – a asigurat-o el solemn. Spune-i să vină.

– Bine, răspunse ea.

În timp ce aștepta, Ben încerca să găsească tot felul de răspunsuri. Trebuia să recunoască, era la fel de curios ca și Susan. Oare ce ar fi putut să vrea de la el Laurel Whitcomb, proprietară a Whitcomb Department Store și pe deasupra și cea mai bogată femeie din oraș? Închise lumina de la aparatul cu raze X tocmai când ea intra.

– Doctorul Sayer?

– Da, răspunse el ridicându-se politicos.

– Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră câteva minute, și dacă nu vă deranjează, aș prefera în particular.

Era o femeie mignonă și subțire, cu părul scurt și șaten. Deși nu era ceva anume demn de luat în seamă la persoana lui, se părea că ea nu-și putea lua ochii de la el.

– Te rog, am putea închide ușa?

– Sigur. Ben îi făcu semn să ia loc, în timp ce traversă camera și închise ușa. Acum era mai curios ca oricând.

Din locul în care stătea putu observa că părul ei nu era totuși atât de scurt; era doar prins într-un anume fel în vârful capului. Se așează în scaunul confortabil de piele din spatele biroului și-l întoarse spre ea.

Părea preocupată și parcă se pierduse de tot în perna moale a scaunului. În cele din urmă reuși să-și ia acea privire fixă de la el.

– Deci, cu ce vă pot ajuta? întrebă el distant.

– Este vorba, de fapt, despre ceea ce putem să facem unul pentru celălalt, răspunse cu un zâmbet care ar fi vrut să fie natural, dar nu i-a reușit.

Ben rămase surprins când auzi răspunsul ei.

– Bine. Atunci ce putem face unul pentru celălalt?

Obrajii ei se înroșiră dintr-o dată, iar asta-l făcu să-și dea seama cât de palidă era când intrase în birou. Hainele ei mascaseră cu eficiență acea nuanță de gri din ochii ei albaștri, dar acum, roșeața din obraji o puneă în evidență.

Laurel încercă timid să zâmbească.

– Conversația asta începe să sune ca un dialog dintr-o întâlnire de gradul zero. Mi-e teamă ca nu cumva situația să se înrăutățească înainte de a clarifica eu ceva.

– Te asigur că ai toată atenția mea.

– Din păcate, nici eu nu te cunosc, nici tu nu mă cunoști. Nu-mi pot imagina cum o să reacționezi, dar având în vedere împrejurările, nu văd altă soluție decât să-ți spun direct și chiar asta am de gând să fac.

Ben o privea oarecum amuzat. Laurel se ridică brusc de pe scaun și se opri lângă biroul lui. Acum Ben îi putea observa mai bine picioarele.

Părase o persoană tăcută atunci când intrase în birou. Emană totuși un aer dinamic și conservator în același timp.

Ben se așează confortabil, pregătit pentru a se bucura de „spectacol”.

– Te-ai născut în Tollis Country, nu-i așa?

– Eu... da.

– Mi s-a spus că nu ești implicat în nici o relație romantică acum.

– Văd că informațiile din Acker Valley sunt la fel de precise ca întotdeauna.

Ben devenise deja suspicios.

– Această combinație de întrebări particulare nu ar avea sens decât dacă...

Laurel îl întrerupse, încercând să intre direct în subiect:

– Este adevărat că vrei să obții niște bani pentru cumpărarea unui pământ?

– Da, este adevărat.

Ben era din ce în ce mai contrariat. Nu voia să creadă că această conversație era foarte posibil să fie condusă într-o direcție pe care bogata lui imaginație o prefigurase deja.

Mulțumită de răspuns, Laurel continuă:

– Nemaipomenit. Deci iată propunerea: am de gând să-ți dau banii, dar în schimbul unei favori – se întoarse cu spatele înainte de a termina – am nevoie să te însori cu mine.

Până nu termină tot ceea ce avea de spus, nici măcar nu încercă să se uite la el, iar asta era un lucru bun, pentru că își imagina ce caraghios arăta cu gura căscată de uimire. Avea de gând să-l omoare pe Chuck Franconi chiar cu mâinile lui. Chuck avea morala unui șarpe și simțul umorului asemeni unui babuin. Ben își aminti discuția pe care o avusese cu prietenul său în legătură cu femeia de nouăzeci de ani, văduvă și bogată, înfometată după sex, care își dorea un bărbat tânăr și viril. Chuck îl asigurase că nimic din ceea ce-și închipuise el nu era

adevărat. Ben nu era deloc mulțumit de varianta pe care o alesese acesta.

Femeia din fața lui era una respectabilă și ar fi putut să-și găsească singură un soț, fără a mai apela la serviciile lui. Ben nu mai înțelegea nimic.

– Ce naiba se întâmplă aici? Strânse brațul de piele al scaunului, încercând să se calmeze.

– Credeam că tocmai ți-am explicat. Laurel încetă să-i mai evite privirea. Cred că celelalte detalii le cunoști.

– Nu, nu știu nimic.

Văzând reacția ei, Ben își dădu seama că practic țipase la ea. El încercă să se scuze gesticulând:

– Înainte de a intra în orice detaliu, te rog lasă-mă să te întreb ceva.

– Da, sigur.

– De ce tocmai eu? Își ridică ochii pentru a-i întâlni privirea. De ce nu aștepti un timp, pentru a găsi pe cineva de care să te îndrăgostești mai întâi?

– Pentru că nu am timp.

– Nu ai timp să te îndrăgostești?

– Nu am timp nici măcar să caut pe cineva.

Laurel se opri pentru moment, frecându-și mâinile îngândurată.

– Bunica mea era o persoană cam excentrică. Îi plăcea să se amestece în treburile altora, mai ales când era vorba de o persoană la care ținea. În testamentul pe care l-a lăsat a stipulat că dacă nu mă mărit cu un bărbat din Tollis Country, într-un an de la moartea ei, toată averea va trece în posesia vărului ei Stan. El este avocat, adăugă ea șoptind ușor.

– De ce trebuie să fie neapărat din Tollis Country?

Înroșindu-se, Laurel răspunse:

– Presupun că ea credea că oamenii sunt mai de încredere. Asta este o altă ciudățenie de-a ei.

– Bine, înțeleg. Și ce se va întâmpla dacă accept să mă căsătoresc cu tine?

Începu să se plimbe din nou prin cameră, dar nu înainte ca el să vadă expresia de ușurare de pe fața ei, apoi ea răspunse:

– Pâi, întâi ne căsătorim, iar după ce toată lumea va uita de noi, vom divorța cât mai repede posibil.

– Dacă bunicii tale îi plăcea să se amestece atât de mult în problemele tale, atunci cum de nu s-a asigurat că nu vei aranja o căsătorie doar de conveniență, așa cum încerci tu să faci acum.

– Nu știu de ce. Laurel reuși să zâmbească, dar silit. Probabil și-a imaginat că n-aș putea să trec printr-o asemenea situație după...

– După ce?

– Nimic. Se opri din nou. Toate aceste ezitări începuseră să-l cam amețească. Nu-ți face probleme, nu va trebui să accepți situația asta pentru mult timp, îl asigură ea cu sinceritate. Îți promit că vei fi din nou liber înainte de a realiza ce ți s-a întâmplat.

– După cum spui tu, a fi cu tine pare o sarcină foarte dificilă.

– Da, într-adevăr, așa este, recunosc eu sincer. Se aplecă înainte, pentru a se sprijini cu mâinile de biroul lui. După ce apune soarele, mă transform într-o scorpie, în fiecare seară.

Ben nu se putu abține să râdă.

– Știam eu că trebuie să fie ceva la mijloc.

– Nu este întotdeauna? Laurel ridică din umeri zâmbindu-i trist în timp ce se îndepărta de biroul lui. Sunt conștientă că nu reprezintă o tentatie pentru foarte mulți bărbați și poate nici măcar pentru cei cărora le pot oferi totuși ceva. Cunoscându-mă, bunica își dăduse seama că dacă n-aș fi avut măcar o situație materială bună, n-aș fi

reușit vreodată să mă mărit. De aici, cred că i-a venit și ideea de a-mi înscena chestia cu căsătoria. Îi sunt totuși recunoscătoare că mi-a lăsat o porțiță de scăpare.

– Nu pari a avea o părere prea bună despre tine.

– Să spunem doar că îmi cunosc limitele.

– În regulă, hai să vedem dacă am înțeles bine. Ne căsătorim, tu îmi dai suficienți bani pentru a putea cumpăra Pickerel Pond, apoi divorțăm?

– De fapt ar mai fi ceva. Trebuie să semnezi un contract prenupțial. Știi tu, rutina obișnuită – promiți că nu vei avea nici o pretenție asupra bunurilor mele după divorț.

– Se pare că nu ai o părere prea bună nici despre bărbați.

– Nu este adevărat, protestă ea imediat. Cu excepția vărului meu Stan, bineînțeles, dar el oricum nu contează.

– Dacă eu semnez un contract prenupțial, va trebui să semnezi și tu unul.

Se uită la el indignată.

– Bineînțeles. Nu vreau spitalul tău veterinar.

– Iar eu nu vreau banii tăi.

Acum se uita la el șocată.

– Ce... cum?

– Am spus că nu vreau banii tăi. Îi accept însă ca împrumut. Este singurul mod în care accept această înțelegere. Îmi împrumuți banii pentru a cumpăra eleșteul, iar eu ți-i voi înapoia la fel cum aș fi făcut și în cazul unui împrumut de la bancă, inclusiv dobânda.

Expresia feței ei reflecta numai uimire.

– Nu se poate. N-ar fi corect față de tine.

– Ai înnebunit? Bineînțeles că va fi corect. Nimeni altcineva nu s-ar grăbi să ofere atâția bani, crede-mă.

– Dar...

– Nici un dar. Nu sunt un fel de gigolo nenorocit; cel puțin nu eram, ultima oară când am verificat.

Laurel se înroși puternic.

– Nici eu nu sunt, echivalentul feminin.

– Bineînțeles că nu ești. Doar ne facem unul altuia o favoare. Tu te alegi cu moștenirea iar eu voi juca rolul eroului.

– Nu am nevoie de un erou.

– Nu era vorba despre tine.

– A, da...

Părea dezamăgită, dar cel puțin nu se mai plimba în jurul biroului. Energia ei nervoasă se epuizase îndeajuns încât să se așeze înapoi pe scaun.

Laurel simțea că-i revine cheful de viață. Soluția problemelor ei părea să fie atât de aproape, asemenea unui ulcior de aur la capătul curcubeului. Și tot ceea ce trebuia să facă era să se mărite cu acest străin perfect.

Ben își încrucișă mâinile peste piept și întreabă:

– Te superi dacă recapitulez?

– Chiar te rog.

– O.K. Deci, ceea ce îmi propui este o căsătorie de conveniență, de durată necunoscută dar nu nelimitată, în schimbul banilor necesari pentru o sută de acri de pământ care includ și Pickerel Pond.

Încercând să clarifice ceva, Laurel roși din nou.

– Este vorba despre o căsătorie de conveniență; asta nu include contacte fizice și nici promisiuni de dragoste eternă sau devotament.

– Sigur. O căsătorie de conveniență.

– Deci, ce spui?

Ben nu trebui să se mai gândească decât un minut. Pur și simplu era răspunsul la rugăciunile lui. De fapt nici nu se putea gândi la o soluție mai bună. Laurel Whitcomb era o femeie destul de drăguță, cu care sigur nu i-ar fi fost rușine să se plimbe, dacă ar fi fost nevoie. Era practică și logică, calități nu întotdeauna întâlnite la o femeie, și în

plus, avea și simțul umorului. Poate chiar ar fi putut să devină prieteni. Aproape că putea să vadă fața lui Toby.

Totuși mai erau câteva detalii de pus la punct, dacă acest incredibil aranjament avea să meargă. Avea tot atât de accentuat eul masculin, ca oricare alt bărbat și era împotriva principiilor lui să recunoască faptul că nu se căsătorea din dragoste, chiar dacă nu o făcea în întregime pentru el.

– Bine, sunt de acord, dar cu încă două condiții.

Imediat Laurel deveni suspicioasă.

– Acum ce mai este?

– În primul rând am nevoie de puțin timp pentru a lansa zvonul că am obținut un împrumut și cumpăr eleșteul, înainte de a spune cuiva ceva despre nunta noastră.

– Adică nu vrei ca lumea să facă vreo legătură între cele două probleme.

– Exact. Nici tu nu vrei ca cineva să creadă că ți-ai cumpărat un soț, așa cum nici eu nu vreau să fiu privit ca unul care a permis unei femei să-i cumpere o sută de acri de eleșteu.

Laurel dădu din cap confirmând:

– Mi se pare corect. Care este cea de-a doua condiție?

– Aceasta ar putea fi de fapt un șiretlic. O privea cu atenție în timp ce vorbea. Va trebui să ne prefacem că suntem îndrăgostiți.

– În nici un caz! strigă ea și își flutură mâinile încercând parcă să se apere de o lovitură sub centură. N-ai auzit nimic din tot ce ți-am spus? Asta nu face parte din înțelegere...

– Vrei să te calmezi și să mă ascuți? Am spus „să ne prefacem că suntem îndrăgostiți“. Nu am de gând să anulez clauza „fără contacte fizice“, dar cred că este esențial să ne purtăm ca și cum am fi îndrăgostiți, mai ales în fața familiei mele; de fapt ar fi o idee bună să ne purtăm

aşa faţă de toată lumea. Altfel, mama mea nu ar înţelege niciodată, iar în ceea ce-l priveşte pe fratele meu mai mic, nici nu vreau să mă gândesc că ar încerca măcar.

– Şi anume, ce ar include acest mod pretins de a ne purta?

– Chiar trebuie să fac o listă? Ştii bine ce vreau să spun. Să ne ţinem de mână în public, să-mi pun afectuos o mână pe umerii tăi, poate şi câteva sărutări.

– Exact despre câte sărutări este vorba, parteneere? rosti ea târăgănat, încercând să-l tachineze.

Pe lângă tonul plin de umor cu care vorbise, Ben observă la ea şi o teamă faţă de anumite sentimente, emoţii – poate chiar panică – dar cu siguranţă trebuie să se fi înşelat. Nu se pusese problema să se mângâie unul pe celălalt în mijlocul pieţei Young, supravegheaţi de consiliul oraşului.

– Nu toţi cei îndrăgostiţi trebuie să se poarte ca doi porumbei, adăugă nonşalant Laurel. Unii oameni sunt mult mai rezervaţi.

Ben zâmbi răutăcios.

– Niciodată n-am fost considerat ca fiind o persoană rezervată.

– De fapt, mă refeream la mine.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu, nu glumesc.

– Haide, Laurel, eşti plină de pasiune.

– Pentru munca mea da, presupun că poţi să spui asta.

– Nu mă refeream numai la munca ta; la tot, în general. Văd că încerci să ascunzi lucrul ăsta dar să ştii că tot se vede.

S-a uitat fix la el încercând să nege. Faţa i s-a colorat în toate nuanţele, rămânând în cele din urmă palidă.

– N-ai înţeles nimic! izbucni ea. Este vorba doar de foarte multă energie nervoasă pe care am manifestat-o

acum, ceea ce este lesne de înțeles având în vedere împrejurările. Energic nu este tot una cu pasionat.

Pe cine încerca ea să păcălească? se întreabă Ben. Poate crezuse că reușise să-și ascundă adevărata fire, lui însă îi era clar că Laurel era asemeni unui butoiuș cu pulbere care aștepta scânteia potrivită; el însă nu intenționa să aprindă nici un chibrit în apropierea ei.

– Nu te mai gândești la asta, nu este important. Vorbeam de fapt despre câte sărutări este nevoie.

Ben se aplecă puțin, fixându-și privirea pe birou. Se gândea că nimic, niciodată, nu rămăsese simplu fără să se complice și apoi să rămână așa pentru foarte mult timp.

Chiar dacă se străduia să nu arate decât imaginea ei de „stâlp al societății“, despre Laurel Whitcomb se puteau spune mult mai multe. Totuși această afacere merita până și cel mai mic deranj pe care l-ar fi cauzat, deci se hotărî s-o considere un compromis plăcut.

– La naiba, Laurel, nu știu cât de multe sărutări. Depinde de situația din acel moment. Ben se uita amuzat la ea. Poate vrei să faci o listă de pe care aș putea să aleg, ca să nu-mi mai fac probleme.

– Adică una gen coloana A și coloana B?

– Sigur, de ce nu? răspunse el râzând.

Chiar dacă tensiunea dintre ei mai slăbise, Ben nu putea uita cât de stresată părea Laurel la începutul discuției, chiar dacă făcuse glume pe seama posibilei lor intimități. Era clar că o deranja gândul că el ar putea-o atinge. Poate că nu-l găsea atrăgător.

Se uita fix la ea, dar răceala ei îl făcu să-și retragă foarte repede privirea. Chiar dacă asta era atitudinea ei, oricum nu prea conta. Era doar o afacere și nu trebuia neapărat ca cele două persoane implicate să se și simtă atrase una de cealaltă. Nu era neapărată nevoie de o implicație sentimentală pentru semnarea unui contract.

Era clar că bunica știa despre aversiunea lui Laurel față de bărbați, și de aceea se hotărâse să-și forțeze nepoata, folosind singura armă pe care o avea: averea ei. Personal lui nu i se părea o idee bună, dar chiar și așa, nu avea de gând să-și asume rolul de instructor de educație sexuală al unei femei sperioase, cu toate că urma să-i devină soție.

Totuși, nu se putu abține să nu mai încerce măcar un pic terenul. Niciodată n-ar fi stricat unui bărbat cunoașterea exactă a situației în care avea de gând să se implice.

– Fii liniștită, sunt de acord să facem dragostea doar în anumite limite stabilite, spuse el intenționat.

Chiar dacă ea încerca să-și calmeze pulsul accelerat brusc de spusele lui, Ben observă reacția corpului ei, însă nu fu deloc surprins.

– Bine. Ridică privirea spre el pentru a-i zâmbi mulțumită.

Datorită razei de lumină care pătrundea prin colțul ferestrei și îi lumina fața, Ben realizează dintr-o dată că avea ochii mult mai albaștri decât bănuise el la început. Nu se putu abține să-i zâmbească.

În acel moment Laurel și-a dat seama că reușise. Dusesse la bun sfârșit planul ei de a-i cere lui Ben Sayer să se căsătorească cu ea, în schimb oferindu-i banii de care avea nevoie pentru a cumpăra acel pământ, iar el spusese *DA*. Dintr-o dată simți o nevoie ciudată de a sări din scaunul ei și de a dansa prin cameră. Trebui să strângă foarte tare brațele scaunului și să se forțeze să rămână acolo, în fața biroului la care stătea viitorul ei soț. Între timp încerca să păstreze o expresie cât mai controlată, ca nu cumva el să-și închipuie că ea s-a transformat într-o nebună delirantă.

Se strădui să respire adânc, încercând să se calmeze. Indiferent ce altceva se va întâmpla, ea nu va uita niciodată cum, cu calm și curaj, se implicase într-o situație în

care puține femei s-ar fi aventurat, susținându-și propunerea cu un scop bine definit și reușise să-l facă pe acest bărbat să-i îndeplinească dorința. Devenise mult prea nervoasă atunci când se pusese problema sărutărilor, iar inima începuse să-i bată mult mai repede, dar reușise s-o stăpânească în momentul în care și-a dat seama că lămuriseră și problema aceasta. Și-a revenit însă complet, atunci când i-a explicat că tot comportamentul și starea ei nervoasă se datorează sarcinii grele pe care o avea de îndeplinit, și crezuse că el acceptase explicația ei.

La urma urmelor, oricum nu mai conta nimic acum, deoarece ea se convinsese că reușise să-și rezolve problema.

- Singurul lucru care mai conta era succesul ei.

Și-ar fi dorit să mai reflecteze asupra momentului, dar își dădu seama că el începuse să-i vorbească din nou.

Avea o voce plăcută, pătrunzătoare dar liniștitoare în același timp. Și-l imagina vorbind astfel atunci când se ocupa de un animal speriat, pentru a-l calma. Oare folosea tonul acesta cald și în discuțiile pe care le-ar fi putut avea cu o femeie șovăitoare? Se forță să fie din nou atentă și să-și concentreze atenția la ceea ce-i spunea el.

- Vom avea destule lucruri pe cap pe care va trebui să le lămurim, sau să le lăsăm așa cum sunt; depinde de situație.

- Ce vrei să spui?

- De exemplu, nu știu mai nimic despre talentele tale actricești. Pe mine aproape că m-au dat gata când am fost la Branston High Thespian Club.

- Aproape?

- Da. Și-au dat seama că eram singurul care putea să se descurce cu trapa și am primit rolul celui care se ocupă de trapă.

- Erau mai mulți candidați pentru acest rol?

– Doar doi. Odată însă, am primit rolul unui hoț care trebuia la un moment dat să dispară într-un canal colector. Apoi a urmat nemaipomenitul meu rol în care îl interpretam chiar pe Lucifer, venit direct din iad. Zâmbi puțin și continuă. Am primit chiar și ovații și am fost rechemat pe scenă de aplauzele publicului, pentru acest rol, chiar dacă n-am avut nici măcar o singură replică.

– În acest caz, ai fi putut să adaptezi puțin rolul.

Ben râse satisfăcut, iar sunetul se auzi ca un ecou și se reflectă direct spre ea. Laurel presupuse că asta se datora adrenalinei care încă mai acționa; cunoscuse un bărbat blând, temperat și de modă veche chiar.

– Ah, deci îți plac bărbații puternici dar tăcuți, spuse Ben.

Se simți vinovată când realizează că mintea ei începuse să evoce amintiri în legătură cu Jason. Ben fusese dezarmant de deschis aproape cu orice, și totuși avea un motiv întemeiat pentru care dorea să se căsătorească cu el.

– Da, ai dreptate partenere, răspunse ea târăganat. După părerea mea, Clint Eastwood a devenit prea guraliv în urma rolului pe care l-a avut în *High Plains Drifter*. Gura lui Ben zâmbi iar Laurel răsufală ușurată. Tactica ei favorită, diversivitatea, funcționase și de data asta. Exact așa cum se așteptase ea. Ben Sayer nu avea nici cea mai mică idee despre ce îi plăcea sau despre ce gândea, și avea de gând să păstreze lucrurile exact în situația în care se aflau acum. Bunica ei se plânsese mereu despre înclinația ei de a se îndepărta de oameni și de emoțiile dureroase pe care le transforma în glume. Dar în cazul acesta reușise, nu mai era cazul să comenteze.

– Sunt acest angajament verbal și o strângere de mână de ajuns, sau vrei să scrii totul pe hârtie? întrebă Ben devenit dintr-o dată serios.

S-a ridicat în picioare și i-a întins mâna. Ben a sărit de pe scaun, a ocolit biroul și i-a strâns mâna cu un gest cald și larg. Acum, că stătea chiar lângă ea, părea mult mai înalt.

– Cu cât punem în scris mai puține, cu atât cred că va fi mai bine, răspunse Laurel.

– Mie-mi convine.

Era preocupat să-i studieze fața și nu-și dăduse seama că încă o mai ținea de mână. Ben își dădu seama doar când ea încercă să-și tragă mâna.

– Nu ne-a mai rămas prea mult timp. Va trebui să ne căsătorim în cel mult două luni.

– Bine. Când și unde? Acum că acceptase, părea că nu-l mai interesează detaliile. Trebuia să admită că deși partea cea mai importantă a problemei fusese rezolvată, detaliile care încă nu fuseseră bine puse la punct o făceau să se cutremure. Se asigură însă că este normal să fie puțin nervoasă. Poate că după câteva săptămâni petrecute împreună, aceste sentimente vor dispărea.

– Aș prefera să nu mă mărit într-o biserică, dacă nu te deranjează.

– Nici o problemă, de ce să mă deranjeze?

– Putem să facem și căsătoria și recepția la Wayfarer Inn. Au o sală frumoasă pentru petreceri. Banii pot cumpăra orice. O nuntă rapidă și drăguță tot cu bani se poate aranja.

Dintr-o dată ochii lui s-au înseninat. Laurel își dădu seama că nu erau de un căprui închis așa cum bănuise ea la început, ci aveau niște luminițe aurii care-i făceau să strălucească asemeni unor topaze.

– Vreau să lămuresc ceva chiar acum, spuse el cu o voce serioasă. Banii tăi pot cumpăra o nuntă dar nu mă pot cumpăra și pe mine.

- Nu voiam să...

- Tu îmi acorzi un împrumut, continuă el întrerupându-i protestul firav, pe care am de gând să ți-l înapoiez. Și ca răsplată pentru generozitatea ta, îți pun la dispoziție talentele mele actricești, așa cum sunt ele, pentru a te ajuta să treci peste condițiile acelea nebunești impuse de bunica ta în testament, și să-ți asiguri moștenirea.

- Eu...

- Este un beneficiu mutual al unui astfel de aranjament.

- Exact asta cred și eu, îl asigură ea.

Răsufală ușurată. Slavă Cerului că și el vedea lucrurile în această problemă la fel ca și ea. Erau amândoi mulțumiți și la fel de mândri de ceea ce realizaseră. Se rugase pentru o atitudine exact ca aceea pe care o avusese el, dar nu crezuse că va fi atât de norocoasă încât să găsească așa ceva în timp util. Slavă Domnului că nu mai trebuia să-și facă probleme în legătură cu repetiția rolurilor conjugale, undeva în mijlocul orașului, și asta pentru că totul fusese convenabil și, tehnic vorbind, foarte legal.

- Cred că ar trebui să plec. Te-am reținut destul timp. O să-ți dau numărul meu de telefon, asta în caz că te răzgândești, adăugă ea mai mult în glumă. Se aplecă să-și ia geanta pentru a căuta în ea o carte de vizită, pe care i-o înmână.

- Și ce ai face dacă într-adevăr m-aș răzgândi?

Ea aproape că-și înghiți limba. Gândul că el s-ar fi putut retrage în această fază a negocierilor o lovi mai tare decât și-ar fi închipuit ea că ar putea-o face. Mai spera doar ca el să nu-și fi dat seama.

- Ce aș face? întrebă ea uimită. Nimic.

- Vrei să spui că-ți vei lăsa averea să intre în posesia vărului Stan, fără să mai lupți?

- Nu există alternativă.

Acum rămăsese el uimit.

- Trebuie să mai existe și alte modalități de a rezolva situația.

Laurel dădu din cap și-i răspunse:

- Nu, nu este.

- Vrei să spui că eu sunt singurul *candidat* de pe lista ta?

- Ești singurul bărbat născut în Tollis Country pe care-l cunosc și despre care știu că are nevoie de bani pentru ceva anume, nu doar la modul general.

- Presupun că ți-ai închipuit că o persoană care este dispusă să facă orice pentru a cumpăra o bucată de pământ pe care este și un eleșteu, este mai de încredere decât oricine.

- Ceea ce mi-am închipuit este faptul că am putea să ne oferim unul altuia un aranjament satisfăcător, răspunse ea pe un ton rece.

- Bine. Ben se sprijini de marginea biroului și zâmbi. Știam eu că am reputația unuia care visează cu ochii deschiși, dar nu-mi închipuiam că s-a răspândit atât de mult.

- Te asigur că eu nu știam nimic despre această presupusă reputație a ta când am venit aici.

- Dar știi de ce vreau acest pământ. Fusesse o afirmație nu o întrebare.

- De fapt, nu am nici cea mai mică bănuială. Presupun că vrei să construiești o cabană unde ai putea să te retragi și ai avea locul tău personal de pescuit, sau poate pentru a crește câini. Dar nici una din toate astea nu este problema mea.

Ben ridică o sprânceană, amuzat dar și surprins totodată.

– Domnișoară Whitcomb, mă uimești. Nu ți-ai făcut temele cu prea multă sârguință.

Încă o dată gândurile ei s-au îndreptat spre Jason, iar asta nu-i făcea nici o plăcere. Dar de data asta reuși să le îndepărteze tot atât de repede pe cât îi veniseră. Nu voia să-și amintească faptul că nu dorise să cunoască toate detaliile privind viața lui Ben și că de fapt le ignorase conștient. Știa că aceasta era o problemă reală în ceea ce privea un aspect particular al psihicului ei, dar nu avea nici o legătură cu Ben Sayer sau cu planurile lui legate de Pickerel Pond.

– Dar oricum, ai spus *DA*, nu-i așa? Reuși ea să pună în cele din urmă punctul pe „i” și zâmbi.

Ben părea că ar vrea să continue discuția pe tema asta, dar se răzgândi.

– Am spus *DA*, confirmă el. Și am vorbit serios, deci nu ai de ce să-ți faci griji.

– Mulțumesc. Laurel se îndreptă spre ușă. Păi... aș vrea să plec. La revedere.

Spre surprinderea ei, Ben se îndepărtă de birou și veni lângă ea.

– Numele meu este Ben, spuse el uitându-se spre ea și zâmbindu-i prietenos. Nu l-ai folosit niciodată.

– Bine. La revedere, Ben.

– Nu așa de repede. O luă de mână, iar ea se opri imediat. Mă tem că este timpul pentru prima noastră apariție în public, împreună.

– Ce?

– S-ar putea să facem multă rumoare în oraș. Se aplecă spre ea și-i șopti drăgăstos, pe un ton conspirativ: recepționera mea este cea mai mare bârfitoare din Acker Valley, dar am aflat asta numai după ce am angajat-o. Va răspândi în tot orașul vestea că noi doi suntem împreună, înainte de apusul soarelui, partenere.

— Sigur se poate să mai așteptăm puțin, protestă Laurel, încercând să nu-și piardă vocea pentru a putea termina. Știa că acest început i-ar prinde bine.

Laurel crezuse că ea era cea care controla situația, la urma urmelor acesta era spectacolul ei. Dar cum reușise acest bărbat să preia conducerea? Simți o adiere ușoară a parfumului lui și pentru un oarecare motiv, îi plăcu. Simți din nou cum intră în panică. „Te rog, se gândi ea, nu sunt pregătită pentru asta. N-am suportat și așa destule pentru o singură după-amiază?”

Era clar că cineva acolo sus nu era de acord cu asta. Se uită la Ben pentru a vedea un zâmbet mic și jucăuș care ar fi putut s-o liniștească. Uitându-se mai atent la el, și-a dat seama că lui Ben chiar îi făcea plăcere situația; era chiar indignată.

— De ce să mai așteptăm, când metoda cea mai bună de a răspândi zvonul că suntem împreună, ni se oferă atât de ușor și necesită atât de puțin efort, atât din partea ta cât și din partea mea? Întrebă el pe un ton vesel. Ben se uită la ea și văzându-i expresia, spuse dezamăgit: De ce oare am impresia că nu ești deloc de acord cu planul meu nemaipomenit?

— Nu am experiența actricească pe care o ai tu.

Ben nu era mulțumit de răspuns.

— Nu-ți face probleme. Sunt sigur că te descurci mult mai bine fără ea.

O apucă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei și o conduse spre ușă.

— Haide, Laurel. Nu ne putem permite să pierdem o asemenea ocazie. Îți garantez că lui Susan nu i se va părea nimic ciudat. Va lua lucrurile exact așa cum par a fi, crede-mă.

Auzindu-și numele rostit de Ben pe acel ton lingușitor, îi apărură din nou în minte o imagine vie a lui Jason. Se

obișnuise deja cu această combinație periculoasă dintre amintiri și logica ei inexplicabilă.

El reușise s-o facă să se înmoaie ca mierea încălzită de soare. Dar sigur se va maturiza și va deveni mai înțeleaptă, și nu va mai cădea în capcana unor tactici masculine.

Se uită fix în ochii lui Ben și era conștientă de prestața lui fizică în timp ce el își puse ferm o mână pe umerii ei.

– Nu s-ar putea să apelăm la dublura mea?

Ben o trase de mână.

– Tot ce trebuie să faci este să mergi după mine, o sfătui el, apoi deschise ușa către recepție fluturându-și mâna.

CAPITOLUL III

Parcă era o scenă dintr-un film.

Laurel observă cum fata de la recepție își ridică ochii când Ben intră în cameră. Avea un zâmbet plăcut; dintr-o dată realizează că șeful ei o ținea de mână pe Laurel. Ca și când asta nu era de ajuns, Ben și-a ales tocmai acel moment pentru ca să-și pună un braț pe umerii ei și s-o tragă afectuos spre el. Laurel se gândi că ar fi fost necesar în cazul în care Susan ar fi fost ori surdă, ori tâmpită, ori prea oarbă pentru a observa imaginea.

Dar nu era. Ochii ei s-au mărit într-o secundă, după care începu să-i privească iscoditor. Laurel își dădu seama că zvonul era ca și răspândit.

– Domnișoara Alvine și Dandelion sunt în sala de așteptare, spuse recepționera cu o curiozitate nemascată. Laurel aproape că-i vedea roțițele învârtindu-i-se în cap.

Ben dădu din cap.

– Voi veni imediat.

O conduse pe Laurel până la ușa din față. Ea nu mai apucă să spună nimic când Ben o trase spre el și o sărută. „La naiba cu bărbații!”, gândi ea chiar înainte de a o săruta. Totul s-a întâmplat atât de repede încât n-a avut timp să-i spună ceva sau să se ferească. N-ar fi putut să facă nimic în legătură cu asta, decât dacă ar fi vrut ca tot orașul să afle că vestea-surpriză care urma să fie anunțată, privind căsătoria ei cu doctorul Ben Sayer, nu era altceva decât o simulare. Mai trecuse deja printr-o experiență de

genul acesta. Nu credea că ar mai putea trece încă o dată prin așa ceva.

Cu ochii aproape închiși, ea nu se putea hotărî ce să facă mai întâi: să răspundă curiozității averse a lui Susan, sau să-și lase sentimentele pe care le avea față de Ben Sayer să-și urmeze cursul firesc. La urma urmelor, era un bărbat frumos. Cu toate că buzele lui erau moi și nu-i cerea totuși foarte mult, ea nu și-a putut controla corpul să nu se îndepărteze de el. Măinile ei l-au împins automat, într-un gest de autoapărare.

Ben nici nu s-a clintit.

– Relaxează-te, îi șopti el în timp ce continua s-o sărute pe gât. Ne va ajuta mult mai mult dacă vei încerca să-ți ascunzi aversiunea, murmură el când ajunse lângă urechea ei. Ben se retrase și o privi fix în ochi. Sau ai cumva acest comportament din cauza mea?

– Nu fi ridicol, dragule, îi spuse ea cu o voce extrem de suavă. Noroc că se așezase în așa fel încât nici unul dintre ei nu era cu fața spre biroul fetei de la recepție. Ți-am spus că nu mă descurc în fața unui public, adăugă ea mai mult șoptit.

– Totuși te-ai descurcat. Măinile lui o mai atingeau încă ușor; apoi s-a dat înapoi și totul s-a terminat.

– Ne vedem mai târziu, iubito, spuse el suficient de tare ca Susan să audă.

Laurel încuviință din cap, în timp ce ieșea pe ușă.

Ben mai rămase câteva momente lângă fereastră, uitându-se după ea în timp ce traversa parcare. Cu siguranță că ea abia aștepta să scape, se gândi el zâmbind silit. Nu știa cum să se simtă: ofensat sau ușurat. Credea că ar fi mai bine dacă ar râde, dar și asta era mai ușor de spus decât de făcut. De câte ori o atinsese ea nu făcuse altceva decât să se retragă, încercând să se îndepărteze cât mai

mult. Cum naiba să reușească Ben să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt îndrăgostiți când ea, de fiecare dată când el încerca s-o atingă, se retrăgea automat?

Niciodată nu avusese parte de o astfel de reacție din partea unei femei până atunci. Și toate astea din cauza unui sărut inocent, pe care ar fi putut foarte bine să i-l dea și mătușii Martha. Și pe deasupra a mai avut curajul să glumească pe seama felului în care ea reacționase crezând că ar fi putut să se păcălească și să se convingă că de fapt nimic nu se întâmplase și totul fusese doar rodul imaginației lui. Era norocoasă că el nu făcea parte din acea categorie de bărbați care ar fi interpretat acele semnale contradictorii ca fiind o provocare din partea femeii.

Această căsătorie părea a fi doar un inconvenient temporar, iar salvarea eleșteului era ceva care l-ar fi făcut să se simtă bine pentru tot restul vieții, ceva care însemna mai mult decât fericirea lui Toby, cu toate că și asta era o mare parte din acea fericire. Era un lucru pe care trebuia neapărat să-l facă. Orice bărbat trebuia să lase o moștenire care avea să povestească despre trecerea lui pe acest pământ, iar pentru Ben aceasta era reprezentată de Pickerel Pond. Pentru el era de ajuns să știe că eleșteul și toate vietățile care trăiau acolo vor continua să ofere un colț de rai pentru copii.

— Acum înțeleg de ce nu avea cu ea nici un animal de casă, îl întrerupse Susan din gândurile lui, pe un ton sarcastic.

Ben se întoarse spre ea și zâmbindu-i silit îi spuse:

— Sunt sigur că ai înțeles de ce am zis că pot să mă descurc singur.

— De câtă vreme se întâmplă chestia asta? întrebă Susan cu o falsă curiozitate, uitându-se fix la el. Și de ce n-am auzit nimic despre asta până acum?

- Ar cam trebui să-ți împrăpătezi informațiile. Și pe lângă asta, știi foarte bine că nu sunt genul de bărbat care sărută o femeie și apoi spune la toată lumea.

- Nu, nu ești. Tu ești tipul de bărbat care îmbrățișează câini bolnavi și nimic mai mult.

Tocmai atunci sună telefonul. În timp ce ea se ducea spre telefon să răspundă, Ben profită de moment pentru a pleca și se îndreaptă spre sala de așteptare. Îl auzea pe micul Dandelion, parcă acompaniind cu lătratul lui subțire pe cel al malamutului lui Jackson, care petrecuse aproape două săptămâni în coteț pentru că stăpânii lui fuseseră plecați în Spania.

Uitase s-o întrebe pe Laurel dacă nu voia să profite de această situație pentru a uimi tot orașul plecând într-o lună de miere. Gândindu-se la asta se mai înveseli puțin. Dar se gândi că ea oricum n-ar merge atât de departe. Sigur nu: ar considera asta ca pe ceva ce ar depăși termenii convenției și mai ales ar lua în considerare faptul că formează de prea puțin timp un cuplu.

Slavă Domnului că oamenii nu vedeau decât ceea ce voiau ei să vadă.

*

* *

Ziua în care Laurel urma să se căsătorească era încă de dimineață însorită și călduroasă, așa cum ar fi trebuit să fie de fapt o zi de iunie potrivită pentru o nuntă. Păcat însă că îi lipseau multe alte lucruri. Le enumeră pe degete: dragoste, încredere, compatibilitate, interese comune și viitor. Cel puțin de data asta avea un mire care n-o va mai lăsa cu ochii în soare, se gândi ea. Măcar pentru asta și tot merita. Laurel râse, dar nervos. De fapt merita o sută de acri și o garanție, se gândi ea, încercând să mai calmeze isteria de care se simțea cuprinsă, din ce în ce mai mult, cu cât se

apropia momentul în care urma să meargă spre altar alături de Ben Sayer, în fața locuitorilor din Acker Valley.

Știa că nu era o frumusețe, dar mândria ei o obligase să-și cumpere o rochie potrivită. Se părea că toți angajații de la Whitcomb erau nerăbdători să-i ofere un sfat. Nu fusese în stare să-i refuze, mulțumită sau nu, atunci când au insistat să-și cumpere acea rochie albă ca spuma laptelui, care stătea acum pe scaunul din camera ei. La urma urmelor se presupune că o femeie îndrăgostită ar trebui să se îmbrace în așa fel încât să-i taie respirația bărbatului de care se simte atrasă și în nici un caz să-l îndepărteze. Dar în cazul ei problema nu se punea deloc așa.

Își trase materialul rece peste cap, strecurându-și mâinile prin mânecile rochiei, după care o aranjă ușor. Talia rochiei se potrivea perfect pe corpul ei și uitându-se fix în oglindă, și-a dat seama că această toaletă făcea ca silueta ei firavă să pară chiar voluptuoasă. Ajunsese să fie obișnuită doar cu acele costume pe care le purta la serviciu, ale căror jachete îi acopereau talia subțire. Această rochie nu ascundea nimic.

Deoarece se simțea oarecum jenată de imaginea pe care o vedea în oglindă, obrajii i se înroșiseră. Deși rochia îi venea chiar sub genunchi, avea prinsă de margine un voal care-i acopera picioarele și le făcea să pară mai scurte.

Și apoi mai era și părul. Știa că nu putea să-l poarte ca de obicei, decât dacă ar fi vrut să-i uimească, și nu în sensul bun al cuvântului, pe toți. Așa că s-a hotărât să-l lase despletit pe spate și să și-l prindă pe cel din părți cu o bentiță făcută din perle. Părul ei șaten închis, care nu mai era aranjat ca de obicei, i se răsfrase rebel în jurul feței făcând-o să arate ca o madonă nu prea îngrijită, din perioada Renașterii, care aștepta cu nerăbdare o noapte toridă de dragoste după ceremonia căsătoriei.

La un moment dat și-a dat seama că fredona inconștient melodia preferată a lui Jason și s-a oprit. Era într-adevăr în casă, cu părul desfăcut, dar de data asta și-l desfăcuse singură, deci n-ar fi putut avea nici o problemă. Acea particularitate a personalității ei făcuse parte din iluziile cu care Jason voia s-o țină sub vraja lui până ar fi reușit să se căsătorească cu ea și să pună mână pe banii bunicii.

Sonerie de la ușă sună. Sosise cea mai bună prietenă a ei, Ginny. Laurel traversă holul și spuse:

– Intră, ușa este deschisă.

– Laurel! Ginny rămase pe loc uimită. Arăți nemaipomenit. Îmi place la nebunie cum ți-ai aranjat părul. Acestea sunt perlele bunicii tale? De ce nu m-ai așteptat să te ajut să te îmbraci?

După ce urcă scările, o îmbrățișă afectuos pe Laurel. Ginny Errede era genul de persoană afectuoasă și prietenoasă care întotdeauna dorea să vadă numai partea bună a oamenilor. Era imposibil să nu o plăci. Era mică de statură și vivace; de foarte multe ori vorbea gesticulând și asta făcea ca părul ei negru, lung, să i se răsucescă frumos în jurul feței. Fuseseră nedespărțite încă din clasa a șaptea, când părinții lui Ginny se mutaseră în Acker Valley.

După ce sosise Ginny, timpul părea să zboare. În cele din urmă limuzina sosi și Laurel se văzu nevoită să plece. Îi era groază când se gândea cât de aproape era momentul în care va trebui să dea ochii cu Ben în fața întregii lumi.

Tom Gleason, primarul orașului Acker Valley, un vechi și foarte bun prieten al bunicii ei, aștepta mireasa în holul hotelului. Când o văzu pe Laurel, îi trimise un sărut, iar fața lui, încă frumoasă, s-a umplut de zâmbet.

– Arăți nemaipomenit, draga mea. Bunica ta ar fi foarte mulțumită dacă te-ar vedea.

– Mulțumesc, Tom. Laurel trebui să facă un efort pentru a se putea abține să nu spună tot ceea ce-i venea în gând.

– De fapt ar fi și mai mult, surprinsă, adăugă el zâmbind. Întotdeauna își făcea probleme că nu te vei mărita niciodată.

– Sunt sigură de asta. Laurel reuși să zâmbească, cu toate că abia se mai putea abține să nu plângă. Se întreba ce ar spune Tom dacă ar fi știut că bunica aranjase lucrurile cum crezuse ea de cuviință că ar fi mai bine pentru nepoata ei, și de fapt de aici plecase toată treaba cu căsătoria.

– Oricum, era timpul să te mai distrezi și tu și să mai renunți la munca pe care o tot faci de atâta timp, zi și noapte, domnișoară.

– Da, chiar așa, aprobă Ginny cochetând în timp ce-i aranja o floare în buchet lui Laurel. Vă vine să credeți că nu se duce nici măcar într-o lună de miere, domnule Gleason?

– Ben nu poate lăsa câinii pe care trebuie să-i îngrijească, singuri, spuse Laurel încercând să formuleze cu grijă o scuză. Iar la magazin, după cum bine știi, Ginny, se apropie sezonul de vară când vânzările sunt cele mai mari.

– Fii serioasă, Laurel. Ginny se aplecă spre ea pentru a-i putea șopti la ureche: îți garantez că angajații de la Whitcomb nu-ți vor duce dorul dacă te hotărăști ca de acum înainte să pleci mai devreme după-amiaza pentru a petrece ceva timp cu nebunaticul tău soț.

– Ginny!

– Eu așa aş face, adăugă ea pe un ton vesel. Ascultă, deja muzica a început să cânte.

„Chiar se întâmplă“ se gândi Laurel în timp ce mergea la brațul primarului. Fusese mai devreme discutată problema calităților actricești: se simțea ca și cum urma să urce pe o scenă, însă fără nici un scenariu. Nici nu era de mirare că înghețase de emoție. Când se uită în jurul ei totul părea ireal și distorsionat. De atâtea emoții și tensiune o durea stomacul și abia mai putea respira.

Abia începuse s-o cuprindă panica, atunci când Tom Gleason porni alături de ea spre camera care fusese amenajată drept capelă. Un bărbat pe care cu greu l-a recunoscut ca fiind directorul hotelului, îi zâmbi în timp ce deschidea ușa dublă a camerei.

Laurel abia îndrăzni să se uite înăuntru. Vedeă nerăbdarea oamenilor care o așteptaseră și aproape că putea simți cum toată lumea își ținea respirația. Primele note ale marșului nupțial se auziră din nou și toată masa aceea de oameni se ridică deodată și se întoarse pentru a se uita fix la ea. În timp ce primarul începuse să meargă în ritmul marșului, Laurel simți mai întâi cum se înroșește iar apoi cum devine palidă.

Reuși totuși să audă ecoul unor *ooh* care veneau din mai multe părți din mulțime. Nu voia să se uite prea atent pentru că nu-și permitea să recunoască pe nimeni. Până și gândul la o față familiară care ar putea să-i zâmbescă îi făcea rău. Dacă n-ar fi fost Tom care să meargă atât de hotărât lângă ea, Laurel se gândea că ar putea foarte bine să-și închidă ochii, în speranța că totul va dispărea înaintea ei ca ea să-și deschidă. Dar îi era tot atât de imposibil ca și faptul de a conștientiza clar situația. De ce să se mai chinuiască, dacă oricum nu avea unde să se ascundă?

Dintr-o dată privirea ei l-a întâlnit pe Ben, care stătea lângă ofițerul stării civile, în capătul camerei, și în acel moment ochii ei s-au luminat. Nu-și mai putea lua ochii de

la el, „și asta nu pentru că se presupune că ar trebui“ – se gândea încercând să facă și din asta o glumă, ca de obicei. La urma urmelor, era exact ceea ce așteptaseră toți: ca ea să se uite cât mai drăgăstos cu puțință în ochii logodnicului și să meargă grațios spre altar pentru a i se alătura și pentru a-i jura iubire veșnică.

Arăta foarte bine în fracul său. Arătase destul de bine și în cămașă cu cravată, atunci când îl văzuse la clinică pentru prima oară, dar această ținută îi dădea o înfățișare aparte. Deși încercase să rămână indiferentă și calmă, inima începuse să-i bată în piept ca nebuna, iar sângele să-i curgă prin vene atât de tare încât îi provocase o presiune în urechi.

Cu colțul ochiului putea să vadă că toată lumea zâmbea, aproba din cap iar unii chiar râneau nestingheriți. Era chiar atât de mult o cauză pierdută? Ben părea total relaxat. Continuă să se uite la el. „Pentru numele lui Dumnezeu“ se gândi ea, „ar fi putut măcar să aibă puțină decență pentru a arăta asemeni proverbialului ginere nervos“. În timp ce îl privea fix, observă cum prietenul lui cel mai bun, Chuck Franconi, totodată și cavalerul lui de onoare, s-a aplecat puțin spre el și i-a șoptit ceva ce l-a făcut să dea din cap și să zâmbească, și cu toate astea nu și-a luat ochii de la ea nici măcar pentru o secundă. Începea să creadă că cei de la Branston Thespian Player se înșelaseră atunci când estimaseră talentele lui Ben Sayer; se transformase într-un actor remarcabil. Trebuia să încerce să facă exact ca el, atâta timp cât el părea să știe din instinct ceea ce trebuie făcut.

Privirea ei se mută pentru un scurt moment asupra lui Chuck și răsuflă din nou ușurată gândindu-se că el nu știa nimic despre ceea ce era în spatele acestei căsătorii spontane. Îl făcuse pe Ben să jure în stânga și-n dreapta că

nu va destăinui nici unei persoane de pe fața pământului, nici măcar doctorului său, împrejurările căsătoriei lor. Din câte știa ea, numai avocatul mai cunoștea acest secret, și își închipuise că nu va vorbi, cu toate că nu-i ceruse asta în mod direct. De ce să discuți despre subiecte care nu-ți fac plăcere, când poți foarte bine să le dai uitării?

În timp ce se apropia de el, expresia lui Ben rămânea la fel de solemnă. Laurel se întreba la ce se gândea el, cum se simțea, dar renunță repede la aceste gânduri. Nu avea nevoie să știe la ce se gândește el; avea nevoie doar ca el să pretindă o emoție la care toată lumea se aștepta. Era bucuroasă că se înțeleseseră să rezolve situația astfel. Atâta timp cât încă nu-i trimisese nici o privire plină de ură, era bine.

Laurel putu observa fața plină de extaz a Virginiei Sayer. Simți mai mult decât un strop de vină când văzu lacrimi curgând pe obraji roșii ai bătrânei, dar nu avu timp să se gândească la asta pentru că Tom o sărută și o luă în brațe. Mirele se apropie de ea, în același timp continuând s-o privească. Ea observă că nici măcar palmele nu-i erau transpirate. Măinile ei erau reci ca gheața dar nu mai avea nici un rost să ascundă faptul că era foarte nervoasă.

El se uită la ea și observă. Nu-și luase ochii de la ea nici măcar pentru o secundă. Părea potrivit de fascinat și tulburat și poate chiar un pic mut de admirație. Cu mâna liberă i-a atins părul și mângâindu-l ușor și-a strecurat degetele în el. Se putea observa atunci un mic zâmbet pe fața lui. S-au întors amândoi cu fața către cel investit cu autoritatea de a-i căsători.

Ofițerul stării civile începuse să vorbească. Era un om cu o față mică și rotundă ca de înger, cu ochelari, și care sigur își iubea munca; avea un zâmbet permanent, iar

întreaga lui ființă era înconjurată parcă de o aură de fericire și mulțumire. Laurel încerca să se concentreze asupra cuvintelor pe care le rostea acesta. Le auzea dar îi intrau pe o ureche și-i ieșeau pe cealaltă, fără ca ea să le înțeleagă sensul. Deși era conștientă că nu putea evita ceea ce urma să se întâmple, credea că prin această atitudine va reuși măcar să încetinească cursul firesc al lucrurilor. Dacă nu, cel puțin o va ajuta să rămână calmă pe parcursul ceremoniei.

La un moment dat, își dădu seama că mâna ei se relaxă atunci când Ben îi strânse degetele firave. Când și-a întors capul pentru a-i întâlni privirea, el îi zâmbi. Nu s-a putut abține și i-a zâmbit și ea. „Dacă el poate să fie atât de relaxat într-o asemenea situație, se gândi Laurel respirând adânc, atunci pot și eu“. Ea nu făcea un legământ față de Dumnezeu, ci numai față de un bărbat, iar asta era cu totul altceva. Ea și Ben căzuseră de comun acord în privința acestei căsătorii civile, după care vor urma să petreacă o perioadă de timp împreună, în funcție de împrejurări, în cele mai civilizate condiții.

După cuvintele de introducere, ceremonia în sine a fost simplă și scurtă.

– Laurel, îl iei în căsătorie pe Ben?

Slavă Cerului că numai ofițerul stării civile îi putea vedea fața. Ridicându-și privirea pentru a se uita la Ben, încuviință din cap și spuse *DA*, dar nu avu curajul să se uite în ochii lui.

– Ben, o iei în căsătorie pe Laurel?

– Da.

Vocea lui s-a auzit clar și răspicat în fiecare colț al camerei. Cu siguranță că el ducea mult mai bine la sfârșit înțelegerea pe care o avuseseră, decât ea.

Ofițerul stării civile spuse:

– Vă declar căsătoriți.

A urmat un moment ciudat, de o liniște apăsătoare, după care Ben s-a aplecat să o sărute, punându-i ușor o mână pe obraz. Buzele lor se întâlneau, gura lui s-a deschis doar atât cât să dea impresia unui sărut pasionat, dar de fapt era doar un sărut blând și Laurel i-a lăsat cale liberă, mulțumită că putea avea încredere în el că nu va profita de situație. Laurel se gândea că Ben îi păcălise într-adevăr pe toți cei prezenți, cu acel sărut. A putut să-i simtă obrajii fini, proaspăt bărbierii, chiar dacă adierea parfumului lui îi amătușise simțurile, așa cum o făcuse și prima oară. Pentru un moment aproape că uitase unde se află.

Ben se îndepărta puțin și se uită la ea; când ea privi în ochi, putu observa că aveau o nuanță închisă, o culoare asemeni chihlimbarului. Dar poate era de fapt efectul luminii din cameră.

Apoi a luat-o de mână și au coborât scările de la altarul improvizat.

– Arăți nemaipomenit cu părul desfăcut, îi spuse el șoptit la ureche. Îți dă chiar un aer mai abordabil. Și așa putea chiar să jur că săruți altfel.

– Nu este adevărat, îl contrazise ea retrăgându-se imediat. Îi împinse umărul ca și cum astfel ar fi putut să îndepărteze și acea nebunie pe care el o susținea. Nu faci altceva decât să-ți imaginezi tot felul de lucruri.

În timp ce mergea printre rânduri, Ben zâmbea prietenilor și cunoștințelor.

– Calmează-te, Laurel! Îți făceam un compliment.

– Păstrează-ți complimentele pentru tine.

Laurel era sigură că văzuse un sentiment de frustrare în ochii lui atunci când Ben s-a retras brusc; îl supăraseră.

Îi era rușine de ceea ce-i spusese și-i venea să plângă. Totul mersese atât de bine până atunci. Încerca să recâș-

tige controlul situației. Se gândea că poate fusese totuși vina lui Ben. Sau poate trimisese un anume fel de semnale pe care numai un anume bărbat ar fi putut să le recepteze; asta trebuia să fie. Ea considera că se purtase cu demnitate și tot atât de protocolar pe cât îi ceruse situația. Unde greșise?

Nimeni în afară de Jason n-o mai făcuse să-și arate firea pasionată care se ascundea în spatele atitudinii afișate de ea tot timpul: doar muncă și glume pe seama problemelor care apăreau. Numai el fusese capabil să dezvăluie acel aspect al caracterului ei.

Ben deja începuse să-i suspecteze slăbiciunile. Era sigură că nu-și dorea ca proaspătul ei soț să aibă un asemenea avantaj asupra ei. O dată ce-i va descoperi secretul, va putea s-o învârtască pe degete așa cum o făcuse și Jason.

Bunica îi dovedise că se înșelase în privința lui Jason. Îi oferise o sumă substanțială de bani pentru a nu se căsători cu ea, iar el acceptase. Nu fusese altceva decât un căutător de aur – dacă acesta este termenul potrivit pentru a vorbi despre un bărbat care își caută o nevastă bogată – un tip imoral, necinstit și fals, parcă desprins dintr-un roman de modă veche. Ceea ce o duruse cel mai tare fusese faptul că el preferase o mică părticică din averea ei, pentru a-și păstra libertatea, în loc s-o câștige pe toată dar să fie nevoit să se căsătorească cu ea.

I se dăruise total dar până la urmă asta l-a îndepărtat de ea. Nu a mai dorit-o când toate fuseseră spuse sau făcute. La un moment dat o comparase chiar cu o „linie fierbinte” sau cu o tigroaică, negândindu-se că poate aceste cuvinte ar putea fi interpretate de fapt ca fiind o jignire. Jason o făcuse să-i fie rușine de pasiunea pe care o simțea; primise o lecție și avea de gând să țină cont de ea. Niciodată nu

mai făcuse dragoste cu un bărbat: nici înainte dar nici după el. Nu era sigură că va mai putea vreodată să-și expună intimitățile așa cum o făcuse cu Jason.

Laurel se cutremură din nou. Oare cum se transformase această zi atât de repede într-un dezastru?

Când au ajuns în capătul camerei, directorul i-a întâmpinat și le-a deschis ușile pentru a intra în sala de banchet. Laurel respiră adânc încercând să se calmeze, ceea ce făcuse de fapt toată ziua, încercând să se încurajeze singură.

Mai aveau încă de depășit momentul petrecerii.

CAPITOLUL IV

Laurel se așază pe scaunul din capătul mesei, pe care Ben îl ținea pentru ea. „Ziua asta nu se mai termină?” se întreabă Laurel cu un oftat. Toată tensiunea pe care o ținuse în ea încercând s-o ascundă se transforma într-o greutate prea mare de suportat. O dureau capul iar când își amintea să clipească își simțea ochii uscați. S-a întors și l-a văzut pe Ben așezându-se pe scaunul de lângă ea; acțiunea automată de a fi cu ochii pe proaspătul ei soț devenise deja instinctivă. Spera că nimeni nu observase expresia de silă de pe fața ei, sau dacă observaseră, spera că o vor pune pe seama acestei zile deosebite.

Când ospătarul i-a pus în față un platou cu antreuri, Laurel abia se putu uita la el. Mirosea delicios, dar nervii ei se hotărâseră că ar fi prea mult pentru ei să mai tolereze și mâncarea. Reușise să supraviețuiască râsetelor invitațiilor și privirilor acelor care se holbau spre capătul mesei, așteptând parcă să înceapă un spectacol. Însă nici unul nu-și închipuia că exact asta urmau să primească.

– Aș vrea să nu mai arăți de parcă ai fi în drum spre ghilotină, îi spuse Ben aplecându-se pentru a-i murmura la ureche.

– Îmi pare rău, îi răspunse ea șoptind. Sunt puțin nervoasă.

Fața lui era doar la câțiva centimetri de a ei și îi putea simți răsuflarea mângâindu-i obrajii în timp ce el continua să stea aplecat către ea, jucând rolul mirelui îndrăgostit.

– Cred că ai depășit linia dintre o stare nervoasă și o exasperare completă. Nu vrei să te relaxezi? S-a mișcat intenționat să-i mângâie mâna pe care o ținea pe masă. Dar s-a răzgândit și îi spuse:

– Am semnat doar un contract de căsătorie, nu un pact de sinucidere.

Avea dreptate, bineînțeles. Se strădui să se relaxeze și reuși chiar să zâmbească.

– Mă întreb oare ce ar spune oamenii dacă ar ști că de fapt tu nu-mi șoptești nici o dulcegărie acum la ureche, îi spuse ea pe un ton sec.

– Dar ei nu știu nimic, îi răspunse el zâmbindu-i răutăcios. Îi mângâie ușor bărbia și se apropie de ea suficient pentru a o săruta. Ochii lui Laurel se închiseră automat când flash-ul unui aparat de fotografiat lumină fața lor.

„Bineînțeles că nu știu“ se gândi ea având un mic sentiment de dezamăgire amestecat totuși cu o senzație de ușurare. O săruta deoarece fotografii se tot agita în preajma lor. Oamenii de la primele două mese începură să strige și să aplaude aprobând gestul.

– Ține-o tot așa, Ben, se auzi o voce de bărbat strigând.

– Haide, Sayer, poți mai mult decât atât, se auzi o alta întărâtându-l.

– Vrei să insinuezi că nu știu să-mi sărut nevasta? întrebă Ben. Ochii lui sclipeau veseli, părând amuzat de discuția pe care o avea cu prietenii săi. Laurel nu-l cunoștea pe nici unul dintre ei. O auzi pe Ginny provocându-l pe Ben, din cealaltă parte:

– Asta numești tu sărut?

Chuck, care stătea chiar lângă Laurel, râdea din tot sufletul. Începu să bată cu paharul în masă încurajându-i și pe ceilalți s-o facă. Zgomotul făcut de paharele ciocnite era din ce în ce mai mare.

Ben zâmbi în timp ce împinse scaunul și se ridică în picioare. Îi luă mâna lui Laurel și o ridică, după care o îmbrățișă. Era atât de șocată încât mâinile îi rămăseseră atârinate pe lângă corp în timp ce se uita la el.

– Ascultați-mă, oameni conduși de instincte primare, îi muștrului el. Privirea lui rămăsese fixată asupra ei, cu toate că el încă vorbea publicului deosebit de atent. Privirea lui s-a mutat sugestiv de la ochii ei la buze și înapoi, făcându-i obraji să se înroșească de rușine. Inconștient, și-a umezit buzele uscate. Ca urmare a reacției ei, în adâncul ochilor lui Ben se văzu o strălucire care o făcu să se intimideze și mai tare. Soția mea este o persoană care apreciază respectabilitatea și așteaptă un comportament demn de această ocazie, mai ales de la bărbatul cu care tocmai s-a căsătorit.

– Spune-ne mai multe, Sayer.

– Toată lumea știe că nu ești un tip tocmai respectabil.

– Ea nu are nevoie de respectabilitatea ta, are nevoie de trupul tău.

– Oricum, adăugă Ben, ridicând o mână pentru a-i mai potoli, nu vreau să spun că nu poate fi convinsă să renunțe la concepțiile ei.

Norocul ei că Ben o întoarse spre el și toată fața ei era acoperită de voalul de mireasă iar ei nu i-o puteau vedea. Cel puțin nu puteau să-i vadă expresia feței, care nu exprima nicidecum dragoste și dorință, sentimente pe care orice mireasă *normală* ar fi trebuit să le simtă pentru soțul ei. Ben își mișcă deliberat cât putu el de ușor mâna pe brațul ei. Când ajunsese în dreptul încheieturilor îi trase mâinile și i le așeză pe umerii lui, câte una pe rând, astfel încât ea să-i poată cuprinde gâtul. Apoi i-a înconjurat talia cu mâinile și a tras-o mai aproape de el.

Acum, toată lumea prezentă striga încurajator către proaspătul cuplu de tineri căsătoriți. Chiar și orches-

tra intrase în jocul acesta, interpretând o melodie adecvată. Laurel realizează că toate sentimentele ei de teamă erau dominate de acea situație jenantă. La un moment dat toată atenția era concentrată numai asupra ei și a lui Ben. Dintr-o dată se făcu liniște. Era conștientă că în acel decor oamenii încă mai vorbeau, dar ea parcă avea vată în urechi și nu-i mai putea auzi. Pentru că toate simțurile ei erau concentrate asupra lui Ben; în timp ce el se aplecase și o săruta, i se păru că timpul se opri în loc.

Laurel încercă puțin să se împotrivească, dar știa că Ben era conștient de reacția ei pentru că l-a simțit ezitând. Nu era tocmai momentul potrivit să leșine, se gândi ea muștrându-se în gând și își închise ochii strângându-și mâinile în jurul gâtului lui pentru a-i arăta că se poate baza pe întreaga ei cooperare.

El începu să-i exploreze buzele. Cu toate că sărutul era plin de pasiune și tandrețe, iar buzele lui moi și îmbietoare, Laurel încerca să găsească o cale pentru a-l îndepărta. Trebuia să facă ceva înainte de a-și pierde complet capul.

Înainte de a o apleca pe spate peste brațul lui protector, se auzi un mic mârâit de mulțumire, după care Ben încheie sărutul cu o expresie foarte răvășită ce provocă un val de aplauze însoțit de un hohot neîntrerupt. Aplauzele de bucurie erau mai zgomotoase ca niciodată; dar Laurel avea această impresie pentru că devenise dintr-o dată foarte conștientă de tot ceea ce o înconjură.

Ben i-a ținut galant scaunul pentru a se așeza. S-a strecurat și el lângă ea, zâmbindu-i. Era conștientă că oamenii încă se uitau la ei, iar senzația pe care o avea simțind atâția ochi ațintiți asupra ei o făcea să se simtă vulnerabilă și mult prea expusă, chiar trădată, însă nu

putea spune exact de ce. Ben își luă furculița și cuțitul, își tăie o bucată de friptură de pe platou și și-o puse în farfurie. Imaginea lui Ben care-și savura mâncarea cu o evidentă plăcere o făcu să se înfurie. Cum îndrăznește să afișeze o asemenea poftă de mâncare când stomacul ei era un pachet de nervi? Sau acel sărut prin care încercase să demonstreze cât de îndrăgostit era el de ea fusese o sarcină atât de grea încât îi trebuia un întăritor pentru a putea continua?

– Friptura este foarte bună. Ar trebui să încerci și tu puțină, îi spuse el pe un ton poruncitor.

Laurel se strâmbă la el. Când fu sigură că atenția tuturor nu mai era concentrată asupra lor, luă repede paharul cu șampanie pe care ospătarul tocmai i-l turnase și luă o înghițitură sănătoasă.

– Hei, asta trebuia să fie pentru toast, o tachină el.

– Dă-mă în judecată, îi răspunse ea supărată. Se întoarse pe scaun pentru a-l putea privi în față. M-ai mințit. Știa că n-ar fi trebuit să-și verse nervii pe Ben, dar nu se putea abține. Ești un actor nemaipomenit!

– Sunt? S-a uitat pentru o secundă la ea după care și-a întors privirea la mâncarea lui. Eu nu pot spune același lucru despre tine.

– Ce vrei să spui?

– Îmi pare rău că nu-ți place, dar nu pot să-mi cer scuze de fiecare dată când trebuie să te sărut. Avea maxilarul încordat iar degetele lui strângeau puternic tacâmurile de argint.

– Nici nu-ți cer să faci asta.

– Atunci ce îmi ceri?

Laurel își lăsa privirea în jos, rușinată dintr-o dată din cauza răbufnirii ei. Fără să mai spună ceva, își întoarse capul.

Ben oftă:

– Uite ce este, Laurel, știu că nu-ți place când preiau inițiativa și te forțez să faci anumite lucruri, dar situația nu este decât temporară.

– După cum spui tu, parcă aș fi un bulgăre de argilă pe care o modelezi, răspunse ea dezgustată.

Oftă dezamăgită când realizează că de fapt asta se întâmplase: nu fusese altceva decât un fel de plastilină în mâinile lui Ben. Se descurcase atât de bine încât ajunsese să-și dorească atingerea lui. Dar asta era ceva ce nu-și putea permite, dacă voia să iasă întreagă din această căsătorie. Era momentul să nu se mai retragă și să înceapă să rămână tare pe poziții înaintea ca Ben să-și dea seama ce se întâmplă cu ea.

– O argilă... murmură el.

– Niște sărutări... Ea își întoarse capul iar Ben nu putu să-i vadă expresia feței. Ceea ce vreau să spun este că n-ar fi trebuit să te implici atât de serios într-o demonstrație atât de scurtă cum a fost cea cu sărutul.

– Dar eu nu cer decât puțină cooperare. Ce ar fi trebuit să fac, să te sărut pe frunte?

– N-ar fi trebuit să-ți încurajezi prietenii în felul acela, răspunse ea.

Ben se uita la ea și nu-i venea să creadă.

– La naiba cu toate astea, Laurel, abia ne-am căsătorit! Atât prietenii mei, cât și oricine altcineva din această cameră, așteptau exact acel comportament din partea a doi oameni despre care ei cred că își vor petrece noaptea împreună, în același pat, iubindu-se până la epuizare. Dacă ai acceptat să-ți lași garda jos, măcar pentru două minute, a-i vedea că am dreptate când îți spun asta și ai încerca cel puțin să cooperezi.

Laurel simți cum i se urcă sângele la cap. „Cum poate un bărbat să fie atât de orb?” se gândi ea indignată.

– Dar am cooperat.

– Da, sigur, mormăi Ben în timp ce tăia un cartof copt. Dacă știi cum ar trebui să fie o soție cooperantă, atunci scutește-mă de una care nu cooperează deloc. Slavă Domnului că nimeni n-a observat cum încercai să scapi.

Era inutil să mai încerce să-i explice ceva, se gândi Laurel. Se mulțumi să se uite la el în timp ce goli paharul de șampanie.

Ben îi făcu semn chelnerului să-i mai pună încă unul.

– Poate te va ajuta să te mai relaxezi, îi explică el încercând să facă pe atotcunoscătorul. Încearcă să n-o iei ca pe ceva personal, dar tu faci ca situația să fie foarte dificilă. Cu riscul de a mă considera irațional, își spun că orice bărbat are tendința de a se simți ofensat atunci când pare a fi prostit de o femeie, și mai ales de cea cu care tocmai s-a căsătorit.

– Cred că ai fost plecat puțin în culise. Eu sunt singura persoană de aici care pare a fi o proastă.

– Explică-mi, te rog.

– Toți acești oameni cred că te-ai căsătorit cu mine doar pentru banii mei.

– Ce te face să crezi asta?

Laurel își roti ochii și-i zâmbi amuzată.

– În primul rând pentru că acesta este adevărul.

Ben își strânse buzele în semn de dezaprobare.

– Teoretic, presupun că ai putea spune asta, dar noi suntem singurii care știu adevărul, nu-i așa? Și sincer îți spun că mă îndoiesc de faptul că toți acești oameni au ajuns la concluzia pe care tu o bănuiești. Am făcut tot posibilul și am împrăștiat zvonul că am obținut un împrumut pentru Pickerel Pond de la o bancă din Hartford. Care este cealaltă problemă?

Laurel își ridică furculița și nu spuse nimic.

– Care este cealaltă problemă, Laurel?

– Nu mai este nici una. Uite ce este, Ben, voi încerca să mă descurc mult mai bine decât am făcut-o până acum, de acord? M-ai luat prin surprindere iar eu nu reacționez prea bine la surprize. Poate data viitoare o să mă avertizezi înainte.

– Deci crezi că o să te poți abține și o să mă lași să te ating? Zâmbea cu gura până la urechi și o măsura cu privirea din cap până-n picioare. Va trebui să te descurci mult mai bine decât ai făcut-o până acum, dacă vrei să duci la bun sfârșit înțelegerea pe care am făcut-o.

Laurel încuviință din cap în timp ce se uita pierdută la fața de masă. Își dorea să fi avut puterea să se contrazică cu el, dar era încă sub influența sărutului, chiar dacă motivul lui nu fusese unul tocmai romantic. Slavă Domnului că Ben nu-și dăduse seama care era de fapt starea ei de spirit: se simțea mult mai atrasă de el decât la început și decât ar fi vrut să recunoască. Atitudinea ei nu era altceva decât o metodă de autoapărare.

Dintre toți bărbații cu care ar fi putut să se căsătorească, îl găsisese tocmai pe cel care o făcuse să se înmoaie cu un singur sărut. Și Jason reușise să facă asta și uite cum se sfârșise legătura lor.

Laurel se uită cu coada ochiului la Ben. Era foarte vesel în urma unei glume pe care o făcuse Ginny. Părea mult mai relaxat decât ar fi trebuit să fie orice bărbat în situația lui. De fapt, lăsa impresia că este extraordinar de mulțumit de sine. Laurel oftă. Își dorea atât de mult să poată avea și ea aceeași atitudine față de tot ceea ce se întâmpla; se consolă cu speranța că va reuși, după ce va mai trece puțin timp. Deocamdată era mult prea afectată, iar amintirea celor petrecute în urmă cu treisprezece ani o influența prea mult și nu se mai putea concentra pentru a judeca totul la rece.

Se uită fix la paharul cu șampanie, pentru un moment, înainte de a-l ridica și de a lua o altă înghițitură zdravănă. Acidul o gădilă ușor pe nas și imediat se simți mai bine; dar sentimentul nu dură decât până în momentul în care îl observă pe Ben privind-o. Își făcu imediat de lucru punându-și unt pe o felie de pâine.

Scaunul de lângă ea era gol. Chuck Franconi era la o altă masă, glumind cu acea gașcă gălăgioasă de prieteni ai lui Ben. Dintr-o dată se întoarse și-i zâmbi lui Ben, după care porni spre podium.

— Atenție, vă rog, puțină atenție, făcu el un apel general bătând din palme. Apoi se întoarse la locul său, unde primul lui fel de mâncare rămăsese neatinș, luă paharul de șampanie și îl ridică în aer. Aș vrea să propun un toast.

Imediat toată lumea se liniști. Laurel se strădui să-și relaxeze mușchii încordați atunci când toate privirile se întoarseră spre ea. Ben își trase scaunul mai aproape de ea, punându-și un braț pe umerii ei, și o trase mai aproape de el.

— Chuck are un simț al umorului mai ciudat, îi murmură el cu o voce joasă în timp ce își înclina capul spre ea. Dar stai liniștită și încearcă să nu reacționezi deplasat, indiferent ce va spune, și poate nu va face nici un comentariu la adresa noastră, deși mă cam îndoiesc. Dar nu-ți face probleme, probabil mi se va adresa doar mie.

— Nemaipomenit, comentă Laurel pe un ton sec. Probabil până la urmă am să fiu prinsă la mijloc.

— Ben, nu te mai da atâta pe lângă gâtul bieteii fete și fii atent, chicoti Chuck folosindu-și degetul arătător pentru a arăta acuzator în direcția prietenului său. Toată lumea râse.

Ben îi trimise un zâmbet leneș înainte de a se întoarce spre ceilalți bărbați pentru a-i saluta cu un gest bine cunoscut lor.

– Așa este mult mai bine. Chuck își coborî paharul, iar cu mâna liberă își mângâie bărbia gânditor. Nu credeți că Ben ar trebui să fie în cu totul altă parte, decât să stea aici unde este nevoit să mai accepte și compania noastră gălăgioasă?

Celor spuse de Chuck le-au urmat chiote, aclamații și chiar bătăi în mese.

– Ei bine, mă tem că va trebui să mai aștepte. Fiind cavalerul său de onoare, se presupune că ar trebui să țin un toast acum. Eu și Ben suntem prieteni de o viață: am fost colegi la școala generală, la liceu și chiar la serviciu. Tipul acesta a știut întotdeauna ce vrea și a muncit mult pentru a obține ceea ce-și propusese, indiferent că a fost vorba de un premiu la fizică în clasa a opta sau de o bursă pentru colegiul veterinar. Cu toate că știu că merită din plin ceea ce are sau a realizat, nu mă pot abține să nu spun că unii au foarte mult noroc.

Chuck își ridică paharul din nou.

– Pentru Laurel și Ben. Fie ca zilele lor să fie scurte și nopțile cât mai lungi.

– Pentru Laurel și Ben.

Toți îi urmară exemplul lui Chuck, se auziră paharele ciocnindu-se și toată lumea toastă pentru cuplu.

– Și pentru că acum este soție de veterinar, să sperăm că îi plac animalele, adăugă el zâmbindu-i lui Laurel, care se pierduse de tot în scaunul ei. Și nu vorbesc despre tine, Ben.

Se auziră câteva persoane răzând zgomotos.

– Foarte inteligent, Franconi, într-adevăr, spuse Ben pe nerăsuflăte.

Cu toate că părea relaxat și în largul său, deoarece trupurile lor se atingeau, Laurel putu simți o urmă de încordare la Ben.

- Nu te simți jignit, continuă cavalerul de onoare, zâmbindu-i. Îmi place să le dau oamenilor ceea ce merită. Chuck se uită semnificativ de la Ben spre Laurel. Văd că și tu ești de aceeași părere.

- Termină, Chuck, spuse Ben.

- Îmi pare rău, prietene. Dar privirea îi dezmințea spusele.

Laurel se întoarse spre Ben și îl privi încruntată dar și încurcată în același timp. Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, Chuck luă furculița și începu să bată cu ea în pahar. Observă cum Ben își strângea maxilarul încordat.

Oare Chuck bănuia ceva? Îi spusese Ben adevărul? Ultimul său comentariu părea că fusese făcut cu un scop anume. Dar poate era numai imaginația ei. Chiar dacă era prietenul lui cel mai bun, tot nu conta. Îl făcuse pe Ben să jure că nu va spune nimănui și oricât de ciudat ar părea, ea îl crezuse. Ben nu ar dezvălui nimănui secretul lor. Probabil Chuck îl cunoștea pe Ben prea bine și bănuia că el se căsătorise cu ea doar pentru bani. Laurel ajunsese în cele din urmă la concluzia că aceasta era o bănuială normală având în vedere faptul că ea nu era o femeie care să sucească mințile tuturor bărbaților atât de repede cum credea ea că o făcuse cu Ben.

„Ei bine, lasă-l să gândească ce o vrea!” Acum avea șansa să-i arate lui Chuck și oricărei alte persoane care se mai îndoia de faptul că ea și Ben se căsătoriseră din dragoste, contrariul. Ben merita măcar atâtă pentru tot efortul său de a interpreta atât de bine rolul soțului devotat. Era aproape convinsă de asta, cu toate că bănuia că ideea ei ar putea fi puțin greșită; aprecierea motivelor în virtutea cărora ar acționa un bărbat, nu era tocmai punctul ei forte. Deocamdată nu se putea plânge de nimic în ceea ce-l privea pe Ben, dar nu putea fi sigură de asta pentru că își concentrase atenția numai asupra comportamentului ei.

Sunetul paharelor ciocnite continua să domine momentul. Laurel își ridică ochii și întâlnește privirea fixă a lui Ben. În ochii lui se vedea o încercare de a-și cere scuze; îi cuprinsese bărbia cu mâna și îi ridică fața pentru a-i putea da un sărut plin de pasiune. Clinchetul paharelor se intensifică și se auzi un murmur de protest general din partea invitaților.

— Nu se mai satură, nu-i așa? murmură Ben nemulțumit.

— Nu cred că ne vor lăsa în pace până nu le vom da ceea ce vor, îl completează Laurel pe un ton nervos. Inima îi bătea de două ori mai repede și își simțea gura uscată. Ben încă nu-și luase mâna de pe fața ei, iar degetele lui calde și puternice continuau să-i mângâie ușor gâtul. Rămăsese atât de aproape de gura ei încât atunci când începu să vorbească din nou, buzele ei se mișcară o dată cu ale lui. Fii liniștit, pot să mă descurc.

— Poți?

— Da, sigur, răspunse Laurel zâmbindu-i. Ți-am spus doar că am nevoie de puțin timp pentru a mă acomoda cu situația.

— De câte pahare de șampanie ai avut nevoie pentru a putea ajunge la concluzia asta?

Zâmbetul ei se stinse. Referitor la ceea ce-i spusese ea, el nu putuse să aibă decât acea reacție de nemulțumire.

— Știi foarte bine că n-am băut decât două pahare de șampanie, doar te-ai uitat la mine ca un uliu, îi spuse ea printre dinți. Nu m-am gândit nici un moment să mă sustrag responsabilităților pe care le am în această înțelegere.

— Mă bucur să aud asta. Cu toate că în tonul lui era o urmă de sarcasm, totuși în ochii lui se putea citi o nouă expresie, dar pe care ea nu putea s-o definească exact. Vino aici și hai să vedem dacă este adevărat.

Își strecură ușor mâna pe sub părul ei pentru a o lua de ceafă și o trase atât de aproape de el încât buzele lor

respirau același aer. Laurel nu opuse nici cea mai mică rezistență. De fapt era încă atât de indignată încât ochii ei rămăseseră larg deschiși și îl priveau provocator.

– Mmmm, foarte impresionant, murmură Ben aproape de gura ei. Dar totuși neconvingător.

Cuvintele lui nu făcuseră altceva decât s-o întărească și mai tare. Avea de gând să-i demonstreze că poate să facă față acelui sărut la fel de bine ca oricare altă femeie. S-o pună la încercare dacă într-adevăr asta voia. Își puse mâinile în jurul gâtului lui și își apropie buzele de ale lui încercând să-l sărute cu toată pasiunea de care era capabilă. Nu-și putea explica cum de reușise să facă mai mult decât își propusese. Îi fusese greu să înceapă, iar acum nu se mai putea opri. Era și excitată și uimită când realizează că Ben îi răspunsese deschizându-și gura ca și când ar fi vrut s-o devoreze.

După ce-i mângâie fața, mâna lui se strecură în părul ei dezmiertându-l cu o reală plăcere. Știa că probabil arăta la fel de răvășită cum se simțea, dar pentru moment nu-i păsa. Puterea ei, de neclintită altădată, de a se putea controla, părea că dispăruse cu desăvârșire, iar ea devenise o persoană neastâmpărată, îndrăzneată și nebunatică; își promisese solemn că nu va mai permite niciodată să devină o astfel de persoană pentru că toate aceste sentimente nu făceau altceva decât s-o expună unei situații foarte vulnerabile.

„Toate astea nu sunt decât aparențe“ se asigură ea încercând să-și mai potolească simțurile, „care fac parte din înțelegerea pe care am făcut-o cu acest bărbat“. Trebuie să termine cu bine treaba asta, nu-i așa? Laurel se apropie și mai mult de corpul lui Ben care emana o căldură incredibilă. Într-un moment în care amândoi raționau cât se poate de clar, căzuseră de comun acord că trebuie să pară îndrăgostiți și asta o făcea să se simtă în siguranță

atunci când îi permitea s-o atingă, s-o îmbrățișeze și chiar s-o sărute atât de pasionat. Deci putea să se simtă în siguranță.

Ben gemu foarte ușor, iar sunetul acesta o făcu să se înfioare de plăcere până și în cel mai ascuns colț al feminității ei, și se simțea parcă lovită de lumina puternică a unui fulger. La un moment dat i s-a tăiat respirația și genunchii au început să-i tremure, dar Ben, realizând ce se întâmplă, o strânse și mai tare în brațe. Reacția lui și gândul că ar putea s-o ridice de pe scaun, intenționând să continue cu cine știe ce poziție indecentă, de față cu toate personalitățile orașului Acker Valley, o făcu în cele din urmă să-și revină în fire și întrerupse acel sărut.

Zgomotul aplauzelor spontane îi înconjură. Laurel se uita la Ben și respira greu. El avea obraji roșii și buzele îi străluceau, dar nu erau tot atât de umede cât le simțea ea pe ale ei, în urma impresionantului lor sărut. A șocat-o când, sub pretextul că vrea s-o mai sărute o dată, s-a aplecat din nou spre ea și cu limba i-a atins conturul buzelor. Era sigură că se va topi pe loc, totuși nimic fantastic nu se întâmplă.

– Am spus neconvingător? o întrebă el cu un surâs. Ar trebui să revin asupra afirmației. Se rezemă de spătarul scaunului și-i mângâie tandru mâna până în momentul în care s-a hotărât și ea să facă la fel. Îți mulțumesc, Laurel. Se aplecă puțin spre ea și-i șopti: Dacă nici asta nu-i va convinge să nu mai insinueze cine știe ce în legătură cu căsătoria noastră, atunci nu știu ce altceva ar putea s-o facă.

Buzele ei tremurau. Cu toate că ea uitase cu desăvârșire de cei prezenți, își dădu seama că Ben nu pierduse nici măcar pentru un moment legătura cu realitatea; știuse tot timpul unde erau și de ce erau acolo.

– Crezi că ar fi cazul să aduc un extingtor? comentă Ginny aplecându-se spre Ben.

Ben se întoarse spre prietena lui Laurel și încrun-tându-se se uită la ea cu o privire foarte sugestivă.

– Credeam că un bărbat care tocmai s-a căsătorit are nevoie de un duș rece după ce termină... dar în ritmul acesta cred că o să am nevoie de câte unul la fiecare oră.

Laurel se uită fix la el, iar când nu se mai putu abține, îi spuse:

– Ben, renunță la pronosticarea viitorului. O să zbori de nu te vezi dacă nu ai grijă cum vorbești.

– O atitudine demnă de o adevărată soție, spuse Chuck intervenind și el în discuție.

Ginny îndreptă degetul arătător spre el.

– Eu cred că ești gelos.

Laurel nu avea nici cea mai mică idee de ce părea Chuck surprins și chiar un pic supărat de comentariul spontan pe care-l făcuse Ginny. Era probabil supărat pentru că i se răcise friptura cât timp el fusese preocupat să-l tachineze pe Ben, se gândi ea amuzându-se totodată de această idee. Și la urma urmelor, el fusese cel care începuse. Chuck se uita foarte atent la Laurel, cu o privire speculativă. Fără să se mai gândească, Laurel își trase repede scaunul lângă Ben și îl sărută dulce pe obraz. Se aplecă spre el când Ben îi învălui mijlocul cu brațul lui puternic. Era plăcut să se lase pe pieptul lui primitor, știind că pentru el era foarte ușor să-i suporte greutatea. Pentru două persoane neimplicate sentimental corpurile lor se armonizau mult prea bine.

– Văd că nu ai ochi decât pentru soțul tău, comentă Chuck.

– Da, bineînțeles.

– Presupun că merge mult mai bine decât ai plănu-it, nu-i așa, Laurel?

Se cutremură și nu se putu abține să nu se uite foarte încurcată în ochii lui Ben.

– Eu...

– Totul este exact așa cum ne-am plănuț, interveni discret Ben.

– Știu că Wayfarer Hotel nu este cel mai deosebit loc din lume, dar eu și Ben am vrut să ne căsătorim în Acker Valley, explică Laurel dintr-o dată înseninată, sperând că prin asta va mai destinde tensiunea care apăruse din senin între cei doi bărbați. Părerea mea este că personalul de aici s-a descurcat de minune până acum.

– Nu la asta m-am referit. Chuck goli tot paharul de băutură pe care-l luase de la bar. Se șterse cu grijă la gură folosindu-se de dosul palmei, apoi așeză paharul pe fața de masă.

– Ajunge, Chuck.

– Scuzaaaaați-mă, spuse Chuck prostindu-se, încercând să-l tachineze pe Ben. Tocmai a vorbit omul zilei. Oricum nu contează, Ben, băiatule... Mă duc să-mi mai iau ceva de băut. Împinse scaunul care părea că-i stă în cale și coborî scările îndepărtându-se.

– Ce-a fost asta? întrebă Laurel. Este a doua oară când Chuck încearcă să insinueze ceva în legătură cu căsătoria noastră.

Ben îi îndepărtă părul care căzuse peste coroņa ei și îi acoperea puțin fața.

– Ai un păr nemaipomenit. De ce îl ții tot timpul strâns în vârful capului?

– Așa îmi convine mie cel mai mult. Era surprinsă de ușurința cu care putea să discute. Așa nu mă deranjează niciodată.

– Cum adică nu te deranjează? Ben se juca cu bucelele ei bogate răsfireate pe umeri. Ar fi trebuit să-l lași mult mai des în voia lui. Dă personalității tale o nouă dimensiune.

Da, într-adevăr, așa este. Ben continuă să se mai joace încă puțin cu părul ei. Credeam că ți-ai dat seama că Chuck știe despre aranjamentul nostru, dar după felul în care vorbești este clar că nici măcar nu bănuiai. În primul rând, el este cel care mi-a vorbit despre situația ta.

Laurel închise ochii, nevenindu-i să creadă.

– Oh, dar asta este nemaipomenit. Ea răbufni nervoasă și-l întrebă: Câte alte persoane mai sunt care știi despre „aranjamentul” nostru? Tot nenorocitul ăsta de oraș?

– Calmează-te, Laurel.

– Da, sigur, să mă calmez. Este ușor pentru tine să vorbești. Deocamdată prietenul tău face doar aluzii, dar dacă îi mai dai câteva pahare cu băutură, va propune până la urmă un toast general pentru „aranjamentul” nostru.

Își împinse platoul cu mâncare neatins, care alunecă pe suprafața mesei. Simțea cum i se umplu ochii de lacrimi pe care încearcă să le șteargă cu o mână și strânse din dinți pentru a se putea abține să nu transforme picăturile într-o băltoacă de lacrimi. Dintre toate lucrurile umiltoare care ar fi putut să i se întâmple, acesta era mult mai rău decât și-ar fi putut imagina vreodată. Nu va mai putea să-și țină capul sus niciodată în acest oraș. Viața ei în Acker Valley era distrusă.

– N-o să spună nimic nimănui, o asigură Ben. Îi luă mâna și-i sărută ușor palma. Laurel simțea nevoia să-și smulgă mâna dintr-a lui; la urma urmelor, ce rost mai avea să se prefacă dacă oricum vor fi demascați? Dar simțindu-i căldura buzelor pe pielea ei, nu putea găsi energia pentru a se mișca.

– Ce te face să fii atât de sigur?

– O să mă duc să vorbesc cu el chiar acum. Ben îi mai mângâie puțin degetele înainte de a le elibera. Să știi că nu este un băiat rău. Nu știu de ce se poartă așa. Dar am de gând să afl.

Ben se întoarse înainte ca Laurel să vadă cum îi zvâcnea maxilarul din cauza nervilor. La naiba cu Franconi care o făcuse pe mireasa lui să arate atât de oropsită și nefericită. Laurel era o luptătoare; măcar atât și tot însemna că aflate ceva despre ea în scurtul timp petrecut împreună. Nici când fusese nervoasă sau speriată nu renunțase să se lupte cu acea clauză impusă de bunica ei. Ultimul sărut pe care i-l dăduse îi demonstrase asta. Va face tot posibilul și n-o va lăsa să renunțe tocmai acum.

CAPITOLUL V

Ben îl găsi pe Chuck stând lângă bar.

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Ce vrei să spui? rânji Chuck. Nu părea prea sigur pe picioarele lui și avea o strălucire ciudată în ochi.

— La naiba, Chuck, știi foarte bine ce vreau să spun.

— Dacă te referi la faptul că am ridicat paharul și i-am încurajat pe toți să vă facă să vă sărutați, să știi că prin asta încercam doar să vă ajut, prietene. Prostul de mine și-a închipuit că dacă vei reuși să primești măcar un sărut de la această doamnă, va fi oricum și ultimul din această căsătorie a voastră. Dar se pare că m-am înșelat. Doamna este mai mult decât dornică.

— Acea doamnă este o persoană foarte de treabă. În caz că erai prea amețit ca să observi, ei bine, află că Laurel este de fapt o timidă. Să joace rolul miresei perfecte este o încercare destul de grea pentru ea și fără ca tu să te mai bagi cu comentariile tale de doi bani. Nu facem altceva decât să încercăm să depășim cu bine ziua asta.

— Fii realist, Ben. Acel ultim sărut pe care ți l-a dat m-a încălzit până și pe mine. Nu fac altceva decât să trag o concluzie evidentă. Chuck se apropie și mai mult de el, întinzând coarda la maximum. Dacă tu te-ai căsătorit cu ea pentru bani, atunci ea trebuie să se fi căsătorit cu tine pentru sex.

Ben era foarte surprins de ceea ce-i spusese prietenul său, dar îi zâmbi amuzat, gândindu-se că ar trebui să fie foarte norocos pentru a avea parte de așa ceva.

– Parcă ai fi gelos.

– La naiba, da sunt gelos! Chuck își desfăcu larg brațele pentru a arăta cât de evidente și rezonabile erau sentimentele lui. Te afli acum pe un drum foarte ușor, amice, iar tu nu ai nici măcar bunul-simț pentru a aprecia asta.

– Despre ce vorbești? Tu ești cel care a aranjat lucrurile în felul ăsta.

Chuck flutură paharul prin fața lui Ben.

– Da, dar am făcut-o pentru că n-am crezut că o să mergi până la capăt.

– Ce?! Ben rămase cu gura căscată. Glumești, nu-i așa? Continuă să se uite fix la prietenul său. Chuck era cunoscut ca fiind un tip poznaș, dar din privirea lui, Ben nu-și putea da seama dacă este serios sau nu. Învățase cu mult timp în urmă că era mult mai bine să-i faci jocul lui Chuck decât să încerce să i se împotrivească. Nu-mi spune că așteptai cuminte în umbră pentru a-mi lua locul.

Fața lui Chuck era total inexpressivă.

– De ce nu? Nu este un scenariu lipsit total de sens. După ce ai fi refuzat-o tu, urma să vin eu și să-mi ofer galant serviciile. Se uită la Ben cu o privire enigmatică. Păcat că nu ești atât de nobil pe cât te crezuse toată lumea din orașul ăsta.

– Dar cum rămâne cu Michelle? Credeam că voi doi sunteți practic logodiți.

– Da, suntem. Dar nu mă deranjează să recunosc că mi-ar fi prins bine dacă toată averea aceea imensă ar fi intrat pe mâinile mele.

Ben hotărî că suportase destul pentru o singură zi acele aluzii perfide ale lui Chuck, indiferent dacă el glumise sau vorbise serios.

– Eu cred că ai băut prea mult lichior și ți s-a urcat la cap. Câte pahare ai băut?

Chuck avea pe față zâmbetul omului care nu regretă nimic.

– Câteva aici, câteva dincolo... Ridică paharul în semn de salut, înainte de a lua o înghițitură serioasă. Întotdeauna ai fost un norocos.

– Îmi tot spui chestia asta. Iar tu ai avut mereu un simț al umorului ciudat.

Pentru mai multe momente se lăsă o liniște apăsătoare între ei; în cele din urmă Chuck nu se mai putu abține și izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

– Te-am păcălit, nu-i așa?

– Da, într-adevăr m-ai păcălit.

Ben dădu din cap și oftă. Se gândi că trebuie să se fi schimbat, pentru că nu-l mai găsea pe prietenul său Chuck la fel de amuzant ca în școala generală. Pe vremea aceea glumele lui erau de bun-gust, sau cel puțin așa i se părea lui Ben. Acum glumele lui i se păreau răutăcioase și parcă încerca să-l lovească sub centură de fiecare dată când avea ocazia.

– Uite ce e, Chuck, începu Ben băgându-și mâinile în buzunare. Spera că arată mult mai serios decât se simțea. Las-o pe Laurel în pace, bine? Ea nu găsește lucrurile astea tot atât de amuzante ca noi.

– Bine, Ben, în regulă. Chuck zâmbi și dădu din cap în timp ce se gândi că ar fi trebuit să se aștepte la o asemenea reacție. Oricum, femeile nu au nici un fel de simț al umorului.

– Laurel nu realizase că tu știai de situația ei. Când și-a dat seama de asta, a reacționat ca lovită de fulger.

– O, Doamne, nu pot să cred asta. Uită-te și tu, un mic sărut și deja apărarea ei a slăbit. Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu vezi că femeia asta e implicată până peste cap?

– Și?

– Și ai face bine să n-o lași să-ți intre pe sub piele. O dată ce va depăși limitele impuse de testamentul acela idiot, te vei trezi dat la o parte atât de repede încât n-o să știi ce te-a lovit.

– O să fiu dat la o parte, așa cum spui, dar pentru că asta face parte din aranjamentul nostru, îl lămurii Ben, vorbindu-i pe un ton sec. Cu ce te afectează pe tine chestia asta?

– La naiba, nu știu. Se strâmbă comic.

Ben oftă:

– Bine, atunci renunță. Apoi se auzi un acord muzical și solistul orchestrei îi chemă pe mire și pe mireasă pentru tăierea tortului. Se pare că sunt chemat.

Aruncă o privire prin cameră căutând-o pe Laurel. Ea se îndrepta deja spre locul unde era tortul, așezat chiar în mijlocul încăperii. Ben se îndreptă în aceeași direcție și s-au întâlnit undeva la mijlocul drumului.

– Actul trei, scena doi, comentă ea nervoasă încercând să zâmbească. Părea mult mai relaxată decât fusese mai devreme. Fața ei părea mult mai drăguță și mai fină, iar asta se datora părului rebel și buclelor nestăpânite care-i încadrau frumos fața. Uitasem toate chestiile acelea tradiționale prin care un cuplu de tineri căsătoriți trebuie să treacă. Ce părere ai, crezi că sunt menite pentru a-i ține ocupați ca nu cumva să realizeze ce pas important tocmai făcuseră?

– Pare destul de rezonabil. Ben o luă de mână; era un gest care devenise tot atât de natural ca și respirația. Oamenii se adunară în jurul tortului și își pregătiră aparatele de fotografiat. Ben îl văzu pe Toby printre oamenii adunați în jurul mesei și-i făcu cu mâna. De asemenea îi ține pe invitați ocupați în timp ce mănâncă și beau până nu mai pot. Și poate până la urmă n-o să le mai pese.

Laurel zâmbi când el o luă de mână și o trase spre sine pentru a fi amândoi de aceeași parte a tortului.

– Crezi că asta se va întâmpla curând?

– Cunosându-i pe acești oameni, nu cred.

Laurel se uită cu subînțeles la tort și apoi din nou la Ben.

– Sper că nu ești unul dintre aceia care consideră o bătaie cu tort o activitate strict necesară în situații de genul acesta.

Ben râse.

– Promit că nu voi arunca cu tort pe fața ta, dacă și tu promiți același lucru.

– Sunt de acord. Accept înțelegerea, sau ar trebui să spun că o accept și pe aceasta?

– Sper că știi că poți să-mi spui orice vrei, Laurel. Oricând și oriunde.

Ea își mută imediat privirea în altă parte. Uitându-se la ea cum ridică cuțitul încercând să se sustragă discuției, și cum o stare puțin nervoasă ia locul bunei înțelegeri ce tocmai fusese între ei, Ben oftă. „Oare ce se întâmplă cu ea?” se întrebă el nemulțumit. De fiecare dată când încerca să se poarte mai familiar, ea se retrăgea și se închidea parcă într-o carapace. Pe moment se simți puțin dezamăgit, dar reuși să-și alunge aceste sentimente.

Hotărî că n-ar trebui să-l mai afecteze atât de mult. Se așeză în spatele ei și-i cuprinse talia cu brațele, încercând să-i atingă cât mai fin degetele care țineau cuțitul. Pe fondul aplauzelor, Ben îi ghidă mâinile și tăiară tortul de sus până jos.

În timp ce își dădeau unul altuia câte o bucătică de tort, Laurel continua să-i evite privirea lui Ben. Obrajii ei se înroșiră ușor când el îi ridică mâna și folosindu-și limba îndepărtă frișca ce rămăsese pe degetele ei; ea nu protestă deloc, ba mai mult, își întoarse palma pentru a-i arăta un loc pe care-l omisese. Bineînțeles că invitaților le-a plăcut la nebunie scena; se potrivise atât de bine cu ideilor lor despre cum ar fi trebuit să se poarte un cuplu de tineri

căsătoriți în timpul acestui ritual, iar mireasa se înroșise puțin, exact așa cum trebuia. Ben se îndoia că altcineva în afară de el mai observase cât de tare strânsese Laurel materialul rochiei, cu mâna pe care o ținea la spate.

Laurel abia reușise să-și revină după acel moment incitant, când se auzi orchestra anunțând că era timpul primului lor dans. Când își dădu seama că de fapt ei nu dansaseră niciodată, simți cum i se usucă gâtul de emoție. Nu avea nici cea mai mică idee despre felul în care dansa Ben. Se uită la el pe sub sprâncene și își dădu seama imediat că nu era deloc mai nervos decât fusese toată după-amiaza. El o conduse spre ringul de dans unde se auzeau deja acordurile de început ale unei melodii de dragoste.

Ben îi zâmbi așa cum numai el știa s-o facă și își deschise brațele, iar ea acceptă îmbrățișarea lui. Deși era destul de ciudat, i se părea ceva natural totuși. Și oricum nimeni dintre cei prezenți, în afară de avocatul ei și Chuck care parcă își înghițise limba în ultimul timp, nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla de fapt. Laurel se gândea că Ben era singurul ei aliat împotriva întregului oraș și se părea că este singurul care-i poate oferi un fel de adăpost, pe care era nevoită să-l accepte cu toate că nu era unul tocmai confortabil. Comportamentul lor unul față de celălalt nu era deloc natural. Se întreba dacă și el simțea același lucru.

Cu un oftat ea se hotărî să se relaxeze în brațele lui. Era o senzație foarte ciudată. Aproape fiecare părțică din corpul ei se atîngea de al lui în timp ce dansau. Ben dansa la fel cum făcuse și toate celelalte lucruri: ușor și discret.

Melodia se termină dar începu imediat alta. Veniseră pe ring și alte cupluri. Ben nu slăbise deloc strânsoarea și continuă s-o conducă pe ringul de dans în ritmul și mai lent al noii melodii. Îi ținuse până acum mâna dreaptă, dar

se hotărî să-i cuprindă talia cu amândouă mâinile. Pentru câteva momente mâna ei rămase pe pieptul lui acolo unde o lăsase el.

– Poți să-ți pui mâna cu încredere pe gâtul meu; promit că n-o să te mușc.

– Pun pariu că asta spun toți veterinarii. Laurel își puse forțat mâna pe umărul lui. Era atât de aproape de el încât până și răsuflarea ei era în contact cu pieptul lui.

– Daaa... Ben părea satisfăcut și o trase mai aproape de el.

Laurel își dădu seama că nu respira decât foarte rar și foarte ușor. Dacă ar fi făcut altfel, pieptul ei s-ar fi atins de al lui la fiecare respirație, într-un ritm erotic, iar asta ar fi făcut ca inima să-i bată și mai tare. Cu toate că încerca să rămână cât mai departe de el, simțea o reală plăcere atunci când corpurile lor se atingeau.

Mâinile lui îi mângâiau spatele și fiecare atingere o aducea mai aproape de el făcând-o să aibă o ciudată senzație de căldură; Laurel avea impresia că mai are doar puțin până să ia foc. Aproape că era în stare să-l roage, s-o ducă direct în pat atunci când vor ajunge acasă. Asta l-ar fi ajutat să descopere cât de maleabilă putea fi în brațele unui bărbat care știe s-o atingă.

Era timpul să pună puțină distanță între ei – dacă nu psihică, atunci măcar emoțională și fizică.

Laurel se trase puțin în spate pentru a putea să-l privească. Fața lui era îmbujorată de parcă alergase kilometri. Spera că trăsăturile ei nu reflectau neliniștea pe care o simțea.

– Te descurci de minune. Ai merita chiar un premiu Oscar. Ben se uită la ea și zâmbi. Pentru tine totul este mereu o glumă?

– Nu, nu tot și nu mereu, răspunse ea nervoasă sub impulsul furiei pe care o simți dintr-o dată. Ea credea că

face amândurora un serviciu încercând să păstreze aparențele, dar se părea că se înșelase. Laurel oftă gândindu-se că el ajunsese deja să nu o placă. Era posibil ca el să creadă că ea vrea să-l manipuleze sau că vrea doar să-l tachineze? Unele femei demonstraseră că pot conduce un bărbat prin puterea lor de seducție, dar ea în nici un caz nu făcea parte din acea categorie. El chiar nu vedea că ea nu făcea altceva decât să joace rolul pe care amândoi îl acceptaseră? Credeam că dansul este un mod plăcut de a petrece timpul.

În timp ce-i mângâia spatele, Ben îi răspunse:

– Nu cred că „plăcut” este tocmai cuvântul potrivit pentru a exprima sentimentele pe care le am acum, draga mea soție, spuse el printre dinți.

Laurel îi evită privirea. „Bineînțeles” se gândi ea, „Ben spune asta tocmai pentru că s-a săturat să mai joace rolul soțului îndrăgostit”. El fusese cel care stăpânise foarte bine situația toată ziua și probabil ajunsese să creadă că așa trebuie să fie. Oare el nu vedea că își consumase aproape toată energia? Toată situația asta istovitoare începuse pentru ea încă de când se îmbrăcase cu rochia de mireasă.

– Știu ce vrei să spui, interveni Laurel încercând să mai aplaneze conflictul.

– Știi?

– Da, sigur.

– Este o situație imposibilă, nu-i așa, Laurel?

– Îmi imaginez că este la fel de imposibilă și pentru tine.

– Nu cred că imaginația ta și a mea sunt pe aceeași frecvență.

Cu toate că nu era sigură ce anume vrea el să spună, Laurel nu-și dorea să continue discuția. Se hotărî să nu mai spună nimic.

– Aș vrea să-ți spun un lucru pe care l-am descoperit, adăugă Ben. Nuntile sunt făcute pentru a oferi plăcere și divertisment numai invitaților.

– Nu-i adevărat! protestă Laurel. Poate tu ai ajuns la concluzia asta pentru că în situația noastră nu este nimic mai mult decât o prefăcătorie.

– Eu aș vrea să fie altfel, murmură el ușor.

O luă de mâini și o trase până când ea se hotărî să se uite la el. Ochii lui întunecați îi cercetau fața și se opriră în cele din urmă în dreptul gurii. Erau atât de apropiați încât Laurel îi putea simți răsuflarea pe gâtul ei.

– Toată ceremonia asta, de la început până la sfârșit, nu este altceva decât o imensă conspirație prin care ei speră că-l vor face pe ginere să se gândească numai la noaptea ce va urma căsătoriei. Dar bineînțeles, în cazul nostru nu se va întâmpla nimic în această noapte, adăugă el pe un ton specific unei astfel de discuții, care trăda totuși faptul că și el era puțin tensionat.

– Da, într-adevăr, așa este. Deci nu ai de ce să-ți faci probleme. De fapt, aș putea să spun că ești aproape liber să pleci acasă.

– Nu cred.

– De ce nu?

– Din cauza asta...

Cu mâna care rămăsese pe mijlocul ei continua s-o mângâie cât se poate de blând, iar cu cealaltă îi atingea spatetele. Când corpurile lor se uniră, inima ei începu să bată și mai tare, chiar dacă erau cât se poate de îmbrăcați. Imediat încercă să-și îndepărteze corpul, aproape vlăguit de toată energia, de al lui.

– Crede-mă, nici mie nu-mi place mai mult decât ție, adăugă Ben. Dar trebuie să recunoști că situația este al naibii de ironică, având în vedere sentimentele tale pentru mine.

Laurel nu se gândise și la un aspect ironic, dar era sigur că și pe el îl deranja atitudinea intimă pe care trebuiau s-o afișeze. Știa însă foarte bine că Ben era interesat de persoana ei doar la modul general și nu avea deloc o tendință particulară, chiar dacă el tocmai asta se străduia să insinueze.

Ar fi vrut să-l asigure că și ea simțea la fel, dar nu putea face asta. Probabil că și el se juca doar cu sentimentele ei, la fel cum ar face orice bărbat când hormonii o iau razna, și orice oportunitate este binevenită. Oricât de mult își dorea să creadă că el simte o adevărată dorință pentru ea, își dădu seama că deocamdată el nu-i dăduse de fapt nici cel mai mic indiciu că ar considera-o atrăgătoare. Bănuia că Ben se adaptase atât de ușor rolului tocmai pentru că opusul lui îl caracteriza.

– Hei, spune ceva, doamnă Sayer!

Auzindu-l folosind noul ei nume, simți cum i se usucă gâtul de emoție și abia putu să vorbească:

– Ești îngrozitor de direct.

– De fapt... încercam să te fac să-ți fie milă de mine. Dar nu-ți face probleme, nu mă aștept într-adevăr să faci ceva în privința asta. Nu am uitat regulile, să știi.

– Nu crezi că ar fi mai bine să ne așezăm puțin?

– Ba da, bună idee.

Îi dădu drumul fără s-o avertizeze. Gândindu-se probabil că ar fi ciudat dacă ar lăsa-o în mijlocul ringului de dans, o conduse până la marginea lui, o sărută pe obraz iar apoi se răsuci pe călcâie și plecă. Laurel îl privea cum se îndepărtează și încerca din răspuțeri să nu-și arate dezamăgirea pe care o simțea. Indiferent de ceea ce se întâmplase, el nu uitase nici un moment că de fapt totul era numai teatru, în timp ce ea era aproape tot timpul tentată s-o facă.

– Ah, o despărțire atât de înduioșătoare.

Laurel se întoarce și o văzu pe Ginny care stătea chiar lângă ea și-i zâmbea cu gura până la urechi.

– Așa ar spune unii...

– Da, dar ce știi ei de fapt? Se uită la Laurel ridicându-și întrebător o sprânceană. Sunt surprinsă că mai sunteți încă aici. Ben arată de parcă ar vrea să te devoreze pe loc. Aș vrea să am și eu parte de un asemenea bărbat. Întotdeauna mi-am dorit un sclav devotat care să mă iubească.

– Ginny! izbucni Laurel rușinată.

– Laurel! spuse prietena ei reușind să-i imite perfect vocea, după care pufni într-un hohot de râs gălăgios. Niciodată n-am știut că ești atât de ușor de impresionat.

Laurel respiră adânc încercând să se calmeze și răspunse:

– Se pare că toată lumea are câte o surpriză astăzi.

– Nu este adevărat. Și chiar dacă ar fi așa, nu poți să-l condamni. Uită-te puțin la voi doi: sunteți la început și vă doriți atât de tare unul pe celălalt, încât este imposibil să nu dați de bănuț. Până și felul în care te privește Ben este suficient să facă pe oricine gelos.

„Nu-ți dai seama că asta se întâmplă doar pentru că este un actor foarte bun?” îi venea lui Laurel să strige. „Joacă doar un rol!”

Slăvă Cerului că orchestra începuse să cânte o piesă rock, care înlocui nevoia de a continua conversația. Chuck se apropie de ele și o invită pe Ginny la dans. În timp ce o lua pe micuța ei prietenă de mână, se uită la ea și îi zâmbi. Nu-i convenea deloc faptul că el știa adevărul, dar nu putea face nimic.

Laurel respiră adânc încercând să se calmeze și începu să se uite prin cameră. Nu voia să recunoască faptul că se uita după Ben, chiar dacă acesta era adevărul. Îl văzu stând de vorbă cu Toby. Deja putea să-i recunoască de la

spate forma unică a capului. Îi cunoștea deja foarte bine și felul în care își pieptăna părul, chiar și corpul ce părea tot timpul relaxat. Ar fi putut chiar să-l aleagă dintr-o mie de bărbați simțindu-i doar parfumul. Se întreba dacă și el ar putea face același lucru cu ea. Era un gând descurajator. Avusese aceleași sentimente intime și în legătură cu Jasoni... dar nu-și putea permite să-și aducă aminte de asta acum.

Își îndreptă atenția către Toby. Arăta foarte bine în costumul lui elegant, păcat însă că stricase tot efectul purtând o pereche de teniși negri. Probabil se gândise că se potrivesc. Ben se aplecă spre el, îi șopti ceva la ureche și apoi îl bătu prietenește pe spate. Laurel își întoarse privirea înainte ca Ben s-o vadă uitându-se la el ca o adolescentă îndrăgostită nebunește. Mai jucase o dată rolul acesta. Nu avea nici cea mai mică dorință s-o mai facă o dată.

În timp ce se uita la cei ce dansau, încă doi dintre angajații ei veniră s-o felicite. Laurel dădu din cap și le zâmbi. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se simțea mai mult o impostoare. Va fi foarte fericită când se va întoarce la munca ei de fiecare zi. Cel puțin la Whitcomb nu era nimic care să-i amintească de Ben.

— Bună, Laurel, o salută Toby care stătea acum chiar lângă ea.

Ea îi zâmbi băiatului și-l întrebă:

— Te distrezi bine aici?

— Da, sigur. Mâncarea este bună iar muzica acceptabilă pentru o nuntă. Ben i-a rugat pe cei din orchestră să cânte piesa asta special pentru mine.

— Ce drăguț, murmură ea.

Melodia rap umplu toată camera. Toți cei peste treisprezece ani părăsiră ringul, lăsându-i pe adolescenți să se zbenguie.

- Nu se descurcă chiar atât de rău.

Au rămas acolo uitându-se la ei până ce melodia s-a terminat. La sfârșitul ei se auzi chiar un strigăt de mulțumire din partea tinerilor.

- Ben este cel mai de treabă tip, spuse Toby destul de tare.

Nu semăna deloc cu Ben. Însă un lucru era clar: își venera fratele mai mare.

- Eu n-aș spune chiar atât de mult în ceea ce-l privește, răspunse Laurel încercând să-l tachineze.

- Tu chiar îl iubești, nu-i așa, Laurel?

Ce putea să spună?

- Bineînțeles. Cuvintele i-au ieșit uimitor de ușor, având în vedere că nu exersase deloc asta. Nu știuse până atunci că putea fi atât de bună când era vorba de improvizații.

- Întotdeauna a făcut câte ceva pentru ceilalți. Era și timpul ca cineva să facă ceva pentru el.

- Ce vrei să spui? Întrebă Laurel. Știa foarte bine că n-ar trebui să profite de ocazie și să fure astfel niște informații, dar Toby părea atât de nerăbdător să vorbească despre fratele său. De ce să nu afle tot ce se putea afla? Asta i-ar fi putut fi de folos în lungul și greul drum pe care-l avea de parcurs.

- Păi, uite, a reușit să ia Pickerel Pond pentru mine. Îmi spusese că nu poate obține un împrumut dar știam eu că dacă își pune ceva în minte, până la urmă reușește.

Laurel îl aprobă dând din cap, dar se simțea vinovată.

- Și apoi a ajutat și familia Jefferson, când au avut probleme financiare cu magazinul lor de animale.

- Chiar așa? Laurel se gândi că făcuse asta mai mult pentru el, deoarece era doctor veterinar, dar se abținu să comenteze.

– Dar la fel de importante sunt și micile lucruri pe care le face în fiecare zi la clinică. De multe ori oamenii nu au bani să-i plătească imediat, dar el îi lasă până când fac rost.

– Da, înțeleg. Laurel se uita la el gânditoare. Băiatul părea sincer. Dar bănuia că n-ar fi exclus să fie mâna lui Ben la mijloc. Era o reclamă nemaipomenită pentru el; voia poate să-i mai înmoaie inima astfel. Doar cu câteva momente înainte îi șoptise ceva lui Toby la ureche, după care băiatul venise imediat lângă ea. Nu, n-ar fi putut să se folosească de un copil pentru a-și atinge scopul. Și pentru ce? Pentru prima noapte de sex într-o lună de miere falsă.

Își scutură capul încercând să nu se mai gândească la asta. Dacă ar fi acceptat acele idei, ar fi putut fi considerată chiar proastă. Lucrurile se vor liniști imediat după ce vor scăpa din acea atmosferă încinsă a petrecerii.

La urma urmelor Ben era un bărbat normal, cu dorințe și reacții tot atât de normale. Chiar dacă se gândise și la asta, nu contase prea mult pentru ea deoarece nu avusese prea multe șanse să vadă realitatea. Era valabil atât pentru el cât și pentru ea. Ar fi vrut atât de mult să-și nege sentimentele pe care începuse să le aibă pentru el...

Se întreba de ce oare recunoașterea atracției fizice și a dorinței sexuale nu știrbește cu nimic puterea și prestigiul unui bărbat, ba mai mult, chiar le sporește? Când o femeie însă recunoaște aceste sentimente, este pusă imediat într-o poziție vulnerabilă. Gândirea ei practică o făcu să recunoască faptul că toate acestea se întâmplă pentru că de obicei bărbatul este cel care aleargă după femei. Ar fi putut să protesteze mult și bine împotriva acestui sistem nedrept, dar oricum nu i-ar fi folosit la nimic. Îi era foarte clar cât de periculos ar fi fost să recunoască ceva din tot ceea ce simțea față de Ben. Chiar și cea mai mică aluzie a dorinței din partea ei ar fi făcut ca aranjamentul lor să se

transforme într-o situație foarte dificilă și atunci nu s-ar mai fi vorbit decât despre sex.

Se întreba dacă nu cumva Ben își dorea ca o altă femeie să fie în locul ei în acea seară. Reuși să zâmbescă ușor gândindu-se că el n-ar face așa ceva, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să fie liber. Fără nici o îndoială Ben era un bărbat onorabil. Acesta să fie oare motivul pentru care ea se simțise geloasă numai la gândul că Ben ar putea fi cu o altă femeie? Oricât de illogic ar părea, își dădu seama că n-ar fi acceptat sub nici o formă ca altcineva să se apropie de el. Și oricum el nu voia altă femeie, el o voia pe ea, se gândi Laurel, nesigură însă.

„Visezi cu ochii deschiși“ se muștră ea. Toate acestea nu erau altceva decât o fantezie a ei, provocată de o combinație între apropierea lor forțată și libidoul datorat nunții. Curând se vor duce acasă și își vor trăi viața separat dar locuind împreună. Deși nu era de acord cu paradoxul *separat-împreună*, era nevoită să accepte pentru că de fapt exact asta urma să se întâmple. Nu-și putea imagina că ar putea urma altceva decât o perioadă relativ scurtă de timp, petrecută împreună într-un mod cât mai plăcut posibil pentru amândoi.

CAPITOLUL VI

Laurel simți aerul rece al nopții răcorindu-i fața. Becurile stâlpilor de pe marginea străzii luminau profilul frumos al lui Ben și îi reflectau umbra, conducând cu o mână pe volan iar cu cealaltă afară pe geamul deschis. Cum reușea să fie atât de liniștit, indiferent la situația în care se afla? Zâmbind, Laurel hotărî că această atitudine era chiar provocatoare. Ar fi fost mai bine și pentru ea dacă ar fi putut învăța câte ceva din felul lui de a se comporta. Era poate vorba și despre unele lucruri înnăscute, ceea ce însemna că nu erau prea multe șanse pentru ea.

– Ei bine, Laurel, am reușit. Ben se întoarce și-i zâmbi. Cum te simți?

– Ușurată. Dar ca și cum am intrat accidental în viața altei persoane.

– Înțeleg ce vrei să spui. Încearcă să te gândești la asta ca la o altă surpriză neașteptată apărută pe drumul vieții.

– Da, bine. Ca și cum aș încerca să ajung la Hartford luând un avion spre Honolulu.

Ben râse satisfăcut.

– Cam așa ceva.

– Cum poți să fi atât de indiferent într-o asemenea situație?

– Așa cum poți și tu să glumești într-o asemenea situație. A urmat curba care ducea spre casa lui Laurel și el opri mașina în fața garajului.

– Nu este același lucru.

– Chiar așa? Locul din mașină părea să fie și mai mic când Ben se întoarse spre ea pentru a o provoca. De ce nu?

Laurel regretă acel exces de sinceritate pe care l-a avut și care o făcuse să spună acele lucruri. Era prea târziu acum să mai evite restul explicației. Câteodată recunoașterea pe jumătate a adevărului era cea mai bună soluție și se hotărî să facă și ea la fel.

– Pentru că relaxarea ta și atitudinea asta de a lua lucrurile așa cum sunt fac parte din personalitatea ta, în timp ce glumele mele sunt de fapt doar un fel de acoperire a personalității mele. Spera că nu și-a dat seama că ea glumea de fapt numai pe seama problemelor pe care nu le putea controla; cum ar fi de exemplu bărbații și sexul.

– Cred că n-am fost chiar atât de relaxat atunci când am dansat, nu-i așa?

Laurel înghiți în sec. Putea să jure că aerul din mașină se încălzise cu câteva grade.

– Asta nu contează.

Ben își ridică întrebător sprâncenele, mirat dar și amuzat în același timp.

– De ce nu?

– Pentru că atunci n-a fost vorba doar despre hormonii unui bărbat.

– Chiar așa? Nu știam că ești expertă în domeniul ăsta.

– Foarte amuzant. Nu este nevoie de un expert pentru a-mi spune că te-ai implicat atât de tare în rolul mirelui, încât ai fi putut satisface orice femeie. Mă îndoiesc că sunt mulți bărbați care să sărute și să țină o femeie în brațe o după-amiază întreagă iar seara să nu... mmm... aibă măcar o reacție psihică de genul acesta.

– Asta da, declarație. Și nu este deloc măgulitoare pentru nici un bărbat; dar având în vedere comentariile

tale de mai devreme, asta n-ar trebui să mă mire. Dar nu te ajută nici pe tine cu nimic.

Laurel ridică din umeri și deschise portiera.

– Hai s-o lăsăm baltă, bine? În caz că ai uitat, am discutat asta în biroul tău, în prima zi când ne-am întâlnit.

– Da, am vorbit, îi răspunse el, dar atât de încet încât Laurel nu-și putu da seama la ce se gândea el de fapt.

În timp ce închidea portiera, se gândi că oricum ar fi mai bine să nu știe. Ben ieși și el din mașină. Privirile lor se întâlniră. Se simțea mai în siguranță acum că erau despărțiți de mașină și hotărî că ar trebui să păstreze asta ca un punct de reper pe viitor.

– Să știi că apreciez într-adevăr efortul pe care l-ai făcut pentru amândoi, continuă ea vorbind pe nerăsuflăte, dar nu se putea opri văzându-l pe Ben cum o privea cu acea expresie ciudată. Aveai dreptate când spuneai că oamenii cred ceea ce vor ei. Nimeni n-a bănuț nimic. Un timp mi-am făcut probleme în privința prietenului tău, Chuck, dar totul s-a rezolvat după ce ai vorbit tu cu el.

În timp ce Laurel urca scările, Ben i se alătură. Înainte să-și dea seama că-i dăduse și lui o dublură, începu să caute cheia în geantă. El o avea deja pregătită și descuie cu ușurință ușa pe care apoi o deschise. Laurel era pe punctul de a intra când el îi luă mâinile, o întoarse cu fața spre el și o sărută ușor pe gura deschisă de uimire.

Laurel încercă să se împotrivească.

– Încetează, Ben. Ce faci? Acum că era acasă îi era teamă că nu va putea controla situația și pentru el și pentru ea, în cazul în care simțea acea senzație specifică influențându-i tot corpul. Credeam că ne-am înțeles că totul se va sfârși aici și acum.

– Ar putea să ne vadă cineva. O țin în brațe și o mai sărută încă o dată.

Doar ea ştia că ochii lui erau deschişi şi îşi schimbau culoarea la fiecare reacţie a ei.

– Oh! Laurel reuşi în sfârşit să se retragă, dar îi permise totuşi să țină o mână pe umerii ei. Nu este așa cum ne-am înțeles, nu? îl întreabă ea încercând să ascundă faptul că rămăsese fără respirație. La naiba cu bărbatul care o făcuse să simtă din nou acea pasiune pe care o crezuse moartă după ce fusese dezamăgită de Jason.

– Probabil că nu. Dar nu este nici imposibil.

O luă în brațe și trecu pragul casei așa cum se cuvenea. După ce au intrat o lăsă repede jos și închise ușa grea de stejar. Holul era puțin întunecat, dar livingul și scările erau puternic luminate. –

– Nu-ți fie teamă, o asigură el repede, nu am de gând să încerc nimic. Eul meu a fost atât de afectat în seara asta și cred că nici măcar hormonii mei nestăpâniți n-ar putea să facă față ocaziei... Te rog să mă ierți că am vorbit așa.

Ben se răsuci pe călcâie și urcă treptele câte două o dată, spre camera unde își dusesese lucrurile cu câteva zile înainte. Privindu-l cum pleacă, Laurel părea puțin dezamăgită. Ce pierdere. Bărbații sunt atât de sensibili câteodată, mai ales când le pui virilitatea la îndoială. Chiar dacă ea nu insinuase așa ceva, asta nu schimba cu nimic faptul că Ben era supărat pe ea.

„Ce motiv avea să fie supărat?” se întreba Laurel în timp ce stingea luminile în living. Urcă ușor treptele folosindu-se de balustradă pentru a reuși. Ea era cea care trebuia să se simtă prost, pentru că ea avea de fapt o problemă. Își dorea ca reacțiile ei să nu fie altceva decât răspunsul unor hormoni nestăpâniți, la fel ca și în cazul lui Ben. Viața ar fi mult mai simplă în felul acesta.

Și totuși, la urma urmelor nu era sfârșitul lumii. O făcuse să fie conștientă de trupul ei. Ar fi trebuit să accepte pur și simplu acest fapt și să încerce să facă față

situației într-un mod cât mai practic, în loc să încerce să ascundă asta de el. Dacă ar încerca să-și refuze aceste sentimente pentru Ben, fără măcar să încerce să le aprofundeze, ar putea avea probleme și mai mari decât acum. Și oricum nu trebuia să recunoască asta nici față de el, nici față de nimeni altcineva. Tot ce avea de făcut era să se asigure că este în siguranță, apoi dacă el își va da seama de ceva ar putea să facă și din asta o glumă. Gândurile ei luaseră deja o altă direcție.

Se strecură în camera ei și închise ușa. Senzația de ușurare pe care o simțea a durat doar până în momentul în care a auzit apa curgând în baia comună ce separa camerele lor. Hotărâseră că ar fi cea mai bună soluție dacă ar folosi amândoi aceeași baie. În felul acesta oricine ar fi urcat, mai ales Toby care era un adolescent isteț și intuitiv, ar fi găsit lucrurile lor personale în aceeași baie și ar presupune că au dormit împreună în patul acela mare din camera ei.

Laurel știa exact când a ieșit Ben de la duș, pentru că a auzit din nou ușa camerei lui închizându-se. Aruncă o privire înăuntru doar pentru a fi sigură și apoi se întoarse la patul ei. Se uita fix la lenjeria de pe pat, în care se băgase oftând. „Mi-ai aranjat o noapte nemaipomenită, bunico. Sper că ești fericită!” se gândi ea, dar regretă imediat ultimul comentariu, chiar dacă îl făcuse doar pentru sine. Bunica nu fusese genul de persoană care stă cu mâinile în sân și așteaptă ca lucrurile să se rezolve de la sine. În general Laurel admirase atitudinea ei de a lua măsuri în orice problemă, cu excepția situațiilor în care era implicată ea.

De-a lungul anilor bunica încercase din răspuțeri s-o facă pe Laurel să se întâlnească din nou cu bărbați, prezentând-o mai multor persoane, aranjând întâlniri de care ea nu știa nimic, cu diverși prieteni, cu persoane pe

care le credea de încredere. Toată treaba cu testamentul n-ar fi trebuit să o surprindă.

Bineînțeles însă, nu o putea acuza pe bunica ei de tot ceea ce nu-i mersese bine în această seară. Ben era supărat pe ea. Se purtase urât cu el. De fapt, dacă voia să fie în totalitate sinceră, trebuia să recunoască faptul că se purtase cât se poate de nepotrivit cu el toată ziua. Fără nici o îndoială, avusese mai multe reacții sentimentale decât se așteptase. Nu fusese pregătită pentru un nivel atât de ridicat de tensiune sexuală între ei. Acum că înțelegea ce se întâmplase de fapt, spera că se va descurca mult mai bine pe viitor.

Se întoarse și stinse veioza de lângă pat. În imaginația ei îl vedea pe Ben stând întins pe pat, în camera vecină. Oare dormea dezbrăcat? Zâmbi forțat și își alungă acea imaginea din minte.

Chiar dacă-și făcea probleme în legătură cu anumite relații și cu bărbații, era totuși femeie în toate sensurile cuvântului. Dorințele corpului ei fuseseră atât de mult timp neglijate încât aproape uitase că avea și ea așa ceva. Fusese atât de mult timp aproape de corpul viril al lui Ben încât asta îi trezise sentimente pe care abia le mai putea controla. Dar, spre regretul ei, știa că asta se datora numai lui Ben și nu unui motiv general, așa cum era în cazul lui.

Și totuși el insistase să insinueze că datorită ei se simțise într-un anume fel... Dar ea știa mai bine. Va trebui să-și scoată din cap acea idee și cu cât mai repede cu atât mai bine.

Oftă și închise ochii încercând să doarmă. I se păru o veșnicie până adormi.

*

* *

Cu toate că avusese o noapte foarte agitată, Laurel s-a trezit în dimineața următoare înainte de ora șapte. Își

aducea aminte câte ceva din cele petrecute în ziua nunții. În mintea ei rămăseseră frânturi de conversații și urma emoțiilor fizice și psihice care o făcuseră să-și dea seama cât de sensibilă era.

Sări din pat supărată pe sine că nu putea să nu se mai gândească la ce a fost. Ziua acelei căsătorii trebuia uitată.

Nu trebuia să se ducă la magazin, dar se trezise atât de devreme încât se gândi că ar avea timp să meargă până la biroul ei și să-și ia câteva acte pentru a-și putea ocupa ziua cu ceva, în timp ce oamenii din Acker Valley se vor gândi că ea și Ben își petrec de fapt ziua în pat. Fiind duminică, era prea puțin probabil ca cineva s-o vadă. Putea să ajungă acolo și să se întoarcă înainte ca Ben să-și dea seama că fusese plecată.

Coborî scările în vârful picioarelor și se duse în bucătărie să pregătească o cafea pentru a fi gata când se va întoarce ea. Apoi își căută cheile de la mașină în geantă.

– Unde vrei să pleci?

Aproape că îi sări inima din piept când auzi vocea lui Ben. Se întoarse și îl văzu în capătul scării. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți. Avea părul răvășit de somn și părea chiar mai atrăgător în lumina dimineții. Nu se putu abține să nu se uite la pieptul lui acoperit de păr cârlionțat care-l făcea să pară și mai sexi. Pantalonii scurți îi stăteau mai jos decât ar fi trebuit. Se gândea că umerii lui erau frumos rotunșiți, iar mâinile puternice, fără însă a fi foarte mari sau pline de mușchi.

Ben coborî scările și se opri lângă ea. Mirosea foarte frumos.

– Voiam să dau o fugă până la magazin și să iau câteva acte pe care le-am lăsat la birou.

– Dar suntem în „luna de miere“ în caz că ai uitat.

– Bineînțeles că n-am uitat.

– N-aş zice asta, având în vedere că ai de gând să te plimbi în tot oraşul. Îţi doreşti chiar atât de mult ca toată lumea să-şi închipuie că nu te-am putut ţine în pat, departe de afacerile tale, nici măcar o singură dimineată?

Cu toate că ştia că el avea dreptate, nu-i plăcea să fie pusă la punct tocmai în propria ei casă şi nici să i se amintească de acea căsătorie prefăcută, în legătură cu care promisese că o va duce totuşi la bun sfârşit.

– Asta este tot ce te îngrijorează, reputaţia ta?

– Şi a ta, doamnă. Ar trebui să te îngrijoreze şi pe tine.

Laurel se uită la el câteva momente. Reuşise, dar cu greu, să depăşească ziua de ieri. Nu era oare suficient? Nu merita să fie lăsată în pace măcar pentru o vreme?

– Te rog, Laurel, hai să nu stricăm dimineata asta. Doar suntem parteneri, nu-i așa? Ridică mâna pentru a o împiedica să protesteze. Parteneri de afaceri, stai liniştită. Îmi dau seama că poate am exagerat puțin aseară. Dar dacă vrei, poți să dai vină pe şampanie. Ştiu că nu vei recunoaște niciodată că tu personal ai fi putut influența reacțiile mele.

– Îţi mulțumesc pentru că încerci să fii galant, dar nu este nevoie. Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri decât în public.

– Cred că acesta este un mod subtil de a mă face mincinos. Îmi pare rău că m-am aprins atât de tare ieri. Să zicem că m-am lăsat dus de atmosfera ceremoniei şi am încălcat puțin regulile pe care le stabiliserăm. Nu te mai purta ca şi când aş fi gata să sar pe tine în orice moment, şi hai să bem nişte cafea.

– Dar...

– Nici un dar. Nu avem voie nici măcar să ne gândim să ieşim din casă înainte de a se face seară. Putem ieşi mai târziu... împreună... să mergem la biroul tău şi poate şi la clinica mea. Ai putea să-mi arăți unde lucrezi.

– Numai dacă-mi vei arăta și tu clinica unde lucrezi.

– De acord.

Ben îi zâmbi cald aprobând-o. Ar trebui să se obișnuiască cu acel zâmbet, se gândi ea în timp ce încerca să adopte aceeași atitudine ca și a lui. Se întreba dacă Ben își dăduse seama ce efect avusese zâmbetul lui asupra ei. Cu siguranță că-și dăduse seama. Era prea inteligent ca să n-o facă, și în același timp chiar mult mai subtil decât Jason. Va trebui să fie foarte atentă. Doar pentru că deocamdată nu se întrevedea nici un pericol, nu însemna că nu se va putea întâmpla ceva mai târziu. Nu credea că Ben ar încerca să câștige vreun avantaj în defavoarea ei, dar dacă ea nu era destul de hotărâtă, ar fi putut să-i dea idei. Era mai bine să-l țină la distanță măcar până reușea să-și recâștige controlul.

Ben se purta la fel de frumos pe cât vorbise. Atmosfera fusese caldă și prietenoasă atâta timp cât au băut cafeaua și au răsfoit ziarul de duminică. Nimic nu era atât de rău pe cât anticipase Laurel. Prezența lui Ben se potrivea aproape perfect în casa ei și nu părea deloc că n-ar fi locul lui acolo.

Jason își îndreptase întotdeauna atenția asupra ei și rareori se întâmpla să nu se uite la ea. Abia acum își dădea seama că asta făcea parte din tactica lui foarte bine calculată, cu care încerca s-o amăgească, iar la vârsta de nouăsprezece ani, fusese atât de naivă încât să-l creadă. Realiza acum că totul fusese ceva forțat și nicidecum ceva natural, iar el un Don Juan obsedat care nu ar fi putut niciodată să termine ceva decât într-un mod tragic.

Uitându-se la Ben, care era cu totul adâncit în pagina cu știri locale, se gândea că nimeni n-ar putea reuși vreodată să păstreze sentimente adevărate și atât de intense o veșnicie, așa cum și-ar fi dorit ea. Pe de altă parte, nici unei femei nu i-ar plăcea să fie tot timpul în centrul unei

astfel de atenții. Ar fi ca și cum ar trăi sub lumina reflectoarelor toată viața; oricine are nevoie de puțină odihnă din când în când.

Totul se întâmplase atât de repede și situația devenise obositoare. Simțea totul cu o intensitate mult mai mare atunci când era cu Ben.

*

* * *

După-amiază au plecat spre Whitecomb. Pentru că nu era nimeni acolo, atmosfera era foarte liniștită. Îi plăcea foarte mult să vină în magazin când era închis. Atunci mai mult decât oricând avea impresia că este al ei. Ferestrele largi și becurile lăsate aprinse făceau suficientă lumină pentru a se putea vedea înăuntru.

— N-am mai fost niciodată într-un magazin după orele de program, spuse Ben în timp ce se uita fix înăuntru. Într-un fel este o atmosferă chiar fantomatică.

— Nu sunt sigură în care dintre situații îmi place mai mult: când este plin de lume într-o zi de luni, sau când totul este liniștit, exact ca acum. Dacă vezi ceva de care ai nevoie, servește-te singur. Tocmai treceau prin raionul pentru bărbați, pentru a lua liftul care ducea la cel de-al doilea nivel.

— N-am venit aici pentru a-mi lua haine noi. Voiam doar să petrec puțin timp cu soția mea, să văd unde lucrează și să încerc s-o înțeleg mai bine.

— Îmi pare rău, răspunse ea deși se simțea jignită de felul în care el îi respinsese oferta și regreta gândindu-se că la început nici nu voia să i-o facă. După felul în care reacționase el, Laurel părea că vrea să facă pe grozava sau în cel mai rău caz, că încearcă să-i cumpere afecțiunea, ceea ce n-ar fi făcut nici într-o mie de ani. Sau poate, inconștient, ea îl testase să vadă dacă cedează în fa-

voarea unor bunuri materiale. Laurel își scutură capul; gândul acesta era mai deplasat decât oricare altul. N-am vrut să...

— Laurel! Ben o luă de mână și o întoarse spre el. Nu vreau nimic de la tine. Am făcut o înțelegere și ne-am căsătorit, și cu asta am terminat. Nu-ți face probleme, lucrurile nu se vor complica mai mult de atât. Nu te gândești la orice discuție pe care o avem va deveni o altă afacere; nu trebuie să ratăm totul. Așa că relaxează-te.

Încă niște cuvinte reușite ale lui Ben. Laurel și-a dat seama că voia cu tot dinadinsul să creadă ceea ce spunea el. Se părea că el știa mereu ce să spună pentru a o potoli. De asemenea făcuse câteva remarci frumoase și la nuntă. Dar, la urma urmelor, nu era nevoie să-l creadă, se asigură ea. Atâta timp cât va reuși să-și păstreze controlul, totul va fi bine. Nu avea decât să susțină că nu vrea nici bani nici haine, adevărul oricum va ieși la iveală până la urmă, iar ea trebuia să se pregătească pentru acel moment.

— Biroul meu este chiar la capătul acestor scări. Aici era mult mai întuneric, așa că aprinse lumina. Am o priveliște nemaipomenită asupra întregului magazin, de aici de sus. Vrei să vezi?

— Da, sigur, condu-mă.

Ben o urmă urcând și el scările. Acele scări fuseseră urcate de mii de ori de când bunica ei construise acel magazin. Duminică dimineața se făcuse curățenie, iar mirosul scărilor proaspăt spălate o calmă imediat. Laurel se opri pentru a analiza foarte atent fiecare mișcare pe care o făcea Ben. Se gândi că dacă va continua să facă acest lucru, sigur va înnebuni sau cel puțin se va alege cu un ulcer. Cel mai bine era să nu se implice în relația cu soțul ei decât superficial. Ea îi va arăta locul unde lucrează și va accepta ca el să-i arate clinica de animale. Dar asta va fi tot. Această intimitate impusă de luna de miere, când

trebuiau neapărat să fie tot timpul împreună, se va termina curând și va putea fiecare să-și vadă de viața lui.

Biroul ei era spațios și aerisit, ca un tavan înalt unde atârna o pereche de ventilatoare nemișcate care aminteau de zilele premergătoare celor în care bunica instalase sistemul de aer condiționat. Laurel încă mai folosea acele ventilatoare în zilele călduroase de vară, bucurându-se de aerul răcoros pe care îl simțea ca pe o adiere ușoară deasupra capului. Mobila era masivă și avea un caracter masculin, dar ei îi plăcea asta. La câțiva metri în fața biroului se putea vedea o fereastră foarte mare care avea deschidere doar spre magazin. Din scaunul ei moale de piele putea să vadă intrarea principală în magazin și chiar raioanele de cosmetice și parfumuri. Acesta era domeniul ei particular. Îl privea pe Ben cum se plimba prin birou. Nu stătu prea mult să admire priveliștea.

- Parcă ar fi ochii unei păsări. Parcă te-ai afla în aria unui vultur. Niciodată n-am observat aceste ferestre.

- Foarte puțini oameni le observă.

- Presupun că sunt prea ocupați să-și facă cumpărăturile pentru a se uita și în jurul lor. Dar asta nu te distrage de la munca ta? Cred că în-aș uita toată ziua la ei dacă aș sta aici, și n-aș mai reuși să fac nimic.

Laurel îi arată jaluzele decorative care erau de o parte și de alta la fiecare fereastră.

- Câteodată le folosesc, dar nu prea des. Nu-mi place sentimentul de singurătate pe care mi-l dau, așa că nu-mi rămâne decât să mă conving să nu visez cu ochii deschiși toată ziua.

- Ți se întâmplă asta? întrebă el repede. O privi insistent pentru un moment, înainte de a-și muta privirea. Înseamnă că voința ta este mai puternică decât a multor oameni.

-Nu, este vorba doar de mai multă treabă pe care trebuie s-o fac. Și dacă tot veni vorba... Se aplecă spre birou și scoase dintr-un sertar un set de hârtii și mai multe plicuri. Observă cu coadă ochiului adresa de pe plic. Inima începu să-i bată puternic. Era de la Willard Gorsham, avocatul bunicii ei. Era deja o regulă generală pentru ea: ura să primească corespondență din partea avocaților, de când ajunsese la concluzia că nu conțin nici o veste bună; iar de când i se citise testamentul bunicii ei era de două ori mai îngrijorată. Ar fi putut să-l deschidă și să citească printre rânduri pentru a-și face măcar o părere înainte de a-și pierde și ultima picătură de curaj. Și poate asta o va ajuta să nu se mai gândească la faptul că-și va petrece tot timpul cu Ben; dar nu înțelegea de ce își dorea asta. Rupse plicul și scoase două foi subțiri de hârtie.

Din scrisoarea avocatului citi că bunica dorea să primească scrisoarea cât mai curând posibil după ce se va mărita. A doua pagină era scrisă chiar de bunica ei. Când văzu semnătura atât de familiară, strânse hârtia în mână cu putere.

Draga mea Laurel,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că te-ai căsătorit. Știam eu că poți s-o faci. Indiferent cum ai ajuns la concluzia asta, sunt mândră de tine că ai făcut acest pas. „Bărbatul acela” nu merita să stea alături de tine și să-ți irosești viața cu el. Sper că nu ești prea supărată pe mine, draga mea nepoată. Eram într-o situație disperată și aveam nevoie de o soluție disperată.

Sper că vei da căsătoriei tale o șansă, adică vei face un efort pentru a-l păstra. Ai atât de multe de dăruit. Asta înseamnă că va trebui să fii deschisă fața de această persoană, chiar cu riscul de a fi din nou dezamăgită, dar crede-mă că merită tot efortul dacă este bărbatul potrivit.

Câteodată trebuie să acorzi și o a doua șansă. Am sentimentul că acest bărbat este potrivit pentru tine, altfel nu te-ai fi măritat cu el; bineînțeles, forțată.

Observasem că nu-ți prea mai păsa de viața ta. Nu m-ai lăsat să înțeleg că lucrurile se vor îmbunătăți. Știi că multe lucruri pe care le-am făcut te-au deranjat și poate ai considerat că mă implic prea mult în viața ta sentimentală, dar am făcut asta pentru că te iubesc. M-ai iertat de fiecare dată. Te rog, iartă-mă și de data asta, este ultima oară.

Bunica.

– Ce este, Laurel?

După tonul vocii lui își dădu sama că o întrebasese de mai mult de două ori.

– Oh... nimic... Doar o scrisoare de la Gorsham. Avocatul bunicii, adăugă ea când îi observă privirea întrebătoare.

– Sper că nu sunt vești proaste.

– Oare îți dau avocații vreodată vești bune? Se forță să zâmbească. Nu, nu sunt vești proaste. Mi-a scris despre lucruri pe care le cunoșteam deja. Despre testament și toată povestea lui. A vrut să fie sigur că n-a omis nimic.

Băgă înapoi foile în plic și-l înghesui în cel mai dosnic buzunar al genții ei, ca și când nemaivăzându-l ar fi făcut să dispară și cele mai ascunse idei din mintea ei. În timp ce cobora scările în spatele lui Ben, continua să vadă cu ochii minții acele rânduri.

Cum putea bunica ei să-i facă o asemenea sugestie, mai ales că nu avea nici cea mai mică idee cu cine se căsătorise? „Să facă tot posibilul ca mariajul să meargă...” Credea că bunica o cunoștea mult mai bine.

„Nu toată lumea rămâne căsătorită toată viața” se asigură ea încercând să se încurajeze. Nu toate femeile își

doreau să-și împartă sufletul cu un bărbat care mai mult ca sigur le-ar fi părăsit cu prima ocazie. Unele persoane poate ar face față unei astfel de situații, însă ea nu făcea parte din acea categorie.

– Hei, m-am gândit la ceva, comentă Ben vesel, în timp ce conducea spre clinica veterinară. Chestia asta începe să meargă.

– Ce anume?

– Să fiu căsătorit. Abia acum îmi dau seama că n-am mai petrecut nici o dimineață de duminică bând cafeaua și citind ziarul, de mult timp. Îi zâmbi lui Laurel și își puse mâna pe spătarul scaunului ei. Și să ajung să conduc prin oraș mașina ta decapotabilă, nu este rău deloc.

Laurel îi zâmbi și ea.

– Vrei să spui că dacă ai fi știut de la început că am o astfel de mașină, n-ai mai fi întârziat să-mi dai un răspuns afirmativ?

– Oh, da, răspunse el satisfăcut de felul în care mergea mașina. Da, cred că și acesta este un posibil răspuns.

Pietrișul din fața clinicii veterinare a orașului Acker Valley scrâșni când Ben parcă mașina. Lătratul unui câine umplu imediat aerul acelei dimineți de duminică.

– Cred că te-au simțit că ai venit.

Laurel încercă să deschidă portiera, dar Ben o opri:

– Așteaptă puțin, Laurel.

Se uită fix la el și inima începu să-i bată cu putere când observă expresia serioasă de pe fața lui.

– Îți aduci aminte că în prima zi când ai venit la biroul meu mi-ai spus că te transformi noaptea într-o scorpie? Se uită un moment spre volanul mașinii și apoi continuă. Glumeai, bineînțeles, iar noaptea trecută am cam exagerat și aș vrea să-mi cer scuze. Comportamentul tău a fost cât se poate de fair-play, iar eu m-am purtat ca un idiot.

Era uimită atât de faptul că el își cerea scuze pentru ceea ce făcuse, cât și de felul în care interpretase comportamentul ei.

– Eu... nu-i nimic. Este în regulă, Ben. Ieri a fost o zi stresantă pentru amândoi și cred că putem să ne iertăm micile supărări pe care le-am avut.

– Bine.

– Nu cred că vor mai fi probleme cu înțelegerea noastră de acum înainte, adăugă ea cu grijă.

Îi venea să urle de nervi, văzând că Ben acceptase explicația ei fără să mai pună nici o întrebare. Știa însă că nu va mai trebui să se sărute și să se țină tot timpul în brațe, așa cum o făcuseră la nuntă, pentru a demonstra intensitatea sentimentelor lor.

Laurel oftă. Urma să aibă o altă zi lungă și plină de emoții, care o va epuiza psihic.

CAPITOLUL VII

– Întotdeauna mi-a plăcut să vin cu cineva aici. Toby venea cu mine atunci când încă mai locuiam în casa mamei. Ben deschisese ușa și o invită pe Laurel să intre. Nu poți să vorbești toată ziua numai cu câini și pisici.

Laurel îi zâmbi.

– Dar se pare că te descurci destul de bine.

Ben o privea mergând în fața lui și îi aprecia formele. Avea un spate foarte frumos. Îl mângâiasse destul de mult atunci când dansase cu ea la nuntă. Șimțea o durere în piept numai gândindu-se la asta. Renunțase să-și mai prindă tot părul în vârful capului, ca de obicei, și își lăsase câteva şuvițe să-i atârne pe spate. Ar fi vrut s-o roage să și-l desfacă de tot, dar știa că nu avea acest drept și că ea n-ar aprecia această idee venită din partea lui.

Acum că nunta se terminase, părea că este mai relaxată în prezența lui. Bineînțeles că n-o mai atingeau cu mâinile tot timpul, ceea ce era clar că însemna foarte mult pentru ea. Dar în același timp și pentru el...

De ce oare mintea lui era dintr-o dată obsedată de sex? se întreba Ben în timp ce o conducea prin clinică. Bănuia că asta se întâmpla din cauza posibilității care până acum nu existase: avea o soție și o asemenea situație îl făcea să se gândească la sex... cu regularitate... la naiba, nici nu se putea pune problema de așa ceva.

Aceasta putea fi acceptată ca fiind o explicație, dar sigur nu era singura.

Știa că o dorea. Era o femeie complexă, pasionată și inteligentă. Reușise chiar să-l facă să râdă. Era aproape complet îndrăgostit de ea; fusese un fel de dragoste la prima vedere, dar aceasta fusese de fapt atunci când o văzuse venind spre altar. Gândindu-se la cum arăta ea atunci, simți cum i se încordează tot corpul. Dar ea nu-l dorea. Se părea că ea totuși îl place, dar în nici un caz nu-și dorea s-o atingă. Îi explicase foarte clar asta și nu doar o singură dată. Dar era o problemă care nu-i dădea deloc pace. Fusese un moment în care era sigur că ea renunțase la ideile ei în această privință.

– Streak și Jacko stau aici pentru un timp, îi explică el în timp ce trecea pe lângă cușca de sârmă a celor doi câini, un Ciobănesc German mare și frumos și un Setter Irlandez tare jucăuș.

– Cred că sunt foarte bucuroși să te vadă.

– Da. Acesta este Jacko. Ben deschise prima cușcă și-i dădu voie Ciobănescului German să iasă. I-am pus unul lângă celălalt pentru că se înțeleg foarte bine și am crezut că și lor le place.

Jacko se apropie de Laurel asemeni unui gentleman politicos, mirosi mâna pe care ea o întinse spre el, apoi o linse și se așeză lângă ea pentru a fi mângâiat. Ben zâmbi văzând-o pe Laurel cum îi mângâie blana și-l scărpină după urechi, spunându-i ușor pe nume. Câinele stătea lungit la picioarele ei și se uita fix la ea, cu o reală admirație.

– Este tare drăguț, îi spuse ea lui Ben. Întotdeauna mi-am dorit un câine, dar bunica nu mi-a permis niciodată. Spunea că avem și așa prea multe responsabilități cu magazinul.

– Nu există cale de mijloc, ori iubești câinii ori nu-i iubești.

– Dar cum se face că tu nu ai un câine? Credeam că un veterinar trebuie să iubească câinii mai mult decât oricine.

Ben îi dădu drumul și lui Streak pentru a i se alătura lui Jacko.

– Hai să-i scoatem în curte să mai facă puțină mișcare.

O conduse la ușa din spate care dădea într-o grădină. Câinii au ieșit cât au putut de repede și au început să se alerge unul pe celălalt.

– Iubesc câinii. Toby are grijă de Barney; el este St. Bernardul nostru. Dar am stat în câteva apartamente unde nu erau acceptate animalele de casă. Întotdeauna m-am gândit că atunci când o să fiu căsătorit și o să am casa mea, o să-mi iau iar un câine.

– Oh... Laurel își ridică ochii și se uită la el. Dacă vrei, poți avea un câine acum.

– Este drăguț din partea ta să-mi oferi asta, dar nu se poate. Îndată ce drumurile noastre vor trebui să se despartă voi ajunge tot acolo de unde am plecat, într-un apartament unde nu sunt acceptați câinii.

– Oh, da, da, sigur. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta.

– Nu, în cazul acesta nici nu se pune problema, iar dacă o să am un câine, am de gând să-l păstrez. Dar nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea tu să-ți iei unul. Mă întâlnesc în fiecare zi cu cățeluși ai căror stăpâni caută o casă bună pentru ei. Un câine ar putea să-ți țină companie în casa aceea mare a ta.

– Nu cred că sunt pregătită pentru acel fel de angajament pe care trebuie să ți-l iei dacă ai un câine.

– Da, sigur. Nu știa de ce, dar comentariul ei îl pusese pe gânduri și îl și dezamăgise în același timp. Toată această conversație se învârtise în jurul anumitor subiecte care ar fi fost mult mai bine să rămână nediscutate.

Îi urmăreau pe cei doi câini cum se tot aleargă unul pe celălalt aproape de o oră. Ben îi chemă și-i băgă înapoi în cuștile lor. Jacko și Streak aveau o poftă de mâncare atât de mare încât nici n-au observat când Ben și Laurel au ieșit.

— Sunt foarte bucuroși că mâncarea le-a acaparat toată atenția; nu suport să-i aud schelălăind și plângând atunci când plec. Cel mai rău lucru pe care aş putea să-l fac ar fi să mă întorc și să-i mângâi pentru a se potoli. După asta nu ar mai înceta cu lătratul. Se opri un moment pentru a se uita spre ușa de la clinică. Mi-am dat seama că cel mai bine și pentru ei și pentru mine este să plec, fără măcar să încerc să mă uit înapoi.

Laurel încerca să se uite la el cu toate că soarele îi bătea în ochi. Ben însă putea s-o observe. Era atât de drăguță și avea pielea foarte fină, iar ochii ei albaștri străluceau în lumina soarelui. Avea gura puțin întredeschisă și i se puteau vedea dinții foarte albi și frumoși.

Ar fi vrut s-o îmbrățișeze și s-o sărute cât mai mult, dar chiar și sub pretextul că erau pe străzile orașului și i-ar fi putut vedea cineva, era prea mult. Știa că acum era un bărbat căsătorit, indiferent de motivele pe care le avusese pentru a face asta, dar trebuia să se acomodeze mai mult decât ar fi crezut vreodată. Și apoi, cu greu ar fi putut crede că Laurel ar fi putut ascunde o fire extrem de pasionată sub acea înfățișare de femeie resemnată pe care o afișa.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse Ben.

— Da. Și când ajungem acasă aş vrea să mă uit puțin pe actele pe care le-am luat. Nu cred că mă va lăsa cineva să mă duc la birou săptămâna asta, așa că va trebui să lucrez pe furiș.

— Eu am închis clinica pentru o săptămână. Dar voi răspunde la urgențe, desigur. Ar părea ciudat dacă n-aș face-o.

– O, dragul meu. Ce vom face cu atâta timp liber? Laurel se înrōși imediat când realizează ce spusese. Nu voiam să... asta este... Voiam să-ți spun că de fapt ar trebui...

– Să te țin ocupată? Nu-ți face probleme, știu ce voiai să-mi spui. Cred că n-am reflectat prea mult asupra acestei probleme, nu-i așa?

Laurel oftă:

– Am fost atât de ocupată cu planurile și pregătirile pentru nuntă încât a trebuit să las orice altă problemă și să sper că o voi putea rezolva după ce se va termina totul.

Ben nu se putu abține să nu zâmbească văzându-i fața atât de îmbujorată. Știa că ceremonia fusese o încercare destul de grea pentru Laurel, dar nu-și dăduse seama cât de mult se temuse de ea. Dar totul se terminase acum și presupuse că ar trebui s-o lase să-și vadă de problemele și de îndatoririle ei de la birou, așa cum și el ar trebui să-și îndrepte atenția înapoi asupra muncii lui și spre problemele afacerii cu Pickerel Pond.

Totuși el nu se simțea pregătit încă să facă asta. Un bărbat nu se căsătorește în fiecare zi, indiferent dacă împrejurările sunt neobișnuite sau nu.

După o ceremonie de căsătorie, normal era ca în luna de miere bărbatul să aibă parte și de sex. Dar Ben nu putea spune nici măcar despre ceremonie că fusese una normală, și cu atât mai puțin se putea gândi la o lună de miere obișnuită. Trebuia neapărat să facă ceva pentru a-și consuma surplusul de energie. Își dorea măcar să poată juca tenis sau dacă nu, să împuște ceva. Dar sigur de asta nici nu putea fi vorba. Spera că nu va fi nevoit să stea singur în cameră și să facă exerciții fizice.

Laurel avea atât de multe reguli în viața ei, atât de multe lucruri care trebuiau sau nu să fie făcute... Oare ce se va întâmpla dacă i-ar propune să plece din Ackerel

Valley? Ar accepta? Oare ar putea s-o descopere pe adevărata Laurel Whitecomb atunci?

– Nu mă înțelege greșit, dar eu cred că ar fi bine dacă am pleca într-o lună de miere.

– O lună de miere? Se uita la el de parcă nu mai auzise în viața ei de acest concept.

– Păi asta este exact ceea ce oricine ar face. Cred că ar fi bine să plecăm pentru câteva zile din oraș, poate chiar să mergem la mare.

– Dar cum rămâne cu urgențele tale?

– Aș putea să-l rog pe doctorul Tucker, din Mansfield, să se ocupe de ele. Iar Toby ar putea să le dea de mâncare lui Jacko și Streak și să facă cu ei mișcare. Ne-ar prinde bine la amândoi dacă am pleca măcar pentru o vreme din Acker Valley; să mergem undeva unde nu ne cunoaște nimeni.

– Mai bine nu.

– De ce nu, Laurel? Un prieten de-al meu are o cabană chiar lângă Misquamacut. Sunt sigur că ne va lăsa să stăm acolo. Are două dormitoare, așa că nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta.

– Îți mulțumesc oricum, dar nu pot pentru că trebuie să iau neapărat ceva de la magazin săptămâna aceasta.

Laurel părea chiar speriată, iar Ben nu putea accepta sub nici o formă scuzele ei.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse el dintr-o dată, când și-a dat seama cât de mult își dorea să rămână singur măcar pentru puțin timp. Nu-și dăduse seama cât de stresant era să fie cu Laurel și să-și dorească să-și exprime sentimentele pe care începuse să le aibă pentru ea; se săturase să fie tot timpul respins. Oare ea chiar nu simțea nimic pentru el? Se părea că-i place compania lui, dar numai într-un fel cât se poate de superficial. Oricum, Ben nu-și dăduse seama când se

petrecuse acea schimbare, dar cel puțin un lucru era sigur: nu mai era deloc mulțumit de situația asta.

În timp ce se îndreptau spre casa Whitecomb, o mașină îi depăși și se opri chiar în fața lor. „La naiba“ se gândi Ben, „la naiba, la naiba, de două ori la naiba!“ Mama lui și Toby le făceau cu mâna din mașină. Cei doi se întorceau acasă de la obișnuitul bufet care avea loc după fiecare slujbă de duminică. Se părea că rolul lui nu se terminase în acea zi.

– Este mama ta, murmură Laurel, spunând ceea ce era oricum evident.

Ben observă că n-o speriasse deloc situația și că de fapt el era cel înspăimântat de ceea ce urma să se întâmple. Îi făcu cu mâna lui Toby care scosese capul pe geam și se strâmba.

– Probabil mama vrea să vadă cum ai supraviețuit primei nopți care a urmat nunții.

– Ce vrei să spui? Cum adică „cum am supraviețuit primei nopți...“? Laurel era șocată. Ce se aștepta să-mi faci?

– Nimic. Acum nu înțelege iar greșit. Nu crede că sunt un maniac sexual sau ceva de genul acesta. Chiar dacă tu asta crezi, adăugă el pentru a vedea cum reacționează dacă el aduce vorba de noaptea trecută care fusese un fiasco.

– N-am spus niciodată că ești un maniac sexual, îi răspunse Laurel evitându-i însă privirea.

– Este adevărat, n-ai spune asta niciodată...

– Dar nici măcar nu am gândit-o.

Ben îi zâmbi.

– Mmmm. Trebuie să te cred pe cuvânt, de data asta.

– Care este problema voastră, a celor din familia Sayer? Pentru voi nu există nici un subiect tabu?

– Cred că nu, spuse el, dându-și seama că de fapt în lumea pe care și-o crease ea existau chiar foarte multe

subiecte de genul acesta. Presupun că tu mă consideri genul de persoană care spune verde în față ceea ce simte și gândește.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Speram că nu voi mai fi nevoit s-o fac. Nu trebuia să se uite la ea ca să-și dea seama de faptul că încă îi mai evita privirea. Mama crede foarte mult în noaptea nunții. Ea crede că acesta este momentul în care cei doi împărtășesc o adevărată legătură naturală a iubirii lor.

– O, Doamne. Sper că nu are de gând să mă întrebe despre „cum a fost“, nu-i așa?

– Nu. După ce te va privi, îmi va trage mie una.

– De ce?

– Pentru că este cea mai intuitivă persoană din lume. Poate că am păcălit-o la nuntă, dar dacă se apropie mai mult de noi, își va da seama imediat că este ceva necurat la mijloc. Și apoi cred că o să mă omoare.

– De ce nu mi-ai spus nimic până acum despre această teorie ciudată a mamei tale?

– Aveai destule pe cap pentru care să-ți faci și alte probleme. Și nici nu credeam că se va întâmpla asta așa de curând. Credeam că vom avea mai mult timp la dispoziție pentru a ne acomoda unul cu celălalt.

– Din câte spui tu, ea se așteaptă să fim mai mult decât „acomodați“ unul cu celălalt.

– Da.

Ben întoarce mașina spre aleea ce ducea la casa lui Laurel. Mama lui abia reuși să frâneze mașina în spatele lor.

– Ben, ce ai de gând să faci?

– Nu știu. Să fug, cred. Va fi foarte dezamăgită, mai ales de mine, dar îi va trece.

Laurel își puse mâna peste a lui.

– Credeam că ea reprezintă unul dintre cele mai importante motive pentru care trebuie să părem îndrăgostiți.

– Da, este.

– Atunci hai să-i oferim exact ceea ce așteaptă.

– Ceea ce așteaptă ea sunt sărutări și gingășii de îndrăgostiți.

– Și crezi că eu nu sunt în stare de așa ceva?

– Oh, ba da, știu că ești. Ben chiar credea ceea ce spunea. Se întreba de ce însă nu putea să facă asta doar pentru el și nu pentru că trebuia să demonstreze ceva cuiva. Laurel își lăsă capul într-o parte și se uita la el cu o privire care pur și simplu îl invita s-o sărute. Ben înghiți în sec. Se ruga ca acea privire să nu dispară prea curând.

– Am încheiat o afacere, continuă Laurel în șoptă, iar eu nu mă retrag niciodată dintr-o afacere.

Da, sigur, numai despre asta era vorba. Era mândria ei în joc și știa foarte bine cât de mult conta asta pentru ea. Astfel de lucruri erau importante și pentru el, dar nu mai ținuse cont de ele atunci când fusese vorba de comportamentul lui față de ea, cu excepția momentelor în care trebuia să se apropie de ea.

– Bine, atunci să-i dăm drumul. Taci din gură și lasă-mă să mă concentrez asupra sărutului care mă va face să plutesc.

În timp ce Ben ocolea mașina pentru a veni pe partea ei să-i deschidă portiera, Laurel reflecta asupra cuvintelor pe care tocmai le spusese. Știa că îi datora asta dar nu era sigură dacă va supraviețui unei noi runde de sărutări și îmbrățișări. Oricum abia putea să-și stăpânească sentimentele pe care le simțea pentru Ben și cu greu reușea să rămână indiferentă când se afla aproape de el. Simțea din ce în ce mai des un impuls de a-și arăta adevăratele sentimente. Mai făcuse asta o dată și se alesese numai cu regrete și rușine. De atunci pusese o barieră invizibilă dar

puternică între adevărata ei fire pasională și restul lumii. Reușise să rămână închisă în spatele acestor ziduri atâta timp, iar acum, de bunăvoie și fără nici o împotrivire le deschisese și acceptase să rămână fără nici o apărare în fața farmecului irezistibil al lui Ben Sayer.

Reuși totuși să-i zâmbească atunci când i-a dat mâna s-o ajute să coboare din mașină. Dacă avusese vreodată măcar un strop de talent actoricesc, acum era momentul cel mai potrivit s-o arate. Avea nevoie de toate șmecheriile din lume pentru a putea interpreta cu succes acest dublu rol. Trebuia s-o păcălească pe mama lui Ben, dar în același timp să-i dea de înțeles lui Ben că dacă n-ar fi fost neapărată nevoie, nu s-ar fi sărutat.

În timp ce se întorcea cu fața spre Virginia Sayer, Ben își puse o mână pe umărul lui Laurel.

– Bună, mamă. Se rezemă de mașină și o trase și pe Laurel după el. Ce drăguț din partea ta să te strecuri atât de subtil în luna noastră de miere.

Laurel se gândi că aceasta ar putea fi o porțiță salvatoare. Dar spre surprinderea ei, mama lui Ben nu se simțise deloc jignită.

– Tu numești asta lună de miere, Ben Sayer? Frumoasa ta soție merită mai mult decât atât. Și în legătură cu „strecuratul” meu... Atâta timp cât voi vă plimbați pe străzile orașului Ackler Valley, oricine poate s-o facă.

– A, deci așa stau lucrurile? Ben zâmbi și o mângâie pe mama lui pe păr, apoi îl salută pe fratele său. Bună, Toby.

– Da, bineînțeles. Laurel, tu nu trebuia să-l lași să scape atât de ușor.

Virginia Sayer era o femeie frumoasă, avea părul vopsit și o atitudine impunătoare care o făcuse pe Laurel să fie puțin îngrijorată atunci când o întâlnise pentru prima dată. Era sigură ca mama lui Ben era o persoană nemăipomenită, dar în nici un caz nu era genul pe care să-ți

dorești să-l păcălești. Arăta și mai bine acum că era încă îmbrăcată cu hainele de duminică. Era clar de unde avea Ben acea predilecție spre declarații atât de directe.

– De ce nu vii în casă, mamă? Laurel face o cafea nemaipomenită.

Fața Virginiei se luminează dintr-o dată.

– Credeam că n-o să mai spui niciodată asta.

Ben zâmbi și apropiindu-se de Laurel îi spuse:

– Mama abia așteaptă să vadă interiorul casei Whitecomb, îi șopti el la ureche.

– Recunosc că așa este, spuse mama lui pe un ton vesel. Îi zâmbi cald lui Laurel. Nu este nici un secret că sunt o persoană vorbărească. Nimeni nu este perfect. Îmi place să știu ce face fiecare și cu toate că mă implic foarte puțin și foarte rar, mă cert singură pentru asta.

– Te rog să observi cu atenție felul în care s-a exprimat: „foarte rar și foarte puțin“.

– Se pare că voi doi ați mai avut discuția asta o dată.

– Doar de vreo sută de ori, o lămură Ben în timp ce-i mângâia obrazul cu un gest foarte tandru. Nu vrei să fii tu arbitrul?

– Nu, mulțumesc. Laurel ținea ușa de la intrare deschisă. Pofțiți înăuntru, doamnă Sayer, și simțiți-vă ca acasă. Ignorați-l pe Ben. Bărbații oricum nu înțeleg astfel de lucruri. Sunteți binevenită și puteți să vizitați toată casa.

Virginia intră în casă și se îndreptă spre holul răcoros.

– Laurel, ești exact genul de femeie care-mi place.

– Și mie la fel. Ben se apropie de Laurel și o sărută ușor pe gură. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, o sărută din nou mai tandru, mângâindu-i fața cu amândouă mâinile, în timp ce ea încă mai ținea ușa de la intrare deschisă. Era parcă mai tandru ca niciodată.

– Doamne, nu credeți că ar cam fi timpul să terminați cu chestiile astea? îi întrebă Toby în timp ce trecea

pe lângă ei, cu mâinile în buzunare, strâmbându-se totodată.

– Cu cât repeți mai mult, cu atât îți iese mai bine. Ben îi mângâie ușor buzele cu degetul mare, apoi îi dădu drumul lui Laurel. Și de când ai devenit tu expert în astfel de lucruri, micuțul meu frate?

Laurel îl privea cu înțelegere pe băiat, cum se înroșea începând de la gât, apoi obraji și chiar vârful urechilor.

– Nu sunt, bolborosi el.

– Hmmmm. Ben zâmbea răutăcios în timp ce-l studia cu atenție. Atunci înseamnă că toate zvonurile pe care le-am auzit în legătură cu tine și Tiffany Campbell nu sunt adevărate.

– Termină, Ben.

– Ce să termin? Ce-am făcut? Ben făcuse ochii mari încercând să pară nevinovat.

– Știi chiar foarte bine ce ai făcut. Dacă recunosc zvonurile ca fiind adevărate, atunci o să am probleme cu mama, și dacă nu recunosc, atunci înseamnă că sunt un laș. Toby părea dezamăgit. Ar fi trebuit să știi că nu este bine să mă iau de Ben, îi spuse el lui Laurel. Mereu contraatacă.

– Știi ce vrei să spui. Și mie îmi face la fel, îi spuse Laurel încercând să-l liniștească.

Ben dădu nepăsător din umeri.

– Ar fi mai bine să vedem ce face mama.

– Cred că am auzit-o în bucătărie.

Virginia apără în holul care ducea spre sufragerie.

– Este nemaipomenită, Laurel.

– Mulțumesc, dar mă tem că n-am contribuit cu nimic pentru ca să arate astfel. Bunica mea este cea care a aranjat totul, inclusiv alegerea mobilei îi aparține.

– Avea gusturi foarte frumoase.

Cât timp Ben și Toby au băut niște sifon, Laurel i-a arătat repede Virginiei parterul casei. După ce s-au întors în bucătărie, doamna Sayer i-a dat afară pe amândoi fiii ei, spunându-le:

– Cât timp eu și Laurel vom face niște cafea, ar fi mai bine ca voi doi să vă duceți în camera de zi.

Imediat după ce au plecat băieții, Virginia s-a instalat confortabil într-unul din scaunele înalte din bucătărie.

– Pentru că tu faci o cafea atât de lăudată, te las pe tine s-o pregătești.

– Este probabil singurul lucru cu care mă pot lăuda în domeniul culinar, asta în cazul în care se poate numi cafeaua o îndeletnicire culinară. Când este vorba de gătit sunt o catastrofă, încercă să se scuze Laurel în timp ce umplea bolul cu apă. După ce a murit bunicul iar bunica a trebuit să preia conducerea magazinului, am avut mereu pe cineva care să facă curățenie și să gătească.

– Nu trebuie să te scuzi față de mine, Laurel, sunt sigură că fiul meu și-a dorit o soție, nu o menajeră.

Laurel se înroși.

– Da, sigur.

– Aș vrea să-ți spun ceva ce așteptam de mult. N-am avut ocazia să stăm prea mult de vorbă, dar vreau să-ți urez bun-venit în familie. Nu mai ai pe nimeni, nici o rudă în această zonă, nu-i așa?

– Nu, doamnă Sayer, nu am. Doar un văr în Boston. Gândindu-se cât de singură era într-adevăr, Laurel simți că o încearcă o puternică emoție.

– Te rog să-mi spui Virginia.

Lui Laurel îi venea să plângă gândindu-se că trebuia s-o păcălească pe această femeie drăguță, doar pentru că se întâmpla să fie mama lui Ben. Simțea o nevoie

inexplicabilă de a-i spune totul – toate minciunile și jumătățile de adevăr în care trăise în ultimele săptămâni, dar se răzgândi imediat. Fiind pe punctul de a ceda în fața primei posibile probleme, însemna că era aproape de a-și pierde definitiv controlul. Atâta timp cât Ben nu era în cameră, n-ar fi trebuit să i se pară atât de greu să discute despre ceva la modul general, care să nu aibă nimic de-a face cu mariajul lor. Până s-a făcut cafeaua au discutat despre munca pe care o făcea ea la Whitecomb.

Cu toate că Ben își iubea foarte mult familia, nu au stat prea mult.

În timp ce se pregăteau de plecare, mama lui Ben l-a luat deoparte pentru a vorbi cu el.

– Este nemaipomenită, Ben.

– Da, știu să le aleg, nu-i așa? răspunse el. Încerca să nu lase să se înțeleagă din vocea lui ironia adevăratei situații. La urma urmelor, nu el o alesese, ea fusese cea care făcuse alegerea și se nimerise să fie așa pentru că el era singurul ei „candidat“.

– Da, știi, continuă Virginia gânditoare. Credeam că este ceva necurat în legătură cu căsătoria voastră. Cere-monia s-a petrecut atât de repede, iar tu n-ai pomenit nimic despre ea până de curând. Oricum, văd că lucrurile merg așa cum trebuie. Ții într-adevăr la ea, nu-i așa, fiule?

– Da, mamă, așa este. Rostise acele cuvinte mai solemn chiar decât jurămintele pe care le făcuse la nuntă; probabil pentru că într-adevăr simțea asta.

– Este valabil și pentru ea, chiar dacă își arată sentimentele mai timid.

– Da, este mai rezervată atunci când e vorba să-și arate afecțiunea, dar asta este valabil numai când suntem în public, se grăbi el să adauge.

– Dar tu ai făcut tot posibilul să se dezvețe, nu-i așa, Benjamin? Abia se putu abține să nu râdă când văzu cât de surprins era Ben.

Spera că atunci când vor rămâne singuri, Laurel va renunța la bariera pe care o pusese între ei. Cu toate că-și dăduse seama că nu era pregătită să facă asta, cel puțin nu deocamdată, el continua să spere. Erău totuși căsătoriți. Nu era cazul să se poarte ca doi străini.

– Ei bine, vă lăsăm singuri, porumbeilor.

Ben îi zâmbi lui Laurel apoi o luă în brațe și o sărută pe gât.

– Bună idee, mamă. Așa cum am mai spus, încercăm să avem și noi o lună de miere...

– Ben, ce faci? murmură Laurel simțindu-se jenată.

Virginia nu se supără deloc; părea chiar mulțumită.

– Ben, ești imposibil, îi spuse ea pe un ton vesel și se apropie de el pentru a-l ciupi de obraji cu afecțiune.

Ben și Laurel au rămas în pragul casei privind-i pe Toby și doamna Sayer cum se urcă în mașină. Dintr-o dată Ben simți că nu mai poate continua această farsă nici măcar pentru câteva clipe prețioase, când încă mama lui îi mai putea vedea. O trase pe Laurel lângă el și se aplecă pentru a o săruta cu toată pasiunea pe care o simțea. Tot ce voia să facă într-adevăr acum, era s-o ducă în brațe sus, asemeni unui erou cuceritor. La naiba cu dormitoarele lor separate! Dacă l-ar lăsa să-i arate cât de bine ar putea fi...

Spre surprinderea lui, Laurel îi răspunse sărutându-l și ea, chiar cu mai multă pasiune decât atunci când se prefăcea la nuntă. Oare făcea și asta parte din promisiunea pe care o făcuse? Și chiar dacă era așa, tot nu-i păsa, nu în acele momente în care se simțea ca în paradis ținând-o în brațe și văzând-o cum își relaxează corpul în îmbrățișarea lui.

S-au învățat în acea frenezie a sărutului până când au ajuns lângă unul dintre pereții casei și o rezemă pe Laurel cu spatele, de el. Își atingeau trupurile arzând de pasiune; îi depărtă picioarele, apăsându-se cu partea de jos a corpului său pe al ei, gemând de plăcere. Înainte de a se putea stăpâni, mâna lui dreaptă începu să-i mângâie mijlocul și urcă ușor până îi atinse pieptul. Își strecură ușor mâna în spatele sutienului, apoi îi mângâie delicat sfârcul. Când îl simți răspunzându-i excitat, strigă de plăcere și-și împinse limba în gura ei dornică, aprofundând sărutul.

Răspunsul ei veni imediat și cât se poate de intens. Gemea ușor de plăcere, iar mâinile care-i mângâiaseră pieptul se încolăciră acum pe gâtul lui. Îl trase mai aproape de ea, presându-și pieptul în mâna lui cu aceeași imensă dorință. El continuă, dorind-o din ce în ce mai mult, surprins dar mulțumit de dorința ei neașteptată; nici măcar nu voia să se gândească la motivele pe care le putea avea pentru a se purta astfel.

Dintr-o dată, Laurel se trase îngrozită.

— Oprește-te! strigă ea cu o voce pierdută.

Ben respira greu, dar reuși să-și revină.

— Asta este, Laurel, nu trebuie să ne oprim.

— Ba da, trebuie. Este o nebunie. Trebuie să fiu nebună ca să mă port așa. Plină de rușine, își acoperi cu palmele fața înflăcărată. Nu sunt genul acela de femeie; chiar nu sunt.

— Cel fel de femeie? Laurel, despre ce vorbești?

— Vorbesc despre faptul că mi-am pierdut controlul. Era gata s-o fac chiar aici, în văzul tuturor vecinilor. Este îngrozitor.

— Nu, nu este deloc îngrozitor, Laurel. Se presupune că sunt soțul tău. Și se mai presupune că exact asta trebuie să simți în ceea ce mă privești.

– Nu așa, nu atât de necontrolat. Se presupune că bărbații sunt cei care iau inițiativa. Femeile trebuie să fie mai controlate.

– Doamne, cine ți-a spus asta?

– Nimeni.

– Nu te cred. Te porți de parcă ai fi făcut ceva rău răspunzându-mi. Cineva trebuie să-ți fi băgat ideea asta în cap. Îi luă mâna și o puse pe pieptul lui; senzația pe care o simți îl făcu să ofteze de plăcere. Îți jur, Laurel, n-ai făcut nimic rău. Adevărul este că ai făcut totul foarte bine acum.

Văzând expresia îngrozită de pe fața ei, Ben își închise ochii dezamăgit. Ce se întâmpla? Nu putea să-și explice de ce avea Laurel o asemenea aversiune față de intimitate, dar începuse să creadă că s-ar putea să nu fie ceva legat de el personal. De fapt, o dată ce-și lăsase trecutul în urmă, explodase pur și simplu de pasiune în brațele lui. Bănuise el bine de la început că este asemeni unui butoiuș cu pulbere care așteaptă scânteia potrivită.

Întrebarea era, ce va face el acum?

Înainte ca Ben să găsească vreun răspuns, ea se trase de tot din mâinile lui și fugi în casă trântind ușa în urma ei. Ben se așază pe un scaun din apropiere și își plimba nervos o mână prin păr; în cele din urmă reuși să-și controleze respirația, dar l-a apucat o durere de cap.

În ce naiba se băgase? se întreba el profund mâhnit. Oare cum se încurcaseră lucrurile atât de rău în mai puțin de douăzeci și patru de ore de la căsătorie? La naiba, nu avea nici cea mai mică idee. Dar un lucru era sigur, nu credea că va mai suporta această situație pentru mult timp, nu și dacă voia să rămână sănătos.

Nu, singurul lucru pe care putea să-l facă și ar avea sens era s-o lase în pace. Era exact ceea ce se părea că ea

voia și la urma urmelor, toată chestia asta cu căsătoria era jocul ei. Ar trebui să poată juca după regulile ei și să păstreze distanța – atâta timp cât nu mai era nevoie să prostească pe nimeni jucând rolul mirelui ideal, cel puțin nu pentru câteva zile. Poate chiar de atâtea zile avea și el nevoie pentru a-și recăpăta controlul. Nu era un maniac sexual, chiar dacă Laurel reușise să-l facă să se îndoiască de asta.

Ea merita într-adevăr o șansă să fie fericită, dar asta sigur nu includea un bărbat pe care-l cunoscuse doar cu câteva săptămâni în urmă. Laurel era o fire pasională, dar cel care va reuși s-o câștige trebuie să fie foarte norocos. Ben dădu din umeri plângându-și de milă. Treaba lui era simplă acum – să respecte înțelegerea pe care au făcut-o, așa cum îi promisese în acea zi în biroul lui.

Această intensă dorință de a o avea va trece cu timpul dacă o va ignora.

*

* *

Restul zilei trecu foarte greu pentru Laurel. Abia putea să-l privească pe Ben, sigură că va vedea dezamăgirea întipărită pe fața lui frumoasă, față de comportamentul ei nestăpănit; dar mai rău ar fi fost să-l vadă amuzat de faptul că o făcuse să-și dorească cu atâta înfocare atingerea lui, asemeni unui copil amărât.

Și totuși, nu asta era de fapt? De fiecare dată când o sărutase, aproape că l-ar fi implorat cu fiecare fibră a corpului ei să facă dragoste cu ea, cu toate că nu avea nici un drept să-i ceară asta, nu atâta timp cât el n-o iubea. Și pe lângă asta, el oricum nu-i promisese acel fel de satisfacție, cu toate că știa că ar fi bucuros s-o facă dacă i-ar cere-o. La urma urmelor, era un bărbat de treizeci de

ani, cu un libidou sănătos. Și desigur ar fi putut afla exact ce fel de femeie era, cât de ușor putea fi manipulată de iubire și dorință. Atunci, el și-ar fi pierdut tot respectul pentru ea. Gândindu-se mai bine, și-a dat seama că n-ar fi putut suporta nici măcar gândul acesta.

Nu, pur și simplu va trebui să reziste până va intra în posesia moștenirii, fără însă a-l lăsa pe Ben să-și dea seama că se îndrăgostise de el. Apoi va putea fiecare să meargă pe drumul lui.

CAPITOLUL VIII

Restul primei săptămâni din luna de miere trecu la fel de greu pentru Laurel. A continuat să-și facă de lucru cu tot felul de acte de la magazin, numai să nu se întâlnească cu el. Nu știa cu ce se ocupase Ben, dar și el a stat cât a putut de mult departe de ea, însă nu putea să-l condamne pentru asta. El nu avea nevoie de ea să se arunce asupra lui, și în același timp îi dădea o șansă să iasă cu fața curată din afacerea asta. Ar fi vrut să-i spună cât de mult apreciază ea asta, dar îi era prea rușine să deschidă subiectul. Era mai bine să lase lucrurile așa cum erau.

Luni, era mai mult decât mulțumită că se putea întoarce la magazin. Cu toate că le spusese angajaților că se va întoarce după o săptămână, ei tot au fost surprinși s-o vadă intrând pe ușă la ora nouă dimineata, iar asta a făcut-o să se simtă și mai prost. I-a asigurat pe toți că ea și Ben au de gând să-și ia o vacanță prelungită mai târziu, într-un moment mai potrivit. Cu asta i-a liniștit pe toți, mai puțin de Ginny. Însă Laurel a ignorat-o și și-a văzut de treburile ei.

Într-o seară de miercuri când s-a întors acasă, l-a găsit pe Ben așteptând-o lângă scările din hol.

– Sper că ziua ta a fost mai bună decât a mea. O pisică a scăpat în zona câinilor. Am crezut că a început ziua Apocalipsei.

Laurel nu se putu abține să nu râdă când l-a văzut cu o înfățișare atât de jalnică. Cu toate că știa că el încerca să

păstreze distanța, trebuia să recunoască faptul că era o companie atât de amuzantă câteodată, și întotdeauna preocupat de persoana ei.

– Nu pot spune că am avut tot atâtea emoții ca și tine, dar a fost totuși o zi productivă.

Doamne, încă nu se obișnuise cu ideea că atunci când va deschide ușa îl va găsi pe acel splendid bărbat așteptând-o. Când Ben i-a zâmbit, a simțit cum se topește toată. Dacă măcar ar putea să spună că este într-adevăr al ei... Dacă măcar ar putea s-o iubească, chiar și numai pentru o vreme...

Visa că va putea să-i arate adevărata ei fire pasionată, că o va putea aștepta așa cum începuse ea să-și dorească; nu voia doar trupul lui ci și esența bărbatului care era.

Simțise câteva dintre aceste lucruri și cu Jason, dar de data asta era mult mai mult. Era o situație imposibilă: știa că Ben o dorea, că abia aștepta să facă dragoste cu ea, dacă și ea ar fi spus asta, dar dacă i-ar fi arătat ce simte într-adevăr pentru el, l-ar fi îndepărtat cu intensitatea sentimentelor ei, la fel cum făcuse și cu Jason. Știa că Ben va fi bun și se va retrage subtil, dar rezultatul va fi același.

– Uite, stăteam aici pentru că-l așteptam pe Toby. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. I-am promis că mergem cu el să mâncăm o pizza.

– Bine. Sună perfect.

Tonul pe care vorbise fusese chiar vesel. Pe cine credea ea că păcălea? Se uita la Ben care-i răspunsese gestikulând. Era clar că pe el reușise să-l păcălească. Nu părea să bănuiască nimic din ceea ce simțea ea în acele momente.

Renunță să se mai sprijine de balustradă și coborî scările într-un fel atât de masculin încât o făcu să fie și mai conștientă de dorința ei. Se opri chiar în fața ei și-și băgă mâinile în buzunare pentru ca nu cumva s-o poată atinge

dacă ar fi tentat. „Ai vrea tu“ își spuse ea răutăcios în sinea ei.

– Aș vrea să vorbesc cu el despre eleșteu.

– Oh, înțeleg. Atunci presupun că vrei să fii singuri.

– Ar părea puțin cam ciudat, nu crezi? Au trecut doar zece zile de la nuntă și deja mă mulțumesc să mănânc pizza cu puștiul de fratele meu. Ben se îndepărtă de ea mișcându-și capul exasperat. Știu că ai face orice ca să-mi eviți compania, dar deja i-am spus că vei veni și tu. Poți să faci ce vrei tu, dar vino, te rog.

Când văzu cât de mult îl întristase ceea ce spusese ea, și că-i stricase acea bună dispoziție în care-l găsisese, lui Laurel îi venea să plângă. Gândindu-se că nu era în stare să facă nimic cum trebuie se ura, mai ales pentru faptul că-l făcea nefericit. Se gândise să-l lase să petreacă mai mult timp departe de ea, dar dacă el voia ca ea să mănânce pizza, va mânca pizza și va savura timpul pe care-l va petrece cu el.

– Bineînțeles, Ben, spuse ea forțându-se să zâmbească.

Abia apucă să rostească aceste cuvinte când soneria de la ușă sună. Ben se duse să răspundă.

– Nu-ți face probleme, nu va trebui să dăm cine știe ce spectacol pentru Toby.

Voia să-i spună că-i pare rău pentru mica neînțelegere, dar nu mai avu timp. Toby intră cu un entuziasm pe care numai la vârsta de treisprezece ani îl ai, și astfel momentul fu depășit.

– Bună, Ben, Laurel. Mergem la pizzeria lui Tony? Acolo se face pizza mea preferată, dar la „Big Angelo“ au umpluturi mai bune și fac aluatul mai crocant.

– Tu pe care îl preferi? îl întreabă Ben.

– Pe Tony.

– Atunci mergem la Tony. Făcu ochii mici și-l întreabă pe Toby: Ce ți-ai făcut la păr?

– Este simbolul echipei „Patriots“. E tare, nu-i așa?

– Ți-a dat mama voie să faci așa ceva?

– I-am spus că va crește la loc până începe școala.

– Doamne, câte chestii îți permite să faci. Ben dădu din cap resemnat. Mie nu mi-ar fi permis niciodată să fac așa ceva când eram de vârsta ta.

– Asta pentru că nu existau coafuri excentrice în Epoca de Piatră.

Ben vru să-l atingă cu palma, dar băiatul fu mai rapid și scăpă reușind să iasă pe ușă.

– Ne vedem la mașină.

– De ce râzi? o întrebă Ben pe Laurel când își îndreptă atenția spre ea. Nu crezi că așa arăta bine cu un simbol asemănător gravat pe capul meu?

Laurel încercă să fie serioasă dar nu reuși.

– Cred că ai arăta extraordinar de bine.

– Da, extraordinar este cuvântul potrivit. O luă de mână și au ieșit din casă, încuind ușa în urma lor. Probabil că te-ai așteptat să apar cam așa la nuntă. Nu, stai puțin, chiar mai bine – așa fi putut avea inițialele noastre scrise în mijlocul unei inimioare. Ar fi fost mult mai potrivit, nu crezi?

– Asta ar fi înlocuit cu succes orice clown.

Ben stătu pe loc un moment și se apropie de obrazul ei, dar se opri înainte de a-l atinge.

– Ar trebui să râzi mai des, spuse el.

– Eu... Dar i se opri respirația și nu putu continua. Pentru un moment care păru o veșnicie, s-au privit în ochi.

– Hei, voi doi, haideți odată! strigă Toby de lângă mașină. Nu va mai rămâne nici un loc liber dacă nu ajungem acolo devreme.

– Bine, venim! îi strigă Ben. Apoi s-a întors spre Laurel și i-a zâmbit. Se pare că nu ai de ce să-ți faci griji. Toată

atenția lui Toby se va concentra pentru a-mi demonstra că nu trebuie să-l dădăcesc.

– Îmi pare rău pentru că a fost mai devreme, Ben, n-am vrut să sune așa cum a sunat.

– Lasă, nu-i nimic, îi răspunse el și o luă de mână. Hai să mergem. La cât de bine îl cunosc eu pe Toby, acum probabil este mort de foame. Și dacă tot a venit vorba, și eu sunt la fel.

O conduse până la Mercedes pe partea dreaptă, a pasagerului. Toby s-a urcat și el în spate, iar Ben s-a strecurat la volan.

– Doamne, cum miroase pielea acestor scaune. Mașina asta este mai răsfățată decât mine. Ben râdea în timp ce pornea motorul. Ascultă-l cum face; toarce ca o pisicuță. Și fiindcă sunt veterinar, credeți-mă că știu.

Drumul până la Tony n-a durat decât zece minute. Toby i-a făcut să râdă când le-a povestit cum picase el cu o zi înainte, îmbrăcat, cu toate hainele în eleșteu. Partea care a distrat-o pe Laurel cel mai tare a fost cea în care el încercase să-și usuce cămașa pe o anumită ramură a unui copac și și-a dat seama că se umpluse de fructele mici, uscate și înțepătoare pe care le făcea acel copac, numai când s-a îmbrăcat cu ea.

Tony avea un local aglomerat și gălăgios, plin de arome îmbătătoare de pizza și delicioase combinații de sos de tomate, usturoi și aluat proaspăt copt. După o mică discuție au comandat o pizza foarte mare, cu de toate, în timp ce Toby se duse în sala de jocuri, care era chiar la intrare, pentru a se juca pe unul video care-i atrăsese atenția.

– Ascultă-mă, Laurel, în legătură cu cea a fost mai devreme... îmi pare rău că am ridicat puțin tonul la tine... Doar că...

– Hei, uite-i pe proaspeții însurăței!

Laurel se întorsese și-l văzu pe Chuck împreună cu un prieten al lui Ben care fusese la nuntă și stătuse chiar lângă ei. Chuck le zâmbi, dar asta n-o împiedică pe Laurel să se îngrijoreze.

Nici Ben nu părea mai fericit decât ea să-și vadă prieteni.

– Chuck, Randy, spuse el cu voce joasă. Ce faceți?

– Tocmai voiam să ieșim. Vă deranjează dacă stăm și noi puțin cu voi?

– Sunteți invitații mei.

– Deci, cum este viața de om căsătorit? Întrebă Chuck cu o ușoară jovialitate. Se pare că încă vă mai înțelegeți după o întreagă săptămână de când sunteți căsătoriți. Se întoarse spre Randy. Și mai spuneai că n-o să dureze.

În timp ce prietenii lui râdeau, maxilarul lui Ben se încorda din cauza nervilor. Laurel se apropie de el și-i mângâie mâna care strângea colțul mesei, încercând să se abțină să nu-i tragă una insistenței lui prieten. Chuck continua s-o enerveze din ce în ce mai tare și avea de gând să pună capăt insinuărilor lui, o dată pentru totdeauna.

Se uită la cei doi zâmbind forțat.

– Știți ce este cel mai rău? Că n-am știut în ce mă bag atunci când am spus DA.

– Ceea ce spui tu pare suspect, comentă Chuck încercând să anticipeze ceea ce va urma. Cumva Ben te-a dezamăgit cu ceva? Râdea și se întoarse spre Ben. Ben, sunt surprins. Nu ți-ai dus la bun sfârșit atribuțiile de bărbat căsătorit?

Laurel îl simțea pe Ben foarte tensionat. La naiba cu Franconi care nu făcea altceva decât să deschidă mereu o discuție despre sex. Ei bine, era nevoie de doi pentru acel joc. Nu-i venea să creadă ce tocmai era pe cale să spună, dar refuza să dea înapoi în fața lui. Pur și simplu trebuia să-l pună pe Chuck Franconi la punct.

– Tocmai asta este problema, s-a descurcat chiar prea bine, spuse ea cu cea mai dulce voce de care era capabilă și se uită la Ben cu cea mai seducătoare privire, făcându-l să rămână uimit, cu privirea fixată asupra ei. Se apropie și mai mult, sărutându-l ușor pe buze, și mângâindu-i în același timp obrazul. Crezuse că poate conta pe el și că va juca și el la fel de bine, așa cum făcuse întotdeauna, dar Ben era prea uimit ca să mai poată răspunde. Nu-i trebuise prea mult efort să-și joace partea ei de rol, adică să pară îndrăgostită de soțul-ei-doar-cu-numele.

Aproape că putea să simtă atenția dintr-o dată mărită a lui Chuck și a lui Randy, îndreptată asupra lor. Acum urma partea care ar fi trebuit să-i impresioneze de tot.

– Ceea ce am simțit pentru Ben înainte de nuntă nici nu se compară cu ceea ce simt pentru el acum. Aș face orice pentru el.

Ea știa clar că minte, dar se părea că nimeni nu-și dădea seama de asta. Chuck părea, așa cum și trebuia de fapt, în culmea uimirii. Acum îl asigurase de fapt că ea consideră căsătoria lor cât se poate de reală. Ben își puse mâna pe umerii ei și se uită peste masă la prietenii lui.

– Doamne, Ben, spuse Randy pe un ton apreciativ. Care este secretul tău, omule? Șosete de mătase? Micul dejun la pat? Lași capacul de la veceu jos? Dădu din cap râzând. Indiferent ce ar fi, tare aș vrea să încerc și eu cu Kathy.

– În cazul acesta, nu ai noroc. Secretul este Laurel, și ca ea nu mai e nimeni.

Laurel și-a aplecat capul spre el, dar tot nu s-a putut abține să nu se înroșească de plăcere auzind cuvintele lui. Și-a dat seama cât de mult îi plăceau aceste scene în public cu Ben, când putea să-l atingă și să spună lucruri revoltător de romantice fără nici o reținere.

Slavă Domnului că ospătarul și-a ales tocmai acel moment să vină cu pizza. Laurel nu-și putea imagina ce ar mai putea urma, chiar dacă expresia de dezamăgire de pe fața lui Chuck era mai mult decât satisfăcătoare. Toby s-a întors din sala de jocuri, iar Chuck și Randy au plecat imediat după aceea. Se întreba ce crede oare Ben despre felul în care jucase și se uită cu mult curaj în ochii lui. O privi foarte mulțumit și-i sărută palma înainte de a o lăsa liberă pentru a putea mânca și ea. Laurel simți cum se cutremură, conștientă fiind de senzualitatea sărutului, dar se controlă repede înainte de a face sau spune ceva de care să-i pară rău mai târziu.

– Am câteva vești bune pentru tine, micuțul meu frate, spuse Ben încercând să schimbe subiectul. Toby își ridică imediat privirea și aștepta să vadă ce are fratele lui de spus. Mulțumită lui Laurel, vom putea să salvăm eleșteul.

– Glumești? Se uita fix la fratele său pentru a putea să-și dea seama dacă Ben râde de el sau nu.

– Nu, nu glumesc. Laurel a muncit zi și noapte pentru a putea găsi un plan perfect și a fost unul atât de bun încât o bancă din Hartford a hotărât că poate avea încredere în mine și îmi împrumută banii de care am nevoie.

– Este nemaipomenit! Ochii lui străluceau de mulțumire; de fapt tot corpul lui vibra de fericire. S-a întors spre Laurel care încerca din greu să nu pară surprinsă de faptul că Ben îi cedase cu atâta ușurință o mare parte din creditul de încredere pe care-l merita. Aceasta trebuia să fie recompensa lui; era momentul ca el să joace rolul eroului pentru fratele său. Oare plănuise de la început s-o includă și pe ea, sau felul în care se descurcase cu Chuck îl făcuse să se răzgândească?

– Este nemaipomenit! repetă Toby care arăta ca un copil în fața pomului de Crăciun.

– Bănuiam eu că așa o să crezi.

– Îți mulțumesc, Ben; și ție, Laurel, îți mulțumesc, spuse Toby cu toată sinceritatea de care era capabil un copil.

Laurel se simți foarte mulțumită văzând că a putut să-i facă copilului un asemenea cadou.

– Cu multă plăcere, Toby. Dar să știi că fratele tău este de fapt cel care...

Ben o opri să mai vorbească sărutând-o. Îi întâmpină privirea întrebătoare cu un zâmbet.

– Presupun că acum o să începeți iar cu sărutări și îmbrățișări. Dar să știi că o să vi se răcească pizza, dacă faceți asta.

– Bine, amânăm, dar numai de data asta, spuse Ben în timp ce lua o bucată.

*

* *

Imediat ce au intrat în casă, Ben o întoarse spre el și o îmbrățișă. Apoi o strânse și mai tare în brațe și o sărută plin de ardoare.

– Asta este pentru ceea ce ai făcut în seara asta, pentru ceea ce i-ai spus lui Chuck, îi explică el zâmbindu-i înainte de a-i da drumul. N-o să uit niciodată expresia de pe fața lui.

Laurel încercă să nu se clătine în direcția lui când el se îndepărtă de ea: Dar nu era ușor. Tot corpul ei cerea îmbrățișarea lui, așa cum o făcuse și atunci când dansaseră și îi simțise pieptul puternic, și era conștientă de fiecare particică a trupului lui, iar asta o excita la maximum.

– Nu mai puteam să suport insinuările lui ridicole nici măcar un minut, reuși ea în cele din urmă să-i răspundă. Ce tupeu are tipul ăsta!

– Din tot ceea ce ai spus a fost ceva adevărat?

– C... ce?

– Lasă, nu mai contează. Îmi pare rău, Laurel. Știu că n-ar fi trebuit să te întreb așa ceva, dar se pare că nu pot să mă abțin...

– Ce încerci să spui? Oare întrecuse măsura? Avea de gând să schimbe regulile din cauză că ceea ce spusese îi dezvăluise adevăratele ei sentimente, iar el nu voia să aibă de-a face cu o femeie atât de îndrăgostită cum era ea?

– Încerc să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine. Prostul de mine, nu?

Laurel rămase cu gura căscată de uimire. „Ce fel de joc mai era și acesta?” se întreba, prea șocată ca să creadă că el vorbea serios. Nu se putea; nu era posibil să se fi îndrăgostit de ea. Și dacă-l credea și își dădea seama mai târziu că nu era adevărat? Inima i s-ar fi spart într-o mie de bucăți și de data asta știa sigur că nu-și va mai putea reveni. Pur și simplu nu putea să riște.

– Nu-ți face probleme, îi spuse el pe același ton ciudat care o făcea să-i vină să urle, pentru că o atingea în punctul ei cel mai sensibil și nu era sigură că va putea face față situației. N-o să mai încerc să fac nimic. Numai dacă și tu vrei. Și amândoi știm cât de posibil este ca asta să se întâmple. Oricum, știu că tu nu vrei să te ating mai mult decât este necesar, așa că o să încerc să mă comport în consecință.

După ce a spus toate acestea s-a întors pe călcâie și a urcat câte două trepte o dată, dispărând în coridorul întunecat de la etaj.

„Nu avea de gând s-o mai atingă?” se gândi ea amuzată uitându-se fix la holul pustiu. Cum era posibil ca el să fi înțeles totul atât de greșit? Slavă Domnului că n-o cunoștea deloc. O parte a minții ei se grăbi s-o asigure că nu se trădase cu nimic și încă era în siguranță. Dar o altă voce mică, probabil conștiința ei, o întreba dacă într-adevăr asta voia.

Urcă scările mult mai încet decât o făcuse Ben. Urmărea cu privirea fiecare detaliu al lucrurilor care-o înconjurau. Pe pereți erau picturi valoroase iar carpetele nu erau cu nimic mai prejos. Nu se făcuse nici o economie când fusese vorba de decorarea casei Whitecomb; bunicul ei insistase asupra acestui lucru. Ea primise asta pur și simplu, crescuse acolo; dar Ben?

Se opri puțin în fața ușii, apoi o deschise cu greu. O dată ajunsă în cameră, s-a aruncat în păt nemaiputând să facă altceva. Se gândea la ceea ce spusese Ben. Oare într-adevăr vorbise serios? Încearca să accepte că ar fi posibil. Dar apoi și-a adus aminte de comentariul lui în legătură cu mașina. Poate se obișnuisese prea mult cu stilul de viață pe care-l ducea acolo. Poate că el voia toți banii ei, nu numai câți îi erau necesari pentru Pickerel Pond. Erau oare acestea suficiente pentru a-i spune că s-a îndrăgostit de ea?

Slavă Cerului că nu se aruncase asupra lui și nu-i jurase dragoste eternă; mulțumea Cerului pentru precauția ei înăscută.

Și totuși avea inimă îndoită.

*

* *

În seara următoare Ben s-a plimbat prin toată casa Whitecomb, minunându-se de faptul că cel puțin deocamdată încă mai locuia acolo. Era plăcut să te uiți la acel decor luxos, dar îi era mare teamă că va sparge ceva sau că va lăsa o pată pe pereți. Pentru el era ca și cum ar trăi într-un muzeu. Oricum Laurel aparținea acelui loc și faptul că era și ea prin preajmă făcea totul mai suportabil.

Fusese o zi al naibii de proastă, se gândea el în timp ce se îndrepta spre bucătărie sperând că o va găsi pe Laurel acolo. Numai dacă i-ar fi văzut fața drăguță, chiar dacă

avea părul strâns în coc așa cum insista mereu să-l poarte, s-ar fi simțit mult mai bine. Spera că o să-i mai vorbească după confesiunea pe care i-o făcuse el noaptea trecută.

În timp ce blestema politica primăriei orașului în gând, deschise ușa bucătăriei. Acum îi spuneau că are nevoie de un drum de acces pentru a putea transforma Pickerel Pond într-un parc așa cum voia el. Ei bine, nu vor reuși să-l oprească atât de ușor cum credeau ei. Va face el singur acel drum dacă va fi nevoie, dar nu-l va dezamăgi pe Toby. Va fi o muncă extrem de istovitoare dar cel puțin nu va mai fi în stare să se gândească la Laurel care stătea în camera vecină, după o zi întreagă în care săpase și tăiase copaci.

Doamna Sheffey, o femeie dolofană și cu părul înfoiat, se stabilise deja în camera de serviciu și prepara cina pentru acea seară. Laurel îi dăduse două săptămâni libere imediat după ce se căsătoriseră, dar acum se întorsese și îl stresa cu prezența ei. Îl făcuse pe Ben să se simtă ca un vizitator în ceea ce se presupunea a fi propria lui casă; dar la urma urmelor exact asta era de fapt. Trebuia să recunoască însă că mâncarea era foarte bună.

– Bună seara, domnule doctor Sayer, îl salută ea așezându-și claia de păr grizonat.

Ben dădu din cap și zâmbi.

– De câte ori trebuie să-ți spun să îmi zici Ben?

– Am învățat la o școală veche, unde principalele reguli erau politetea și bunele maniere, fără excepție, îi răspunse ea indignată în timp ce se apucă să taie o ceapă. Măinile ei micuțe se mișcau cu viteza luminii; ceapa nu avu nici o șansă. Ben realizează cu un surâs că de fapt nici el nu avea nici o șansă. Părerea mea este că totul a devenit mult prea simplu în ziua de astăzi.

– Probabil că așa este.

– Așteptați! strigă ea oprindu-l chiar la ușă. Aș putea să vă spun domnul Ben, așa cum spun și doamna Laurel, dacă preferați.

– Așa ar fi bine, doamnă Sheffey. Era și asta un fel de victorie, presupuse el.

În timp ce el făcuse un duș, Laurel venise acasă. L-a întâmpinat în sufragerie cu un pahar de vin roșu și un zâmbet cald, ceea ce l-a surprins având în vedere cele petrecute seara trecută. Și apoi o văzu pe doamna Scheffey cum așază pe carpeta persană o măsuță pe care puse o tavă cu specialități franțuzești. Asta explica oarecum comportamentul lui Laurel.

– Aceasta este mâncarea preferată a lui Laurel, explică micuța femeie înainte de a se retrage în bucătărie.

– Încearcă una, Ben; sunt foarte bune, îl îndemnă ea.

Oricât de mult îi plăcea mâncarea gătită de doamna Sheffey, în momentul acela nu voia nimic altceva decât niște pui prăjit și câteva beri. Ar fi vrut s-o întrebe pe Laurel cum fusese ziua ei, iar apoi să-i spună și el despre a lui. Și la urmă, după ce ar fi terminat cu toate astea, ar fi dus-o sus și ar fi făcut dragoste cu ea arătându-i cea mai mare pasiune de care este capabil un bărbat.

Zâmbi parcă pentru sine și încercă una dintre acele specialități pregătite de doamna Sheffey. Ce viață fantastic de activă ducea! Bine cel puțin că Laurel nu-l dăduse afară după cele ce-i destăinuise el seara trecută. Se gândea că poate este mai bine acum pentru el că avea toate cărțile pe masă.

Au discutat foarte puțin până ce doamna Sheffey a terminat de servit masa. Ben i-a tras scaunul lui Laurel, ceea ce nu mai făcuse el în viața lui, dar parcă locul acela te îndemna să faci astfel de gesturi nobile.

– A fost foarte frumos ceea ce ai făcut aseară, să-i spui lui Toby că am dat și eu o mână de ajutor pentru a salva Pickerel Pond.

– Păi, asta ai și făcut. Nu este așa?

– Nu chiar. Adică dacă o bancă îți împrumută bani nu înseamnă că banca are ceva de-a face cu planurile tale, nu?

– Situația nu este chiar identică, dar oricum nu mai contează. Cu asta am deschis un alt subiect dureros. Am încercat să obțin aprobarea pentru a transforma eleșteul într-un parc. Destul de surprinzător, dar n-au avut nimic de obiectat la această idee, însă acum îmi spun că dacă locul va deveni un parc public, îmi trebuie un loc viran pentru a-l transforma într-un drum de acces.

– Presupun că asta înseamnă că-ți trebuie mai mulți bani, spuse ea repede.

– Doamne, sper că nu. De fapt am o idee mai bună.

– Aș putea să pun pariu că ai.

„Ce naiba făcuse?” se întreba el. Oare ce gândea ea? Fără nici o îndoială Laurel era pur și simplu întruchiparea bunelor intenții. Dar el era din nou în dezavantaj. Cu un oftat resemnat se întoarse la mâncarea lui.

Laurel se uita fix la platoul ei, iar pofta de mâncare îi dispăruse brusc. Dacă mai devreme nu fusese sigură, acum știa exact care era răspunsul la întrebările ei. Slavă Domnului că nu-l crezuse seara trecută. Acum îi era foarte clar de ce o sărutase atât de tandru și îi mărturisise sentimentele pe care de fapt nu le avea: era vorba doar de pasul următor în campania lui.

Se gândea că ar fi mult mai bine să stea cât mai departe de el, dar avea sentimentul că era mult mai ușor de zis decât de făcut. La urma urmelor nu voia banii pentru un scop personal și egoist. Oare cum putuse să judece astfel un om care voia să facă un lucru atât de nobil și pe deasupra și o mare bucurie frățiorului său? Acceptase această afacere conștientă de toate urmările.

CAPITOLUL IX

Zilele treceau și Laurel își dădea seama că-i era din ce în ce mai greu să stea departe de Ben, atât din punct de vedere sentimental cât și fizic; îi era dificil să păstreze în continuare o relație doar de prietenie. Tensiunea dintre ei părea să fie din ce în ce mai mare, sau cel puțin ei așa i se părea. Cu fiecare masă pe care o luau împreună, cu fiecare conversație pe care o aveau, asistați bineînțeles de doamna Sheffey, Laurel își dădea seama că dorința pe care o simțea pentru Ben creștea din ce în ce mai mult și credea că dacă nu se va întâmpla nimic, curând va ajunge să se urce pe pereți de disperare. Oare ce aștepta?

Poate că Jaseon avusese un comportament mult mai generos, dar totul nu fusese decât o aparență și asta pentru a o păcăli pe ea. Ben însă era mult mai inteligent și mai bun la suflet; îi păsa într-adevăr de oameni, de animalele pe care le îngrijea la clinică și nu în ultimul rând de acea bucată de pământ pe care voia atât de mult s-o protejeze. Și mai presus de toate, nu punea preț pe valorile materiale pe care le puteau reprezenta aceste lucruri. Poate că era naivă, dar începuse să creadă că îi interpretase greșit intențiile.

Dacă ar fi avut nevoie de ceva de la ea, de exemplu un nou împrumut pentru drumul de acces, i-ar fi cerut pur și simplu. De ce să fi încercat s-o păcălească sau să se folosească de ea tocmai acum, având în vedere că până în momentul de față nici măcar nu intenționase să facă așa

ceva. Poate pentru că își dorea atât de mult să-i aparțină cu trup și suflet, nu făcea altceva decât să se amăgească singură. Laurel știa însă deja cât de periculos poate fi acest sentiment. Sperase că dacă își va concentra toată atenția asupra problemelor de la magazin, asta o va ajuta foarte mult, dar se înșelase amarnic. De foarte multe ori era distrată și visa cu ochii deschiși la cina pe care o avusese cu o seară înainte și își închipuia diferite finaluri pentru cinele pe care le luau împreună sau pentru unele dintre discuțiile lor.

Slavă Cerului că lumea părea să-i fi lăsat în pace în ultimul timp, chiar și formidabila doamnă Sayer. Nu mai fusese nevoie să joace rolul îndrăgostiților, nici de vreo demonstrație în fața vreunui public pretențios, încă din seara în care ieșiseră cu Toby. Într-un fel îi părea rău pentru asta, se înțelegeau atât de bine când trebuiau să pretindă că se iubesc... Nu-și dăduse seama cum anume influențase asta relația lor, dar acesta era purul adevăr.

În ultimul timp avea tot felul de idei ciudate, cum ar fi că aceasta era ultima fază înainte de a-și pierde definitiv controlul pe care nu și-l va mai putea recăpăta niciodată. Spre uimirea ei ajunsese să se întrebe ce se va întâmpla dacă se va duce într-o seară în camera lui Ben și va face dragoste cu el? Credea că o dată ce va face asta, va putea să nu se mai gândească la Ben în felul acesta. Știa foarte bine că el nu s-ar fi împotrivit unei astfel de idei. De fapt, dacă s-ar hotărî să o facă, s-ar putea retrage imediat în cazul în care ar observa că Ben reacționează cumva în același fel în care o făcuse Jason atunci când i-a permis s-o cunoască așa cum era ea într-adevăr. Numai o astfel de experiență ar fi putut s-o convingă de fapt că ea era cea vinovată și că din cauza ei nu mergea o relație; asta i-ar fi demonstrat că a devenit dependentă de orice bărbat care ar fi putut să tolereze prezența ei așa cum era, permanent.

Nu mai simțise niciodată o asemenea dorință pentru un bărbat; știa însă că o doză de realism ajută întotdeauna la rezolvarea oricărei probleme. Adevărul era că nu mai putea mânca, nu mai putea dormi, iar de concentrare nici nu se putea pune problema. Până și munca rămăsese pe ultimul loc. Trebuia să facă ceva înainte că Whitecomb să dea faliment din cauza stării ei psihice.

Câteva zile mai târziu se afla în cabinetul doctorului Davis pentru un control de rutină. Încerca din răputeri să rămână calmă în timp ce doctorul o privea suspicios. Se întreba de ce, pentru că la urma urmelor nu însemna că era ceva în neregulă cu ea pentru a face o astfel de vizită la doctor. Era doar o măsură de precauție, în caz că își va pierde complet capul în una din nopțile care vor urma.

– Credeam că o să te văd înainte de nuntă, îi spuse el zâmbindu-i înțeleghător.

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Să sperăm că așa este.

O oră mai târziu se afla pe una din străzile orașului Acker Valley uitându-se într-o mapă care conținea o diagramă nouă, completă și cu instrucțiuni. Avea impresia că oamenii pot vedea prin ea, că îi pot citi gândurile și îi cunosc intențiile, chiar dacă nici ea nu le știa încă foarte bine. Oare așa se simțeau și băieții care intrau într-un magazin specializat pentru a cumpăra prezervative?

Și totuși îi plăcea să creadă că încă mai controlează situația așa cum făcuse la început. Avea totuși sentimentul că este impulsivă. Nu ea fusese de fapt cea care-l forțase pe Jason să se poarte așa cum o făcuse și ajunsese în acea situație dezastruoasă care încă o mai afecta și acum? Ei bine, era momentul să încerce să-și cunoască soarta; mai bine mai devreme decât mai târziu.

Declarația pe care i-o făcuse Ben în acea seară îi dăduse curaj și o făcuse să se simtă o femeie puternică,

dându-i sentimentul că își putea asuma orice risc. Iar faptul că el se retrăsese pe motiv că de fapt asta voia ea, era încă un motiv pentru Laurel să meargă înainte.

Nu avusese încă timp să se gândească dacă nu cumva totul era doar o tactică deliberată din partea lui. Și cel mai rău – dacă într-adevăr aceasta era situația – era faptul că funcționa. Mai trecuse o dată printr-o încercare grea în ceea ce-l privea pe Ben, atunci când îi ceruse să se căsătorească cu ea în schimbul sumei de bani de care el avea nevoie. Dar asta nu fusese nimic în comparație cu ce avea de gând să facă acum. Și având în vedere că aceasta era singura ei șansă să facă ce își propusese, era momentul să-și pună planul în aplicare. Era înnebunită după Ben și indiferent cât de periculos ar fi fost, nu-i mai păsa de consecințe.

În acea zi a plecat mai devreme de la magazin și a ajuns acasă cu mult înaintea lui Ben. A făcut un duș lung și fierbinte, iar asta a mai ajutat-o să se calmeze. De obicei se îmbrăca pentru cină foarte simplu, pentru că bunica așa o obișnuise, dar pentru acea seară se îmbrăcase cu o fustă scurtă de bumbac și o bluză de mătase fără mâneci, foarte sexi; își lăsase chiar și părul desfăcut să-i atârne pe umeri. Apoi făcuse pasul irevocabil de a o trimite pe doamna Sheffey, asigurând-o că se va descurca foarte bine să bage în cuptorul cu microunde mâncarea pe care o pregătise ea; în cele din urmă o asigurase că și Ben va fi mulțumit, așa că nu avea de ce să-și facă probleme.

Simți cum toți nervii stomacului încep să-i zvâcnească atunci când auzi mașina lui Ben intrând pe alee. Se grăbi să-l întâmpine înainte de a-și pierde și ultima picătură de curaj.

– Bună, spuse Laurel.

Ben se uită uimit la ea pentru un moment, iar apoi zâmbindu-i ușor, o întrebă:

– Doamna Sheffey a demisionat?

Laurel nu se putu abține să nu râdă când observă cu câtă dorință în glas pusese el întrebarea.

– Nu. I-am dat liber în seara asta. M-am gândit că ne-ar prinde bine o schimbare la cină.

– Sună bine. Mă duc repede să fac duș. Am avut o urgență astăzi și a trebuit să facem o operație. Câinele doamnei Lagram a fost lovit de o mașină.

– Oh, dar este groaznic...

– Nu-ți face probleme. Se va face bine. Din fericire, mașina nu mergea cu viteză iar câinele a avut reflexe rapide.

După ce s-a mai uitat o dată la ea zâmbindu-i întrebător, urcă repede scările, în casă. Laurel simți un ascuțit impuls de excitație atingându-i toate terminațiile nervoase și nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet în sinea ei. Ben părea foarte dornic să fie în compania ei. Mai mult ca sigur el nu încercase să o evite în tot acest timp, așa cum făcuse ea.

Nu după mult timp veni și el în bucătărie. Delicioasa aromă a cartofilor copti, pe care ea îi pusese la încălzit, umpluse aerul. Se auzi un clinchet specific de la cuptorul cu microunde, semn că erau gata.

– Mă gândeam că am putea să mâncăm aici, spuse Laurel încercând să nu arate cât era de nervoasă. Masa din sufragerie este prea mare pentru două persoane.

– Exact asta credeam și eu. Ben se așază pe scaunul de lângă ea și-i luă mâna pentru a-i săruta degetele. Când văzu că ea nu se împotrivește, încercă s-o strângă și mai tare. Pot să te întreb ce se întâmplă?

– Eu...

– Lasă, nu-mi spune, zise Ben atingându-i ușor buzele cu vârful degetelor. Lasă-mă să mai trăiesc în iluziile mele câteva momente.

Laurel se dădu înapoi.

– Nu, protestă ea repede. Asta este. Nu vreau să te las să-ți mai faci iluzii nici măcar un moment. Toată treaba asta cu căsătoria s-a transformat într-o mare iluzie, dar care are totuși o doză de realitate.

– Uh-oh... Se pare că vom avea o discuție cât se poate de serioasă.

– Ascultă-mă, Ben. Trebuie să-ți vorbesc. Chiar dacă s-ar fi răzgândit, acum era prea târziu să mai dea înapoi.

– Da, dar chiar trebuie să te aud spunând anumite lucruri? Ridică o mână pentru a o împiedica să vorbească. Nu-ți face probleme, Laurel, voi asculta tot ce dorești tu să-mi spui, se pare din inimă. Ar fi trebuit să-ți dai seama că aș face orice pentru tine.

– Oh, Ben, chiar este adevărat?

– Știi bine că da.

– Îți aduci aminte de câte ori am fost nevoiți să stăm față-n față la început... dar acum lucrurile au...

– S-au complicat, nu-i așa, Laurel?

– Da.

– Asta pentru că nu mai suntem doi străini. Deja avem sentimente unul pentru celălalt.

Pentru un moment ea i-a evitat privirea dar apoi s-a uitat în ochii lui și i-a răspuns:

– Da.

– Deci spune-mi ce voiai. Te ascult.

– Doamne, cât este de ciudat, spuse ea sărind în picioare. Începu să se plimbe prin încăpere de la un capăt la celălalt, atingând și așezând tot felul de lucruri care-i ieșeau în cale. Aruncă o privire către Ben și-l văzu zâmbind în timp ce îi urmărea fiecare mișcare.

– Ce este atât de amuzant?

Ben ridică din umeri.

– Tu. Îmi place cum lovești cu piciorul dulapul, sau încerci să faci o gaură imaginară în covor când nu-ți mai găsești cuvintele.

– Da, ai dreptate, chiar așa fac. Ar trebui să te întreb odată și să termin cu treaba asta. Ben, uite ce este, ai spus că ai face orice pentru mine. De asemenea mi-ai promis că nu vei încerca să-mi faci nimic, decât dacă o să-ți cer eu. Ei bine, acum îți cer.

Era cu spatele la Ben. „Doamne“ se gândi ea, „Acum am făcut-o“; își simțea inima bătându-i ca nebuna. Poate că Ben se va răzgândi. Poate că a vrut să spună că ar face orice pentru ea, cu excepția acestui lucru pe care ea tocmai i-l ceruse. La urma urmelor orice bărbat avea standardele lui. S-a întors ușor cu un oftat pentru a vedea cu ochii ei expresia de pe fața lui.

Ben se ridicase de pe scaun și se uita fix la ea. Privirea lui exprima atâtea lucruri încât ea abia putea să le deslușească. Dar un lucru era sigur: în ochii lui putea să citească o imensă dorință pe care ea n-o mai văzuse niciodată, nici la el nici la altcineva.

– Mă uimești, Laurel, spuse el și se îndreptă spre ea.

– Câteodată mă uimesc și pe mine. Se dădu ușor înapoi, până ajunse cu spatele la dulapul de bucătărie. Deci... spune-mi...

Ben se apropie de ea imediat, o cuprinse cu mâinile de talie și o trase spre pieptul său. O fixa cu privirea în timp ce-i ridica ușor bărbia.

– Sunt sigur că știi care este răspunsul meu, de fapt același încă din ziua în care ne-am căsătorit.

Când l-a auzit rostind ultimele cuvinte, vorbind despre o ocazie pe care ea o considerase până atunci mai mult o situație jenantă decât orice altceva, simți cum i se usucă gâtul de emoție.

– Eram sigură... Tu păreai atât de rece și distant uneori, de parcă nu suportai să stai în aceeași cameră cu mine.

– Asta pentru că îmi oblojeam eul rănit din cauza mai multor lucruri. O sărută pe obraz și se îndreptă ușor spre ureche, dându-i fiori pe șira spinării. Ești sigură de ceea ce spui, draga mea?

Laurel dădu din cap.

– Da, sunt sigură.

Măinile lui Ben îi strâneau ferm coapsele provocatoare. Încă tot nu-i venea să creadă. Nici măcar nu îndrăzneă s-o întrebe ce o făcuse să se răzgândească, și oare nu se va răzgândi din nou? Aceasta era șansa lui de a face dragoste cu ea, de a o face să se îndrăgostească pentru totdeauna de el, și nu era momentul să-și forțeze norocul.

Sau să rateze totul, se gândi el în timp ce o luă în brațe și o duse spre masă. Ar fi vrut s-o copleșească cu îmbrățișările lui și să urce cu ea scările acelea întortocheate pentru a ajunge în dormitor, dar și-a dat seama că era o manevră prea dificilă pentru el în acele momente.

Îi era teamă ca nu cumva Laurel să se simtă amenințată dacă se apropia prea mult și prea repede de ea.

Cu mult timp înainte își dăduse seama că scumpa lui soție are o părere ciudată despre cum ar trebui să fie o relație dintre un bărbat și o femeie, și asta mulțumită nenorocitului de prieten pe care-l avusese și care practic o părăsise în fața altarului; acest ultim lucru reușise să-l afle din bârfele vorbăreței dar utilei lui recepționere. El bănuia că deja fusese catalogat. Dorea să-i arate că a face dragoste înseamnă ceva minunat și nu include trădare și minciuni și în nici un caz iluzii. Asta însemna că trebuia s-o ia ușor, să fie foarte atent și să nu cumva să se transforme în animalul plin de instincte primare, care putea deveni în prezența ei.

Nu, va trebui să se poarte cu toată tandrețea pe care o simțea pentru ea, până când va reuși s-o facă să-și arate adevărata fire pasională ascunsă sub acea expresie drăguță pe care ea o afișa. Oare va reuși?

Ben se așază pe scaun și zâmbea în sinea lui. Era o treabă grea, dar cineva trebuia s-o facă.

– Deci, ce avem la cină? întrebă el.

Laurel își încruntă sprâncenele iar Ben simți cum i se face inima cât un purice. „Acum ce mai era?”

– Doamna Sheffey ne-a lăsat o caserolă cu mâncare. Laurel stătu puțin pe gânduri, după care-l întrebă: nu mergem sus acum?

– Credeam că vrei să mâncăm întâi.

– Nu, nu-mi este într-adevăr foame. Și oricum sunt prea nervos ca să pot mânca acum. Credeam să ai prefera... știu... să mergem sus...

„La naiba, cine era el să chestioneze o doamnă?” Ben sări imediat în picioare.

– O, draga mea, tu nu-ți închipui nici pe jumătate cât de mult îmi doresc asta de fapt.

O luă de mână și o ridică în picioare. Mintea lui deja și-o imagina pe Laurel pe jumătate dezbrăcată, întinsă printre ustensilele din bucătăria impecabil de curată a doamnei Sheffey, iar pe el aruncându-se pur și simplu asupra ei, înnebunit de dorință. Libidoul lui crescuse atât de mult încât avea impresia că o va lua razna și se gândea că ar fi mai bine s-o ducă în dormitor înainte de a nu se mai putea stăpâni; nu era momentul să-și pună fanteziile în aplicare.

– Haide, o îndemnă el ușor.

O duse cât putu de repede prin holul întunecat și făcu un efort să nu se oprească în timp ce urca scările întortocheate, un alt loc ce promitea experiențe cât se poate de erotice. Încercă să-și provoace imaginația

cerându-i tot felul de nume de alint, dar nu avu prea mult succes.

– Pari atât de încordat, comentă Laurel pe un ton calm, încercând parcă să facă pace cu el. Parcă ai mărșăluit până-n zori sub focuri de mitralieră. Dacă ți se pare că faci un sacrificiu, să știi că nu trebuie să mergem până la capăt.

Ben se opri și o împinse la perete, apăsându-se cu partea de jos a corpului său pe al ei, încercând să-i arate ce-l făcea să fie atât de încordat.

– Nu ai nici cea mai mică idee despre ce îmi faci, nu? La naiba, Laurel, încerc să-mi stăpânesc hormonii care au înnebunit, ca nu cumva să te sperii cu imensa mea dorință și să te fac să fugi. Nu este tocmai ușor, crede-mă.

– Oh, Ben, știu ce vrei să spui. Spre surprinderea lui, Laurel râse înainte de a-și arunca brațele în jurul gâtului lui. Este vorba despre „Walls of Jericho“, spuse ea după care începu să-i acopere fața cu mici și dulci sărutări.

– Ce? Abia reuși el să bâlbâie. Își închise ochii pentru a putea savura mai bine dulceața gurii ei. Măinile lui îi mângâiau coapsele și o strângea mai tare pentru ca ea să simtă mai bine cât de excitat era.

– „The walls of Jericho“, repetă ea. Știi, nu? Cred că este chiar cazul meu.

– Cazul tău, iubita mea? Habar nu avea despre ce vorbea, dar ar fi acceptat o mie de „Walls of Jericho“ dacă asta o făcea pe Laurel să aibă o asemenea reacție. Își desfăcu singur primii doi nasturi de la cămașă, sperând că Laurel va continua.

– Dar numai eu îmi pierd controlul? Dintr-o dată Laurel s-a retras și mâinile îi atârnavă inerte pe lângă corp. Tu te controlezi perfect, nu-i așa? Ai spus asta numai așa, ca să-mi faci mie pe plac... Așa se comporta și Jason. Și presupun că în cele din urmă, considerând că este un efort din partea lui, accepta să facă dragoste cu mine.

– La naiba, știam eu că în cele din urmă nenorocitul acela va interveni între noi, mai devreme sau mai târziu, izbucni Ben dezgustat. Dar nu credeam că se va întâmpla atât de curând. Se așează pe trepte și o trase și pe ea după el. Explică-mi, Laurel. Te rog, spune-mi tot ce ți-a făcut.

Laurel avea capul plecat dar Ben putu observa totuși o urmă de roșeață pe obraji ei. Arăta de parcă mai avea puțin și-i venea să plângă. Ben o luă în brațe și-i puse capul pe pieptul său în timp ce-i mângâia ușor părul.

– N-a făcut nimic mai mult decât am vrut eu, îi spuse ea smulgându-se din nou din brațele lui și acoperindu-și fața cu palmele. Eram atât de tânără și de îndrăgostită de el... Am fost o proastă, aș fi făcut orice mi-ar fi cerut.

– Nu este nimic rău în asta; numai dacă el nu avea aceleași sentimente. Asta s-a întâmplat? Și ce voiai să spui prin „Walls of Jericho“?

Laurel își ridică privirea și încercă să zâmbească.

– Era o analogie stupidă pe care a folosit-o Jason când a încercat să-mi explice de ce a acceptat acea generoasă ofertă de bani oferită de bunica, pentru a mă părăsi. Spunea că orice bărbat trebuie să dărâme niște *ziduri* în spatele cărora se ascundea o femeie și să-i înfrângă apărarea, înainte de a se culca cu ea. Dar cu mine n-a fost nevoie să facă nimic din toate acestea, pentru că *zidurile* mele au cedat prea ușor. Tot ce trebuia să facă era să stea pur și simplu și să aștepte iar eu eram înnebunită după el când făcea asta. Nu era nevoie de nici o provocare, spunea el, nu trebuia să facă nimic, pentru că știa că mă poate avea ori de câte ori voia.

– Doamne, ce ticălos ignorant! Habar n-a avut ce norocos era.

– Da, bine. Atât de norocos încât nici nu s-a uitat înapoi când a plecat din oraș.

– Nu știu ce să spun, Laurel. Orice om întreg la minte ar considera că tipul era un prost. Și pe deasupra, și un om fără inimă.

Ben își putea explica multe acum, mai ales acel comportament rece al ei, pe care-l afișase încă de la nuntă. Nu-i venea să creadă că Laurel avusese ghinionul să se îndrăgostească de un nenorocit ca Jason. Era clar că evenimentul o afectase foarte mult în perioada când încă mai era o adolescentă. Acum își dădea seama că interpretase greșit multe lucruri în loc să încerce să și le explice logic. Fusesse chiar sub nasul lui o mie de semne din care ar fi putut să înțeleagă de ce-i era atât de rușine lui Laurel de pasiunea pe care o simțea, dar el, ca un idiot, le ignorase și dăduse înapoi, chiar dacă i-a fost extrem de greu să facă asta, și aștepta ca ea să facă primul pas pentru a-i arăta dorința ei. Era clar că amândoi simțeau o imensă atracție unul față de celălalt.

Dacă ea îi va permite să îndrepte lucrurile, exact asta va încerca să facă.

– Vino, îi spuse el și se ridică în picioare. Gândul că în sfârșit va putea să-și exprime sentimentele pe care încercase să și le reprime atâta timp, îl făcu să se cutremure ca atins de un fir electric.

– Unde mergem?

– Cred că vom încerca bucătăria. Ai făcut vreodată dragoste în bucătărie, printre vase și tacâmuri de argint, copleșită de o dorință arzătoare, care să lumineze totul în jurul tău?

– Sigur că nu. Cu greu un astfel de loc ar putea inspira un asemenea comportament.

– Sigur. Dar exact acesta este locul unde îți voi demonstra că tu m-ai inspirat pentru un astfel de comportament.

Laurel îl fixa cu privirea, iar în frumoșii ei ochi albaștri se putea citi nesiguranța dar și un strop de speranță. Ben traversă camera pentru a da drumul la radio și căută un post până găsi o melodie romantică.

– Dansezi? Își ridică brațele invitând-o, iar Laurel nu ezită nici un moment să se apropie. Era mult mai bine decât la nuntă, pentru că acum putea să-i mângâie toate formele, fără nici o reținere.

– Iubita mea, nu știi că poți face dragoste cu mine ori de câte ori vrei tu? îi murmură el la ureche. Sunt pregătit, dornic, și gata să-mi pierd controlul cu tine, oricând, zi sau noapte, în bucătărie sau în baie... M-am abținut atâta timp pentru că am crezut că asta vrei tu.

O strânse în brațe și o mângâie până simți că și respirația ei era fierbinte. Își dădea seama că-l dorea nebunește.

Laurel închise ochii și-l lăsă pe Ben să se apropie atât de mult încât nu mai știa unde se termină trupul ei și unde începe al lui. Îi simțea respirația accelerată și inima bătându-i în palma ei pe care o sprijinise de pieptul lui. Obrazul îi era fin și rece și îl mângâia pe al ei; probabil că se și bărbierise când făcuse duș.

Mâinile lui îi răsfățau tot corpul, dându-i mii de fiori de plăcere. Ar fi vrut să-l facă și ea să simtă la fel, dar încă nu avea puterea necesară și nici nu voia să-l întrerupă.

În sufletul ei recunoștea că de fapt voia să vadă cât de mult o dorea Ben, cât de necontrolat putea să devină, și să se bucure de sentimentul că un bărbat își putea pierde capul pentru ea. Nimeni nu o dorise niciodată așa cum pretindea Ben. Dar oricum și Laurel își pierduse capul din cauza lui, mai mult poate decât își dădea ea seama.

Ben o urcă pe un dulăpior și se aplecă pentru a o săruta. Gura ei era fierbinte și delicioasă și nu așteptă prea mult

pentru a-și plimba limba peste buzele ei umede, despărțindu-le pentru a putea intra.

– Este destul de fierbinte pentru tine, Laurel? o întrebă el când consideră că ar fi cazul să mai și respire.

Erau transpirați și plini de dorință amândoi. Nici nu apucă să respire ca lumea că Ben o și sărută din nou și în acest timp îi și desfăcu nasturii de la bluză, unul câte unul, fără să se grăbească. Apoi i-a dat bluza jos și începu s-o sărute pe gât, coborând ușor spre sâni pe care îi mângâia delicat prin materialul mătăsos al sutienului. Înainte ca ea să-i poată arăta cât de dornică era și cât de mult îi plăcea tot ceea ce-i făcea, Ben o luă în brațe și o duse în camera de zi unde o așeză pe o canapea.

Laurel îl simți cum încearcă să-și desfacă cureaua de la pantaloni, iar inima îi tresări de emoție. Se părea că Ben nu mai avea răbdare să se dezbrace unul pe celălalt așa cum i s-ar fi părut ei potrivit. Ben i-a dat fusta jos și s-a așezat peste ea depărtându-i genunchii. Degetele lui mângâiau acum sâmburele ei feminin și își dădea seama cât este de pregătită. Laurel se apropie și mai mult de mâna lui. Și totuși Ben continuă s-o mângâie excitat, până când Laurel simți cum trupul și mintea îi explodează datorită plăcerii, într-un milion de particule de curcubeu.

– Oh, Ben... Toate simțurile ei erau atât de ameteite încât nu credea că vor mai funcționa vreodată cum trebuie.

Ben îi zâmbi în timp ce-i mângâia delicat fața, apoi o sărută ușor pe buzele fierbinți. Tensiunea pe care o exprima fața lui îi aminti că el încă nu ajunsese să simtă aceeași imensă plăcere pe care ea o trăise deja. Laurel observă cum Ben încerca să găsească ceva în buzunarul pantalonilor.

– Nu-ți face probleme, Ben, am avut eu grijă de asta.

Ben se ridică de pe ea și în timp ce încerca să-și recapete echilibrul, o privea fix.

– Presupun că nu ai atâta încredere în mine câtă aş vrea eu. Trăsăturile încordate de pe faţa lui s-au mai relaxat pentru un moment. Lasă, oricum nu contează. Acum nu mai contează decât asta...

Înainte că ea să înţeleagă ce spusese el de fapt, ce a fost cu acel „nu contează“, simţi că făceau amândoi parte dintr-o singură fiinţă, şi cum o infinită plăcere îi străbătea tot corpul. Era nespus de fericită acum că simţea că sunt uniţi trup şi suflet. Mişcările lui Ben au devenit puternice şi ritmice, cerându-i parcă să-i răspundă la fel. Nu se putu abţine şi intra nerăbdătoare în acel fantastic şi frenetic dans al iubirii. Orice cuvinte pe care ar fi vrut să le rostească i s-au şters pur şi simplu din minte atunci când el o duse pe culmile plăcerii, unde o însoţi bineînţeles.

Erau rupţi de realitate, fericiţi în lumea pe care o creaseră special pentru ei amândoi...

CAPITOLUL X

Ben era la capătul puterilor. Se întoarse pe spate pentru a găsi un loc confortabil pe una din pernele de pe canapea. O ținea protector în brațe pe Laurel. Se uită la ea să vadă dacă s-a trezit. Stătea cu capul pe pieptul lui și avea ochii închiși.

Voia să-i mângâie părul, dar nu mai apucă pentru că ea se mișcă și pletele ei rebele, strânse încă într-un elastic, i-au mângâiat pieptul. Se aplecă ușor și i-l desfăcu, apoi i-l răsfirea așa cum îi plăcea lui.

– Ben? murmură ea ușor.

– Sunt aici.

– Știu, dar unde este „aici“?

– Camera de zi, îți aduci aminte?

– Mmmm. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că dansam cu tine.

– Aha... exact ce îmi închipuiam. Ai pierdut contactul cu realitatea.

– Serios? întrebă Laurel râzând.

– Foarte. Nu există decât un singur tratament, îi spuse el în timp ce-i îndepărta părul de pe față. Doamne, până și părul i-l iubea. Având în vedere că nu-ți amintești ce s-a întâmplat va trebui să arăt totul încă o dată, până în cele mai mici detalii. Ben se ridică cu grijă în picioare. Haide.

– Haide, unde? întrebă ea în timp ce Ben o ajută să se ridice.

– Mă gândeam că ar trebui să căutăm un loc mai confortabil de data asta.

– Bună idee.

Mult mai târziu Laurel s-a trezit și a simțit că Ben era chiar lângă ea. Stomacul care făcea gălăgie i-a adus aminte că săriseră peste micul dejun; preferaseră alte activități, dar nu se plângea.

Se uită afară pe fereastră și văzu că de fapt era chiar seară, ceea ce însemna că era în jur de ora nouă. Nu mai petrecuse niciodată o seară în pat, făcând dragoste cu cel mai minunat bărbat din lume. Nu-i plăcea că trebuia să rupă vraja momentului.

– Ben, te-ai trezit?

– Da, și mor de foame.

– Și eu la fel.

– Mergem să vedem ce a pregătit doamna Sheffey?

– Bine. Ben se ridică și o luă pe Laurel în spate. Dar întâi vreau să-ți spun ceva. Îți aduci aminte când ți-am spus că mă îndrăgostesc de tine?

Cu toate că simți că îngheață, Laurel reuși să dea din cap.

– Ei bine, datele problemei sunt altele acum. Sunt îndrăgostit până peste cap.

– Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri, îl asigură ea. Sunt mulțumită cu ceea ce s-a întâmplat aseară. Vreau să spun că m-ai ajutat să trec peste anumite lucruri și apreciez asta.

– Este nemaipomenit! Tu vrei să spui că nu trebuie să-ți răsfăț mândria feminină cu declarații de dragoste, asta e?

– Exact. Sunt o fată mare acum. Știu că sexul dintre două persoane nu trebuie să însemne neapărat o dragoste eternă.

– O, da? Cred că nu trebuie să te mai întreb de la cine naiba ai învățat chestia asta. Pentru că de la mine sigur nu.

Își trecu o mână peste față, apoi zâmbi. Îmi pare rău. Fii liniștită, nu m-am supărat. Hai mai bine să vedem ce găsim de mâncare.

Zece minute mai târziu o urmă pe Laurel în bucătărie. Ea îi făcu semn să se așeze. Ben se gândea că dacă ar reuși s-o facă pe Laurel să vină singură în pat, cu asta ar rezolva toate problemele dintre ei. Ar fi trebuit să știe mai bine. Când credea și el că a învățat cum să se poarte cu ea, Laurel îi crease o nouă problemă.

Ben oftă și luă o furculiță. Va trebui să le facă pe toate la timpul lor. Făcuse dragoste cu ea și avea de gând să facă mereu, ca Laurel să înțeleagă că are de gând să rămână cu ea pentru totdeauna.

*

* *

A doua zi când se pregătea să plece la birou, Laurel își lăsă părul desfăcut. Aproape că se răzgândise, când și-a adus aminte de comentariile pe care le făcea Jason pe tema asta, dar l-a lăsat așa văzând zâmbetul aprobator al lui Ben. La urma urmelor nimeni n-ar trebui să comenteze dacă o femeie proaspăt căsătorită își schimbă coafura.

A mers cu un pas vioi din parcare până în magazin. Practic zbura printre raioane și-i saluta pe toți în drumul ei către birou. Fără îndoială strălucirea ei interioară putea fi observată de toată lumea.

Ajunsă în biroul ei în cele din urmă, știa că personalul îi comentează comportamentul ei schimbat, de când se căsătorise.

O trecu un fior când își aminti declarația de dragoste pe care i-o făcuse Ben noaptea trecută. Savurase fiecare cuvânt pe care i-l spusese.

Poate el era într-adevăr convins că se îndrăgostise de ea. Era un tip plin de pasiune, care aprecia femeile.

Se uita fix la teancul de dosare care stăteau pe biroul ei. Stăteau acolo deja de o săptămână; de ce și-ar face probleme în privința lor tocmai acum? Le împinse într-o parte, hotărâtă să le abandoneze. Poate ca regreta mai târziu, dar nu acum. Se gândea că nu-l va refuza pe Ben în seara aceea atunci când se va întoarce acasă, chiar dacă nu era tocmai un lucru bun.

*

* *

În luna următoare, când Ben se afla la localul lui Joe pentru a lua un prânz frugal, auzi pe cineva strigându-i numele. Era avocatul Willard, care lucra la firma Whitecomb încă de la început. Întrebându-se ce voia acesta, Ben se neliniști puțin. În ceea ce-l privea pe el, știa că avocații nu aduc niciodată vești bune.

— Presupun că ai aflat deja acea clauză adăugată în testament.

O clauză adăugată? Ben nu știa ce să facă; să pretindă că știe despre ce este vorba, sau să facă pe ignorantul și așa poate va afla de la avocat despre ceea ce este vorba, dacă-l va lăsa pe el să vorbească.

— Rose Whitecomb a fost o figură de femeie, nu-i așa? În clauză este stipulat faptul că dacă nepoata ei nu rămâne însărcinată în primul an de căsătorie, va pierde totul. O, Doamne! M-a pus să jur că nu voi spune nimic decât după prima săptămână de căsătorie; îți vine să crezi? Acum sunt sigur că în orașele mici sunt mult mai multe persoane excentrice decât în toată America. Nu crezi?

— Da, sigur. Ben era prea uimit ca să mai poată purta o conversație, chiar și din politețe. Laurel obligată

printr-o clauză să rămână însărcinată... De ce nu-i spusese nimic?

– Așa cum i-am explicat și lui Laurel în scrisoarea pe care i-am trimis-o săptămâna trecută, cu toate detaliile, cred că ar trebui să vă gândiți serios la asta.

Ben se uita în jur, bucuros să nu era nimeni în apropiere să poată auzi discuția lor. Ceea ce tocmai îi spusese avocatul părea de domeniul fantasticului.

– Ascultă-mă, fiule, dacă vrei să contestai testamentul, te asigur că voi face tot posibilul ca procesul să dureze câțiva ani, până vă veți hotărî să întemeiați o familie. Sigur, dacă nu preferi...

– Oh, mulțumesc. Îți rămân dator.

Bărbatul mai în vârstă l-a bătut pe umăr.

– Spune-i lui Laurel că nu trebuie să se îndepărteze de mine, acum că Rose nu mai este. Nu trebuie să se simtă jenată în legătură cu chestia asta, tocmai față de mine. Nu ea este cea care a pus la cale toată nebunia.

Ben plecă și el imediat după ce Willard ieși. Oricât ar fi încercat, mintea lui nu mai raționa; nu mai înțelegea nimic. Abia după ce trecuse de câteva clădiri și-a dat seama că o luase într-o direcție greșită. Și totuși continuă să meargă; nu era încă în stare să se întoarcă. Prima consultație o avea programată abia la unu și jumătate. Receptionera lui și cei doi tehnicieni puteau să se descurce până atunci și fără el.

Era puțin probabil ca Laurel să fi uitat să-i menționeze această clauză după ce primise scrisoarea. Cum ar putea cineva să uite așa ceva? Atunci înseamnă că în mod intenționat nu i-a spus. Singurul motiv la care se putea gândi, era că ea intenționa să se folosească de el până se va termina cu toată afacerea asta legată de căsătoria lor.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât începea să se lămurească totul. De ce altceva se hotărâse ea dintr-o dată

să facă dragoste vinerea trecută, când până atunci abia suporta s-o atingă? Tocmai citise scrisoarea și pusese la cale acest plan nebunesc. Inteligentă mișcare; avea un întreg weekend la dispoziție să rămână însărcinată. Doamne, ea chiar îl luase drept prost; îi îndrugase toată povestea aceea cu marea ei dezamăgire, în care era și un sâmbure de adevăr, ce-i drept, cu care l-a impresionat.

Și problema cu contracepția... Dintr-o dată simți și mânie și durere când își aminti momentul. El se simțise jignit că ea nu avusese încredere că el o va proteja, iar Laurel nici măcar nu-și dorea asta. Deci îl mințise când îi spusese că se va duce la doctor, iar el o crezuse. Ce prost fusese.

De nervi ridică o piatră și o azvârli cât putu de tare. Nici nu era de mirare că ea nu dorise să-i asculte declarația de dragoste. Și nu mai era de mirare nici faptul că fusese atât de dornică să facă dragoste și în noaptea următoare.

Oare ea chiar credea că el va pleca și își va abandona copilul? Sau se gândise să divorțeze de el înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu ea?

Nu putea să fie adevărat; nu aceasta era Laurel pe care începuse s-o cunoască și s-o iubească. Poate ea chiar crezuse că nu există altă cale, oricât de neplăcut i s-ar fi părut și lui.

Sau poate îi era frică să-i spună despre această ultimă clauză.

Se hotărî să se întoarcă spre Tolland Avenue. La naiba, trebuie să existe o explicație logică. Poate că până acum își făcuse curaj și-i va spune diseară. Cel puțin putea să nu tragă nici o concluzie pripită deocamdată. Va aștepta să vadă ce se va întâmpla în seara aceea.

Ce altceva putea face, când el de câte ori o vedea nu se va putea gândi decât la dorința pe care o simțea pentru ea?

*

* *

Frumoasa lui soție îl aștepta în prag, zâmbindu-i, când el ajunse acasă. Ba mai mult, chiar ieși în întâmpinarea lui și-l sărută de față cu doamna Sheffey. În ciuda a ceea ce gândea, corpul lui răspunse tentației și o luă în brațe, sărutând-o și el. De ce nu? Oricum nu mai avea nimic de pierdut. Se bucură când văzu în ochii ei dorință; așa ceva nu putea fi o prefăcătorie.

În timpul cînei au vorbit despre ziua care tocmai se încheiase. Ben abia se mai putea abține, dar își promisese că n-o va întreba nimic; o va duce sus în dormitor imediat ce va pleca doamna Sheffey. O, da, va sta întinsă pe spate și îi va explica tot.

Când în sfârșit cina se termină, Ben spuse:

– Hai să mergem sus.

– Credeam să lungul weekend pe care l-am avut te-a obosit.

– Îmi iau foarte în serios îndatoririle de soț, îi spuse el încercând să-i testeze reacțiile. Dar spre surprinderea lui, pe fața ei nu se citea nimic în afară de plăcere.

De data asta n-a mai condus-o în dormitorul lui, ci în al ei. Nu știa cum se va termina totul, dar voia să se asigure că Laurel va asocia cât mai multe camere din acea casă cu momentele în care ei făcuseră dragoste.

– Ah, schimbăm decorul? Este mult mai potrivit cu ceea ce am eu în minte acum.

Ben traversă camera și se așeză pe marginea patului ei. Nu încetă nici o clipă s-o privească.

Laurel se întoarse și avea întipărit pe față un zâmbet nervos. „Acum îmi spune“ se gândi Ben.

– Ben, aș vrea să faci ceva pentru mine în seara asta. De fapt, eu aș vrea să fac ceva pentru tine. Aveam de mult asta în minte, dar eram prea speriată ca s-o pot face.

– Ce anume, Laurel?

– De fapt nu m-am exprimat deloc bine. Nu vreau să faci nimic; doar să stai întins pe spate.

– Bine. În regulă, și se întinse pe spate, iar picioarele i-au rămas atârinate la marginea patului.

– Nu, nu așa. Scoate-ți pantofii și întinde-te ca lumea în pat.

Ben făcu întocmai și nu comentă. Nu-și putea imagina ce legătură avea ceea ce trebuia să-i spună cu asta, dar la naiba! Poate că se gândea că dacă stă întins pe spate nu mai putea reacționa cu aceeași intensitate cu care ar fi făcut-o dacă stătea în picioare.

– Acum ce urmează?

– Nu fi atât de nerăbdător. Vei vedea.

Laurel se apropie și-i desfăcu nasturii de la cămașă unul câte unul. Ben se gândi să protesteze, dar era prea curios ca s-o oprească tocmai acum. Cu puțin ajutor din partea lui, îi dădu jos cămașa și apoi se îndreptă spre curea.

Deci voia să-l seducă mai întâi și apoi să-i spună adevărul. Foarte bine, nu avea nimic împotrivă, se gândi el în timp ce se ridică pentru ca Laurel să-i poată scoate pantalonii. În tot acest timp ea îl săruta iar corpul lui nu ezită să reacționeze.

Laurel îi mângâia cu grijă trupul gol și-i simțea din ce în ce mai mult dorința crescând. Ben abia se mai putea

abține; avea trupul încordat și spera că Laurel își va încheia călătoria în punctul în care era concentrată toată excitația lui.

Laurel se dezbracă și ea; purta o lenjerie intimă franțuzească, cu portjartier, care-l făcu să se excite și mai mult.

Încercă să-și amintească ce supărat era pe ea, dar îi era din ce în ce mai greu, mai ales că acum Laurel se suise peste el. Gemu de plăcere când ea alunecă pe corpul lui în cel mai provocator mod pe care-l cunoscuse vreodată și simți că explodează de plăcere.

Cu toate că nu-i păsa, se gândea că și vecinii îi auzeau respirația extrem de agitată. Dintr-o dată, așa cum stătea ea întinsă peste el, începu să vorbească despre lucruri care nu aveau nici o legătură cu acea dorință.

– Vreau să-ți fac pe plac. Nu este drept ca numai tu să ai inițiativa de fiecare dată. De aceea vreau să te relaxezi și să mă lași să te înnebunesc.

Își plimba buzele peste tot corpul lui, înnebunindu-l într-adevăr. Oare se aștepta să-i răspundă? Își pierduse complet mintea și era atât de incoerent că nici să vorbească nu mai putea.

– Spune-mi că nu-ți bați joc de mine, Ben. Că ai vorbit serios când mi-ai spus că mă iubești. Vreau să te cred, Ben, chiar vreau. Acesta este singurul fel în care pot să mi-o dovedesc. Îmi pare rău.

– Îți pare rău? Pentru ce? Încearca să-și dea seama pentru ce își cerea ea scuze, dar nu reuși. „Voi încerca mai târziu“, se gândi el. Apoi se întinse și scoase din pantaloni un prezervativ.

– Pentru ce este asta, Ben? Ți-am spus că am avut eu grijă de tot.

– Este unul mai special.

Au continuat și au făcut dragoste ca doi nebuni. Poate planul ei nu fusese atât de rău, se gândea el în timp ce încă mai gemea de plăcere.

*

* *

În dimineața următoare, când coborî din pat, se simțea și mai prost. O lăsă pe Laurel dormind și se duse în camera lui pentru a se pregăti de plecare. După ce făcu un duș se întoarse, dar ea încă mai dormea.

Nici nu era de mirare, după o asemenea noapte. Păcat însă că ea nu menționase nimic despre clauză sau despre cuvântul „copil“. În ciuda măsurilor de precauție pe care el și le luase noaptea trecută, poate că ea era deja însărcinată. Numai la gândul acesta simți tot corpul cutremurându-i-se.

Nu se va mai lăsa păcălit de Laurel încă o dată, oricât de mult i-ar fi plăcut să fie sedus de ea. Noaptea trecută acceptase situația, pentru că se gândise că în cele din urmă îi va mărturisi, dar nu se va mai întâmpla.

La naiba, dacă ea nu-i va mărturisi totul de bunăvoie, tot ce era între ei se va termina.

Nici nu voia să se gândească la asta.

*

* *

Laurel se trezise încă de dimineață zâmbind și își petrecu așa toată ziua la birou. Nu putea să fie altfel când își aducea aminte cum făcuseră dragoste. Desigur, în noaptea care va urma îl va supune ultimului test. Dacă se va retrage sau o va respinge, se va convinge că încă o dată pasiunea de care era în stare l-a îndepărtat pe bărbatul pe care-l iubea.

Știa că Ben nu este ca Jason. Dovada dorinței constante a lui Ben din aceste ultime zile i-a dat curajul să facă acel experiment de noaptea trecută. Aceleași calități ale unei firi pasionale îl caracterizau și pe Ben ca și pe ea.

Da, sigur; lucrurile vor fi altfel de data asta. Viața ei părea că va fi mai luminoasă decât îndrăznise vreodată să spere. Poate că bunica ei nu fusese chiar atât de neinspirată când făcuse acel incredibil testament.

Plecă devreme de la magazin, abia așteptând să se întoarcă și Ben acasă și să fie din nou împreună. Nu îndrăzni s-o trimită pe doamna Sheffey mai devreme acasă pentru a doua oară consecutiv, după ce oricum îi dăduse tot weekendul liber. Femeia ar fi început să-și pună întrebări. Se gândea cum ar fi mai bine să procedeze: să-l lase pe Ben să conducă ameteitorul dans al dragostei, sau să-l seducă ea din nou. Va fi nemaipomenit.

Într-un târziu îl auzi cum încearcă să descuie ușa. Se grăbi să coboare scările pentru a-l întâmpina.

– Bună, Ben.

– Laurel...

Și-a pus mâinile pe pieptul lui și și-a întins buzele pentru a-l săruta. A surprins-o însă când a întors capul, și l-a sărutat doar pe obraz. Gândindu-se că poate din cauză că îi vede doamna Sheffey se purtase el așa, se uită peste umăr pentru a verifica, dar nu era nici urmă de bucătăreasă.

– Cred că o să sar peste cină în seara asta, spuse Ben cu o voce obosită. Am câteva lucruri de recuperat și de citit niște referate.

– Eu... bine. Sigur. Lui Laurel i-a pierit zâmbetul și s-a dat înapoi.

– Nu știu cât voi rezista, pentru că sunt foarte obosit cred că o să mă culc mai devreme în seara asta, dar dacă vrei să discutăm ceva neapărat...

Laurel dădu din cap în semn că nu. Ceva de discutat neapărat? Singurul lucru despre care ar fi trebuit să discute era cum să pună capăt acestei false căsătorii. Îl privea cum urcă scările și se gândea că Ben abia așteptase să scape de ea.

Doamne, nu! Nu putea să creadă că se întâmplă din nou. Simțea că nu mai poate sta în picioare de emoție, dar în cele din urmă își reveni. Când doamna Sheffey anunță că cina este gata, Laurel făcu un mare efort și-i spuse cât se poate de calm că va cina singură. Forțându-se să-și țină capul sus, Laurel ajunse cu greu în sufragerie și simțea cel puțin jumătate din ceea ce simțise Marie Antoinette în drumul ei spre eșafod. Cel puțin suferința biete regine se terminase în acea zi.

Laurel se temea că a ei abia începea.

CAPITOLUL XI

Trecuse o săptămână de la acea memorabilă noapte în care făcuseră dragoste. Ben reușise s-o evite foarte ușor în toate diminețile, pentru că el pleca la clinică mult mai devreme decât ea, la magazin. Noptile i se păruseră interminabile. Devenise atât de disperat încât se apucase să muncească la drumul de acces pentru eleșteu. Era o muncă istovitoare, dar exact de asta avea nevoie pentru a nu se mai concentra asupra gândurilor rebele pe care le avea.

Oare de ce nu dorise Laurel să lămurească totul? Nu avea încredere în el? Ideea unui copil al lui cu Laurel îl făcea să simtă o stranie emoție, mai ales pentru că în mintea lui asta însemna că erau legați unul de celălalt pe viață. El iubea copiii. Dar deocamdată nu voia să aibă unul. Și oricum, avocatul îl asigurase că pot aștepta dacă vor; probabil îi spusese același lucru și lui Laurel.

De câte ori o văzuse pe Laurel, părea tot atât de nefericită ca și el. De câteva ori aproape că-i venise să strige că știe despre clauză. Îi trebuise un extrem de puternic autocontrol pentru a se stăpâni.

Fără îndoială, ea era cea care trebuia să-i spună.

Soarele deja începea să apună, în spatele unor copaci de lângă Pickerel Pond. La un moment dat Ben auzi niște zgomote venind dinspre drumul principal. Se uită în acea direcție și văzu un animal imens care alerga spre el. Era Barney. Curând auzi și vocea lui Toby care-l striga pe câine. Barney, care nu era ținut în lesă, alerga fericit.

– Bună, frăţioare, ce s-a întâmplat?

– Bună, Ben.

Toby era îmbrăcat ca de obicei: cu o pereche de pantaloni scurţi jerpeliţi, un tricou destul de mare pentru a încăpea în el şi o gorilă, şi o pereche de tenişi uzaţi. De un umăr îi atârna geanta de şcoală. Ben zâmbi. De fapt şi Barney avea acelaşi aspect ca şi stăpânul lui. Se potriveau de minune.

– Vrei să mergem să mâncăm nişte pizza? îl întrebă Toby în timp ce strângea capul masiv al câinelui, care se așază liniștit lângă el.

Dacă ar fi mers cu Toby la pizza însemna că va sta mai mult timp plecat de acasă.

– Da, sună bine. În cel mult o jumătate de oră mergem.

– Nu crezi că ar trebui să termini aici? Se întunecă deja.

– Nu, încă mai este destulă lumină.

– De ce nu angajezi pe cineva cu un tractor, să te ajute la munca asta?

– Nu-mi permit să angajez pe nimeni.

– Nu poți să mai faci un împrumut? Poate Laurel te poate ajuta din nou.

– Laurel a făcut destul. Se uită suspicios la fratele său. Te-a trimis cumva mama?

Toby ignoră întrebarea.

– Domnul Barstow spune că a cunoscut un tip de vârsta ta, care a făcut stop cardiac, încercând să elibereze terenul pe care voia să-și construiască o casă.

– Nu-ți face probleme, mie n-o să mi se întâmple nimic. „Mai rău decât îmi este acum, nu poate fi“ se gândi Ben. Și cine naiba este domnul Barstow?

– Noul nostru profesor.

– Ei bine, atunci spune-i acestui domn să nu-și facă griji; am de gând să transform eleșteul într-un parc și nimeni nu mă va opri. Citește și tu ceva până termin eu aici.

Ben simți că Toby era într-adevăr îngrijorat din cauza lui. Sentimentul acesta îi mai încălzi puțin inima. Se întoarse la munca lui și începu să adune crengile și frunzele. Apoi își reglă cositoarea și trecu la cositul ierbii. O dată ce începuse, se părea că nu se mai poate opri din treabă.

Ben se uită la ceas; trecuseră deja patruzeci de minute. „Încă un copac și gata“ se gândi el. Dintr-o dată Barney se puse în fața mașinăriei și începu să se agite cu atâta vehemență încât Ben se îngrijoră și opri mașina pentru a vedea ce se întâmplă. Toby; unde era Toby?

– Ben!

Auzi strigătul slab și se îndreptă în direcția lui. Toby era culcat la pământ și se văita în timp ce se ținea strâns cu mâna de gleznă. Îi curgea mult sânge dintre degete.

– Dumnezeu, Toby, ce s-a întâmplat? Lasă-mă să mă uit, îi spuse el cu o voce caldă, pe care o folosea și când era la clinică pentru a-i calma pe proprietarii animalelor rănite.

– Nu încercam decât să te ajut, răspunse el printră lacrimi de durere.

– Știu. Gata, este în regulă.

– E rupt?

– Nu, dar ai o tăietură urâtă. Ben rupse o fâșie din cămașa lui și îi bandajă piciorul. O să trebuiască să mergem la spital imediat.

Toby dădu din cap speriat; Barney stătea lângă el.

– Haide, ține-te de gâtul meu. Ține-ți piciorul cât de sus poți, bine?

Îl luă în brațe și fugi cât putu de repede la mașină; Barney îi urmă îndeaproape.

*

* *

Laurel se sperie foarte tare când auzi telefonul sunând. Era aproape zece și jumătate și se băgase în pat pentru a încerca să doarmă. Spre surprinderea ei, la celălalt capăt era Ben care o suna de la spital. Se mai liniști când auzi că el nu are nimic și numai Toby fusese puțin accidentat la un picior. Nu mai pierdu timpul să ceară detalii; le va afla când va ajunge la spital.

– Vin imediat, îi spuse ea lui Ben.

Douăzeci de minute mai târziu intra în sala de așteptare. Ben se duse spre ea cu brațele deschise, iar ea nu se împotrivi, ca și când nimic rău nu fusese între ei. Era minunat s-o țină din nou în brațe.

– A fost vina mea, începu Ben să-i explice. Eram atât de preocupat de viața mea și de problemele mele încât n-am observat cât de supărat era Toby de faptul că încercam să curăț singur acel teren. Puștiul își face mereu griji pentru mine. Mi-a cerut să mă opresc, dar eu n-am vrut, și presupun că a încercat să mă ajute să termin mai repede.

• Laurel își apropie capul de al lui încercând să-i insuflă toată dragostea pe care o simțea pentru el, sperând că asta îl va ajuta. Toby se va face bine; era singurul lucru care conta.

– Toporul i-a căzut direct pe picior. Slavă Domnului că nu și-a tăiat vreo arteră. Va rămâne doar cu o cicatrice.

– Cum îl cunosc eu pe Toby, când se va duce la școală se va lăuda la toți colegii cu noua lui cicatrice.

– Da, probabil că ai dreptate. Când se uită la ea, trăsăturile feței lui se mai îmblânzără; nu mai era așa de încordat. Mi-a fost dor de tine, Laurel.

Laurel nu știa sigur cum să interpreteze asta. Probabil era din cauza traumei și îngrijorării prin care tocmai trecuse. Ar fi vrut să-i spună că și ei i-a fost dor de el, dar nu reuși. Momentul trecu repede pentru că în cameră intra Virginia Sayer.

– Bună, Laurel. Credeam că am terminat cu vizitele acestea la spital, după ce Ben a depășit perioada de pubertate, dar se pare că m-am înșelat. Jumătate din perioada lui de creștere am petrecut-o în sala de așteptare a spitalului, bând cafea și măsurând podeaua. Să nu faci băieți, o sfătui ea pe Laurel.

Nu după mult timp, o asistentă îl aduse pe Toby. Părea atât de mic în scaunul cu roțile... Cu toate că reuși să le zâmbească, părea foarte extenuat.

Când au ajuns în parcare, Laurel se întoarse spre doamna Sayer.

– Lasă-l pe Toby să stea cu Ben și cu mine. Eu pot să conduc afacerea și de acasă atâta timp cât va fi nevoie până ce Toby se va înzdrăveni. Așa nu va mai trebui să-ți faci griji pentru el că stă singur acasă.

Ben o fixa iar ochii i se umeziră de emoție. Îi ridică mâna și o sărută în palmă.

– Sigur nu te deranjează?

– Sigur că nu mă deranjează. Va fi chair o plăcere.

Virginia zâmbi.

– Ar fi nemaipomenit, Laurel. Nu știam cum o să mă descurc. Nu mai am nici un pic de concediu. Îi ciufuli părul lui Toby cu afecțiune. Tu ce spui, fiule?

Toby dădu indiferent din umeri, dar Laurel observă cât de mult îi plăcea ideea.

– Sigur, răspunse el.

Și așa, o oră mai târziu, Toby era deja instalat într-unul dintre dormitoarele libere.

– Laurel, vreau să știi că apreciez într-adevăr ceea ce faci.

– Și eu țin la Toby.

– Mi-am mutat majoritatea lucrurilor în dormitorul tău, pentru moment. Nu vreau ca Toby să vadă că avem camere separate.

Când îl auzi spunând asta, Laurel simți o durere drept în inimă.

– Bine.

– Cred că o să dorm cu el câteva nopți, așa că nu trebuie să-ți faci probleme.

– Nici nu-mi făceam.

Îl privi plină de tristețe cum se întoarce în cameră. Ochii ei se umpluseră de lacrimi pe care însă și le reținea. Ura să fie atât de aproape de el și totuși să-l simtă la fel de departe ca și pe omul de pe lună. Asta o omora încet, încet... și totuși se bucura de fiecare secundă a prezenței lui și de fiecare cuvânt pe care i-l adresa. Îl iubea enorm pe Ben, dar tot ce putea să facă acum era să-i acorde sprijinul de care avea nevoie.

În general, zilele următoare au trecut destul de plăcut pentru Laurel. Îi făcea plăcere să stea cu Toby și să-l asculte. Era un băiat inteligent și cu o personalitate puternică, aducându-i aminte de Ben. Cum ar fi putut să nu țină atât de mult la el?

Ben fusese tot timpul politicos cu ea, dar n-o mai îmbrățișase așa cum o făcuse la spital. Numai când era și Toby prezent, simțea că face într-adevăr parte din viața ei.

Nu mai putea continua mult așa. Și-a dat seama că trebuia să-l lase să plece; îl iubea prea mult ca să nu facă asta. Aflase de mult că banii nu însemnau nimic pentru Ben. Nu era ca Jason. Merita tot ceea ce încercase să realizeze, inclusiv drumul de acces pentru a putea

transforma Pickerel Pond într-un parc. Nu trebuia să mai stea cu ea dacă n-o iubea așa cum îi spusese odată. Cunoscându-l pe Ben, bănuia că acele sentimente au fost impuse de faptul că ea îi oferise ajutorul de care avusese atâta nevoie, pentru a salva Pickerel Pond pentru Toby.

Știa ce trebuia să facă. Acum că putea gândi cu mintea limpede, știa că era singurul lucru care ar fi făcut-o să se simtă bine și care i-ar fi liniștit conștiința. La urma urmelor, ea era cea care se dusesse la Ben și-i propusese acea incredibilă căsătorie de conveniență. Încercaseră amândoi s-o facă să devină reală, dar pur și simplu nu mersese.

A doua zi de dimineață, sună la bancă și aranjă ca jumătate din contul ei personal să fie transferat în contul lui Ben. Merita asta, nu numai pentru cât îndurase alături de ea, dar mai ales pentru că el ar fi folosit banii mult mai bine decât ar fi făcut-o ea vreodată.

Rana lui Toby se vindecă repede și frumos. Laurel știa că era timpul ca el să se întoarcă acasă. S-a dus la el în cameră pentru a se uita împreună la emisiunea lui preferată, dar curând Toby adormi. Îl privi puțin, apoi își îndreptă atenția asupra teancului de acte care era chiar lângă ea.

Deasupra lor era din nou o scrisoare de la avocatul bunicii. Ura să deschidă orice plic venit din partea lui Willard Gorsham, dar trebuia s-o facă și să vadă despre ce era vorba.

Citise de două ori scrisoarea și tot nu-i venea să creadă. Recitea detaliile ultimei clauze a testamentului bunicii și tot cu gura căscată rămăsese. Dumnezeuule, de data asta chiar că o făcuse și se întrecuse pe ea însăși. Cu siguranță Ben va rămâne blocat când va auzi despre asta – dacă îi va spune. Ben nu va fi de acord cu așa ceva niciodată. Probabil că va renunța la mariajul lor cât ai clipi.

Ochii i se umplură de lacrimi. Of, bunico... Toată iubirea bunicii ei se materializase într-o formă tare ciudată. Înțelegea ceea ce încerca ea să facă, dar nu se putea implica în viața ei mereu. Nu dorise să sufere din cauza lui Jason, așa că l-a cumpărat și l-a scos din viața ei. Apoi a vrut ca ea să se mărite și i-a forțat mâna folosindu-se de magazin. Acum voia să fie sigură că își va întemeia o familie. Dar banii nu pot cumpăra un copil și în nici un caz dragostea lui Ben. Era destul de matură acum și refuza s-o mai lase să se amestece în viața ei, indiferent de intențiile bune pe care le avea.

Era destul de tânără ca să poată s-o ia de la capăt în altă parte. Nu credea că va suporta să mai rămână în Acker Valley. Ben aparținea într-adevăr acestor locuri: familiei, clinicii și pământului pe care-l iubea atât de mult. Acum că bunica murise, nu mai era nimic, cu excepția magazinului, care s-o lege de acele locuri. Dar nici magazinul nu mai însemna nimic pentru ea dacă nu-l putea avea pe Ben. Atâta timp cât stătuse cu Ben, învățase că banii și averea nu au nici o valoare dacă nu te poți bucura de ei cu persoana iubită.

*

* *

În seara următoare, când Ben se întoarse acasă, încă se mai gândea la telefonul pe care-l primise în acea după-amiază de la prietenul său Chuck Franconi. Bărbatul vorbea incoerent dar până la urmă a reușit să înțeleagă ce voia să-i spună: Laurel făcuse un imens depozit de bani în contul lui. Apoi a continuat să bâlbâie ceva despre cât de norocoși sunt unii și cât de nedreaptă este viața. Ben își dădu seama că nu prea rr voia să aibă de-a face cu vechiul lui coleg de școală; Chuck devenise prea gelos pe căsătoria lui cu Laurel.

Tot ce-l interesa acum era motivul pentru care Laurel depusese banii aceia în contul lui. Nu se putea gândi decât la un singur motiv, și acesta era inacceptabil. Nu se putea despărți de ea acum, și niciodată. O iubea și credea că și ea îl iubește. Cu siguranță vor putea lăsa trecutul în urmă și își vor putea continua viața.

Trânti portiera de la mașină și urcă în mare viteză scările. Nu avea nevoie să-i spună Chuck Franconi cât de generoasă și de bună era Laurel. El știa toate acestea și de aceea o iubea. Orice bărbat ar fi mândru să fie alături de ea. Îi dăruise trupul și sufletul, inima și pasiunea, și nu-i ceruse nimic în schimb. Bazându-se pe astfel de lucruri, doi oameni puteau trăi o viață împreună, iubindu-se la nesfârșit.

Era timpul să-i spună că știe de clauză, dar că nu-i păsa și că voia să rămână cu ea pentru totdeauna. Ce altceva putea să facă decât să accepte?

O căută pe Laurel în toate camerele, dar n-o găsi. Nici lucrurile lui Toby nu mai erau. Oricât de mult îl iubea pe fratele său, se bucura că plecase. Avea nevoie să fie singur cu Laurel. Tot viitorul lui depindea de asta.

Slavă Domnului că Laurel apără după doar douăzeci de minute. Arăta nemaipomenit în costumul acela cu care era îmbrăcată.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, îi spuse el direct.

– Da, și eu. Adică și eu trebuie să vorbesc cu tine.

– Bine, atunci hai să ne așezăm.

Sugestia lui făcea situația să pară foarte serioasă, dar Laurel îl urmă în camera de zi fără să comenteze.

– Laurel, eu...

– Am ceva să... Lasă-mă pe mine să-ți spun prima, zise ea repede. Trebuie să-ți spun ceva în legătură cu testamentul; n-o să-ți vină să crezi. Tocmai am primit o

scrisoare de la avocat. De fapt, am primit-o săptămâna trecută dar până acum a stat nedeschisă pe biroul meu. Doamne, cât urăsc scrisorile, de la Willard Gosham. Se pare că mai era o clauză în testamentul bunicii; de data asta chiar că a exagerat. Așa că mi se pare corect să-ți spun că nu mai ești obligat să-ți ții promisiunea inițială.

– Este adevărat, Laurel? Tocmai ai aflat despre această clauză? Își strângea mâinile atât de tare încât degetele au început să-l doară. Se simțea de parcă se afla în vid; nu putea auzi nimic, nu se putea concentra la nimic, decât asupra feței lui Laurel. Tocmai astăzi ai citit despre această clauză?

– Da, tocmai asta ți-am spus. Se miră când văzu un zâmbet pe fața lui. Când vei auzi despre ce este vorba, nu ți se va mai părea atât de distractiv.

– Despre ce este vorba?

– Bunica mea a vrut că până la sfârșitul primului an de căsătorie să fiu însărcinată, dacă nu, toată averea va intra în posesia vărului meu Stan.

– Și ești însărcinată?

– Cum poți să întrebi așa ceva? Bineînțeles că nu sunt. Ți-am spus înainte de a... face dragoste prima oară că am fost la ginecolog și am rezolvat problema asta.

– Deci nu este nici o problemă.

– Nu, și cum ți-am mai spus, ești liber să pleci. Am transferat niște bani în contul tău. Mi se pare corect așa, după câte ai îndurat. Acum poți angaja pe cineva pentru curățarea terenului acela.

Ben se apropie de ea și o luă de mână. Laurel nu știa cum să reacționeze.

– Am vorbit cu Rich Fedock, spuse el. Comitetul a fost de acord ca Pickerel Pond să fie transformat în parc. Era foarte sigur că se vor găsi bani la buget pentru

sponsorizarea acestui proiect. Deci, Laurel, nu mai am nevoie de bani de la tine.

– Oh! Laurel se simțea complet devastată după această ultimă știre. Acum chiar că nu mai avea nevoie de ea pentru nimic.

– Dar ia spune-mi, ce se va întâmpla dacă după un an nu vei fi însărcinată? Chiar vei pierde tot?

Laurel se uita la el fix, neputându-și explica acea strălucire din ochii lui. Ce se întâmpla, de fapt?

– Nu te mai gândești la testament, bine? Ar fi putut să aibă decența să se prefacă măcar trist pentru faptul că se vor despărți. Ideea este că pot să mă descurc și singură.

– Da? Dar cu mine cum rămâne? Să presupunem că nu pot să mă descurc singur, nu ai de gând să faci nimic?

– Nu ești singur. Îi ai pe mama ta și pe Toby, îi aminti ea.

– Chiar nu înțelegi, Laurel? o întrebă el atingându-i ușor obrazul. Nu am nevoie de averea ta, am nevoie de tine. Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum ce simt pentru tine. Tot ce-mi doresc este să fim împreună. „Până când moartea ne va despărți“, așa cum am promis înainte de a ne gândi măcar că vom ajunge aici.

Lui Laurel nu-i venea să creadă. Chiar îi spunea că vrea să rămână împreună cu ea? Oare el nu auzise ceea ce tocmai îi spusese despre clauza care o obliga să...

– Eu... eu credeam că nu mă mai vrei, pentru că devenisem prea posesivă.

Ben se mută pe canapea lângă ea.

– Chiar a doua zi după ce mi-ai arătat toată pasiunea de care ești în stare, m-am întâlnit cu Willard Gosham, care mi-a spus totul despre clauză. M-am supărat pentru că am crezut că știi despre asta și vrei să te folosești de mine...

– Oh, Ben, chiar asta ai crezut? Laurel nu se putu abține și izbucni în râs. Ce chestie ai putut să crezi!

– Draga mea, soluția este foarte simplă: hai să facem un copil. O dată ce vei fi însărcinată, vei putea să păstrezi totul, inclusiv casa în care va crește copilul nostru. Altfel, vărul Stan ar putea să încerce să vândă totul chiar sub nasul nostru.

– Aș vrea să-l văd încercând, răspunse Laurel aruncându-se în brațele lui.

SFÂRȘIT

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS
începe publicarea celei mai citite
autoare de romane de dragoste
din toate timpurile: **BARBARA**
CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâlnirea
cu celebra autoare și colecția
„NOSTALGIC“.

THE BEST

Dacă moștenitoarea Laurel Whitcomb, proprietara magazinului „Whitcomb's“, vrea să-și salveze averea trebuie să-și găsească un soț născut și crescut în ținutul Tollis – și trebuie să-l găsească repede. Termenii testamentului bunicii par medievali însă Laurel era prinsă în evenimente și singurul om disponibil era Ben Sayer veterinarul.

Dacă Ben, voia să salveze mlaștina Pickerel avea nevoie de o mulțime de bani. Nimic în afară de pasiunea sa pentru această cauză nu l-ar fi făcut să accepte propunerea lui Laurel de căsătorie.

ISBN-973-9405-24-X

Preț 9000 Lei

273

DRAGOSTE DUPĂ CĂSĂTORIE

Marilyn Jordan

